உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பஞ்சதந்திரம்.

இது

வித்வான் - தாண்டவராய முதலியாரவர்கள்

இயற்றியது.

சென்னை கிறிஸ்டியன் காலேஜ்

தமிழ்த் தலைமைப் பண்டிதர்

வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியாரவர்கள், பி. ஏ.

பார்வையிட்டது.

புதுப்பதிப்பு

சென்னை

தாம்ஸன் கம்பெனியாரால்

மினேர்வா அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1898.

விலை அணா - 4

பொருளடக்கம்.

முகவுரை.

பஞ்சதந்திரம் என்பது உதாரணமுகத்தால் உலகியனெறியும் உயர்ந்தநீதியும் உணர்த்தி மக்கட்கு உறுதிபயப்பதொரு நூலாம். இஃதினிய செந்தமிழ் வசன நன்னடையி லெழுதப்பட்டு யாவரானும் நன்குமதிக்கப்பட்டு விளங்குகின்றது. இவ்வசனநூல் ஆதியில் வெளிப்படுமுன்னரே வீரமார்த்தாண்ட தேவனென்னு மொருபுலவரால் செய்யப்பட்டுச் செய்யுள் ரூபமாயுள்ள பஞ்சதந்திரமொன்றுளது. அது மிகவுமெளியநடையி லெழுதப்பட்டிருப்பவும் அதனைப் பயில்வார் தொகை நாடோறுஞ் சுருங்குதல்கண்டும், ஆங்கிலம் முதலிய பிறபாஷைகளில் வசனநடையாற் பெரும்பயன்கள் விளைதல்கண்டும், பஞ்சதந்திரத்தைத் தாமும் வசனநடையில் வரையின் தந்நாட்டினரும் அதனைப் பெரிதும் பயிறலைத் தலைப்பட்டு நற்பெரும்பயன்களை நாளும் நண்ணுவரெனவோர்ந்து நடைபடித்து **வித்துவான் தாண்டவராய முதலியாரவர்கள்** இயற்றியதாம் இவ்வுரைநடைப் பனுவல். இந்நூலாசிரியர் தொண்டைமண்டலத்திற் புதுவைமா நகரையடுத்த சூளைமேட்டைச் சார்ந்த விலலியப்பாக்கம் என்ற **வில்லிநல்லூரில்** வேளாளர்குலத்திற் சித்தாந்தசைவமரபிற் கல்வியறிவொழுக்கங்களாற் சிறந்த கந்தசாமி முதலியார்தம் அருந்தவத்துதித்த கனிட்டகுமாரர். இவர் தமையனார் முனியப்பமுதலியார் என்போர். இவர் தமக்குமிக்க இளமைப்பருவத்திலேயே தமது தந்தையாரையிழக்குந் தௌர்ப்பாக்கியஞ் சம்பவித்தமையாற் பொன்விளைந்த

களத்தூர்சென்று ஆண்டிருந்த தமது அம்மான் குமாரசாமி உபாத்தியாயருடைய மேற்பார்வையிற்றங்கி, அவர்தம்பா லெழுத்தப்படிக்கக் கற்றுக்கொண்டனர். அதன்பின்னர்த் தமிழ்க்கல்வியின்மீது தமக்குள்ள ஆர்வம் அதிகரிக்கவே, நமது நூலாசிரியர் அந்தகக்கவி வீரராகவ முதலியாரது நர்ன்காம வமிசத்தினராய உழலூர் - வேலப்பதேசிகரிடம் இலக்கண விலக்கியம் பயின்றனர். இனி அத்துணையோடு நின்றுவிடா மற் கல்விகிரயப்புதற்பொருட்டுச் சென்னைமாநகருச்சென்று, சிந்தாதிரிப்பேட்டையிற் போந்திருந்த புதுவை - விசுவநாத பிள்ளையிடத்தும் கூனிமேடு - வித்துவான் இராமாநுச முதலியாரிடத்துஞ் செந்தமிழிலக்கியங்களை மேன்மேலும் பயின்று, அக்காலத்துத் தொல்காப்பியம் வரதப்ப முதலியாரெனச் சிறப்புப்பெயர்பெற்றுத் திகழாநின்ற புலவர்பெருமானிடம் தொல்காப்பியத்தில் எழுத்ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும் பாடங்கேட்டு இராமநாடகம் பாடிய அருணாலக்கவிராயரது மரபினராய சீகாழி வடுகநாத தம்பிரானென்னும் வித்துவச் சிரோமணியிடத்துத் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரங் கற்றுத்தேர்ந்து மிகவும் வல்லவராய் மிளிர்ந்தனர், அதனொடு, வடமொழி, ஆந்திரம், கன்னடம், இந்துஸ்தானி, மகாராட்டிரம், ஆங்கிலம் முதலிய பிறபாஷைகளும் பயின்று அவையிற்றின்கட் டேர்ச்சி பெற்றனர்; இவ்வாறு பன்மலரிடத்தும் பைந்தேறல் பருகிக் களிசிறந்துலவுஞ் சுரும்பரெனச் சீர்பெற்று விளங்கினர். அதுகண்ட அரசாட்சியோர் இவர்தங் கல்வித்திறத்தினைப் பெரிதும் வியந்து பாராட்டினர். பின்னர்த் தாண்டவராய முதலியார் சென்னைத் துரைத்தனக் கலாசாலையிற் செந்தமிழ்த் தலைமைப் புலமை நடாத்துவான் புகுந்து இயற்றமிழ்ப்புல

வர் திலகர் இராமசந்திர கவிராயரோடு சமபண்டிதராய் வீற்
றிருந்தனர். இங்ஙனம் இவர் தமிழ்ப்பண்டிதராகிப் பல்லா
ண்டு கழிந்தபின்னரைச் சென்னைத் துரைத்தனக் கலாசாலை
யெடுபட்டது. ஆகவே இவர் கி. பி. 1843 - ஆம் வருடம்
செங்கற்பட்டுச் சில்லாவிற் சுதேச நீதியதிபரா யமர்ந்தனர்.
இதற்கிடையில் இவர் தமிழ்ப்பண்டிதராயிருந்தபோழ்து முகவை-
இயற்றமிழாசிரியர் இராமாநுசக் கவிராயரோடும், திருத்தணி
கைக் கலவிக்கடல் சரவணப்பெருமாளையரோடும், இவர்
வாதப்போர் புரியுமாறுநேரிட்டது. இவர் திருத்தணிகை
மாலை, திருப்போரூர்ப்பதிகம், கதாபஞ்சரி, இலக்கணவின
விடை முதலிய பல நூல்களையு மியற்றினர் அன்றியும் திரு
க்குறள் பரிமேலழகருரை, நாலடியார், சீவகசிந்தாமணி,
கல்லாடம், திவாகரம், தொல்காப்பியம் முதலிய தொல்
லோர் புனைந்த நூல்களைப் பல பிரதி ரூபங்களைக் கொண்டு
பிழையறப் பரிசோதித்து அவற்றுட் சிலவற்றை யச்சிடுவித்
தனர் கொட்டையூர்ச் சிவக்கொழுந்துதேசிகர் புரசையம்
பதியிலிருந்து கோடீச்சுரக் கோவைபாடியபோது இவர்
மிகப்பேருதவிபுரிந்தனரென்ப. இன்னும் இவர் அப்புரசைக்
கண்ணே யெழுந்தருளியிருந்த பொன்னம்பல சுவாமிகள்
விவிலியநூலிற் குற்றங்காட்டுவான் புக்கு 'வேதவிகற்பம்'
என்றொருநூல் வெளிப்படுத்தியபோது பல பாதிரிமாரும்
வந்து அதனைப் பூருவபக்கம் பண்ணுமாறு தம்மை வேண்ட
லும் தாம் அதற்கு மறுப்பாக 'வேதவிகற்பதிக்காரம்' என்ற
ஒன்றினை யெழுதி முத்துச்சாமிப்பிள்ளை யென்பவர் பெயரினா
லதனை வெளியிட்டனரென்றுங் கூறுப. இவர் அகப்பொருள்
சொ·யமாகவுஞ் சிங்காரமாகவும் பல சிறுநூல்களுந் தனிப்
ன தனைளுஞ் செய்துள்ளார். அவை பற்பலவூர்களிலும் ஆங்காங்

குக் காணப்படும். இவர் தம் கையெழுத்துப் பிரதிகளிற் சில மதுரையம்பதி மகாவித்துவான் சபாபதி முதலியாரவர்களிடத்துள்ளன. இது நிற்க. இத்துணைச் சிறப்பெய்தி விளங்கிய புலவர் பெருமானைத் தாம் மிகவும் நன்கு மதிப்பதற்கு அறிகுறியாக அவர் செய்த இப்பஞ்சதந்திரத்தினைச் சென்னைச் சர்வகலாசாலையார் பிரவேசபரீட்சைக்குப் பற்பல காலத்தும் பாடமாயேற்படுத்தி வருகின்றனர். இந்நூலாசிரியர் தாரணவருடம் சித்திரைமாதம் (கி. பி. 1850-ஆம் வருடம்) தமிழ்நாடு செய்த தவக்குறைவினாலோ அன்றி யெதனாலோ தேகவியோகமாயினர்.

இனிப் பிற்காலத்தினர் இப்பஞ்சதந்திரத்தினை யச்சிடுவான் புகுந்து தமக்குத் தோன்றியவாறெலாம் மாற்றிப் பெரிது மிடர்ப்பட்டனர். அது கண்ட யாம் இப்பதிப்பினைக் கண்ணே யன்னோரான் நேர்ந்த வழூஉக்களைப் போக்கி யேறக்குறையத் தாண்டவராயமுதலியார் தாமே ஆதியில் அச்சிடுவித்த பிரதிக்கிணங்கச் செய்திருக்கின்றனம் என்பது தமிழ் வல்லோர் யாவருங் கவனிக்கற்பாற்று.

வி. கோ. சூ.

கடவுள் துணை.

பஞ்சதந்திரம்.

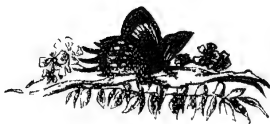
வரலாறு.

கல்விப் பொருளிலுஞ் செல்வப்பொருளிலுங் குறைவில்லாதவர்களுக்கு உறைவிடமாயிருக்கின்ற **பாடலீபுர**மென்னுமொரு பட்டணமுண்டு. அந்தப்பட்டணத்திற் சகல சுகுணங்களோடுங் கூடியிருக்கின்ற **சுதரிசன**னென்னுமரச னொருவனிருந்தான். அந்த அரசன் தன் பிள்ளைகள் படியாமல் மூடர்களா யிருந்ததைக்கண்டு, வெகு விசனத்தோடு மாலோசிக்கத் தொடங்கினான்: "கல்வியுந் தர்மகுணமு மில்லாத பிள்ளைக ளிருந்தாவதென்னை? பால் கொடாத வெறுமைகளைக் காப்பாற்றினால் பலனுண்டோ? வேத சாஸ்திர மறிந்தவனாய ஒரேபிள்ளை யிருந்தாலு மவனாலே குடும்பமெல்லாஞ் சுகமடையும். இப்படிக்கில்லாத பிள்ளைகள் கர்ப்பத்திலே யழிந்தாலும் அழியாவிட்டாற் பிறந்தவுடனே இறந்தாலும் போவது நல்லது. குலத்தி லயோக்கியனான பிள்ளை இருக்கலாகாது. ஜன்மாந்தர புண்ணியத்தினாலே இம்மை மறுமைக்குச் சுகங்கொடுக்கின்ற புத்திரன் பிறக்கின்றான். பாபத்தினால் குலத்தைக் கெடுக்கின்ற புத்திரன் பிறக்கின்றான். மேலும் 'இந்தப்பிள்ளையைப் பெற்றவர்கள் என்னதவஞ் செய்தார்களோ' என்று கண்டோர் சொல்லும்படி நடக்கின்றவனல்லனோ பிள்ளை" என்று அவன் தனக்குள்ளே யாலோசித்துப் பெருமூச்சுவிட்டு, பின்பு

சபையைப் பார்த்து, "இளமையுஞ் செல்வமும் இராஜசமும் அறிவில்லாமையு மாகிய இந்த நான்கனு ளொன்றொன்று தானே கேட்டுக்கெல்லாம் ஏதுவாகும் இந்த நான்கும் ஒருவனிடத்திலிருந்தால் அவனென்னபாடு படான்? பிள்ளை யெண்ணிக்கைக்குப் பிறந்து, துன்மார்க்கர்களா யிருக்கின்ற வென் பிள்ளைகளுக்கு நீதிசாஸ்திரோபதேசத்தினால் எந்த மகாபுருஷன் மறு ஜன்னம் வரப்பண்ணுவான்?" என, அப் போது சகல நீதிசாஸ்திரங்களிலும் வல்லவனாகிய **சோம சன்மா** வென்பவ னெழுந்து, "இவர்களுக்குச் சமானமான அறிவையுடையவர்கள் இவ்வுலகத்திலில்லையென்று சொல் லும்படி நான் ஆறுமாதத்தில் செய்யமாட்டேன் அது வரைக்கும் நீர் நாளை எண்ணிக்கொண்டிரும்" என்றுரைப் பத்தமம் பண்ணினான் அதைக்கேட்டு, நடுக்கடலில் திகைத்தப்பி மயங்கு மாலுமிக்கொரு துறைதோற்றினாற்போல, அரசன் மிகவு மனமகிழ்ந்து அவனுக்கு உபசாரஞ்செய்து, தன்னு டைய பிள்ளைகளை யவன் வசத்திலொப்பித்தான். சோம சன்மா உடனே யந்தப்பிள்ளைகளைத் தன்வீட்டுக் கழைத் துக்கொண்டுபோய்க் கருப்பஞ் சாற்றைக் காய்ச்சி யொரு சாக்கரைக்கட்டியாக்கத் திரட்டினாற்போல, நீதி சாஸ்திரங் களைப் பஞ்சதந்திரக்கதையாகக் கற்பித்து, இராஜ குமாரர் களுக்குச் சொல்லத்தொடங்கினான்.

சோமசன்மா, "ஓ இராஜகுமாரர்களே! உங்களுக்கு வேடிக் கையாகச் சில கதைகள் சொல்லுகின்றேன்; கேளுங்கள்" என்று சொல்ல, அவர்கள் "அவையென்ன கதை?" என் றார்கள்; அதற்கவன் "பஞ்சதந்திரக்கதை" என்று சொன் னான்; அவர்கள் "பஞ்சதந்திர மென்பதென்னை? தெரியச் சொல்லவேண்டும்" என்றார்கள். அதற்கவன், "அவை மித

திரபேதம, சுகிரலலாபம, சநதிவிககிரகம, ஆததநாசம அல
லது லபதஹானி, அசமபிரேக்ஷியகாரிததுவம எனனு மை
நதுமாம. அவைகளுண மிததிரபேதமாவது சிநேகததைக
கெடுததுப பகையுணடாககல; சுகிரலலாபமாவது தஙகளுக
குச சமானமானவாகளோடு கூடிப பகையிலலாமல வாழந
திருததல , சநதிவிககிரகமாவது பகைவரை யடுதது உறவு
செயது வெலலுதல; ஆததநாசமாவது தனகையிற கிடை
தத பொருளை யழிததல , அசமபிரேக்ஷிய காரிததுவமாவது
காரியததைத தேறவிசாரியாமற செயதல" எனறு சொன
னன. இராஜகுமாராகள, "ஐயா! அநதககதைகளை யெங
களுககு விளஙகச சொலலவேணடும" எனறாாகள. சோம
சனமா, உஙகளுககு "மஙகள முணடாகுக" எனறு ஆசீர
வதிததுச சொலலததொடஙகினன.

பஞ்சதந்திரம்.

முதலாவது
மித்திரபேதம்.

"ஒரு காட்டில் ஒரு சிங்கமும் எருதுங் கூடி மிகவு மொருமையாக வாழ்ந்திருந்தன; அந்தச் சிநேகத்தைக் கோட்சொல்லுதலு முலோபகுணமு முள்ள வொரு நரி வந்து கெடுத்தது" என்று சோமசன்மா சொல்ல, இராஜகுமாரர்கள் "அஃதெப்படி?" என, அவன் சொல்லத் தொடங்கினான் —

"தென்னாட்டிலே **மகிழாருப்பிய** மென்னும் பட்டணத்தில் **வர்த்தமான** னென்ற ஒரு வர்த்தகனிருந்தான். அவனுக்கு வெகு பணமிருந்தும் இன்னுஞ் சம்பாதிக்கவேண்டுமென்ற ஆசையினால் அவன் பின் வருகிறபடி யாலோசிக்கலானான்: "யாதொன்று சம்பாதிப்பது அருமையோ அதைச் சம்பாதிக்க வேண்டும், சம்பாதித்ததைக் காப்பாற்றவேண்டும். காப்பாற்றினதை விருத்திபண்ணவேண்டும், விருத்தி பண்ணினதைத் தானு மனுபவித்து உத்தமபாத்திரத்திற் செலவழிக்கவேண்டும், காப்பாற்றாத திரவியம் நாசமாகும், விருத்தி பண்ணாதது குறையும், தானு மனுபவித்துச் சற்பாத்திரத்திற் செலவழியாதது வீணாகுமென்று சாஸ்திர மிருக்கின்றது. மேலு மின்பமும் புண்ணியமுங் கீர்த்தியும் மனிதருக்குள்ளே பெருமையு முறவும் நினைத்தது முடித்தலும் யாருக்குண்டு? திரள் திரளாகப் பணங் குவித்தவர்களுக்கேயுண்டு, இல்லாதவர்க ளுலகத்திலே நடைப்பிண மாவார்கள். ஆகையினாலே, மேன்மேலுஞ் சம்பாதிப்பதே யோக்கியம்" என்று ஆலோசித்துக்கொண்டு, தன்னிடத்திருந்த சரக்குக்களை வண்டியிலேற்றி அதிற் சஞ்சீவகன், நந்தக

னென னும பெயரையுடைய இரணடெருதுகளைப பூட்டி நடத்திககொணடு தேசாநதரம போனுன. போகுமபோது ஒருநாள நெருஙகிய காட்டிலே மிகுநத பாரததினுற சஞ்சீவக னென னும எருது காலிடறி விழுநது நொணடியாயிறறு அப்போது வாததமானன அநத எருதுக்குப பதிலாக வேறெருதை வணடியிற கட்டி ஓட்டிககொணடு அவவெருதுககு ஓராளைக காவல வைததுப போனுன பிறகு அநதசசேவகன வாததகனிடததுககு இரணடொருநாட் கழிததுபபோய "அநத எருது செததுபபோயிறறு" என று பொயசொனனுன, காட்டில விடபபட்ட எருதோ, ஆயுளப பலததினுற பிழைததுப புலலு முதலாகிய மேயசசலினுல மிகவும பருததுக கொழுதது ஓடிக்தகாலுங கூடி அநதக காட்டிலே யதேசசையாகத் திரிநதுகொணடிருநதது அபபடி யிருககையில, இராஜய பட்டாபிஷேகச சடஙகுகளிலலாமல தன வல்லமையினுல் காட்டிற சஞசரிககினற பிராணிகளுக கெலலாம இராஜததுவததை யடைநதிருககினற பிங்களன் என னும சிஙகமானது தன பராககிரமததாற சமபாதிககபபட்ட இராஜயததைச சுகமாக அனுபவிததுக கொணடிருநது ஒருநாள தாகமெடுததுத தணணீர குடிகக யமுனை யாறறங கரைககுபபோகுமபோது அஙகே சடிதியிலெணறைககுங கேட்டறியாத பேரிடி முழககமபோலும அநத இடபம முககாரமபோட்ட தொனியைக்கேட்டுத திடுககிட்டு "இஃதேது புதிதாயிருககினறது!" என று பயநது நடுநடுங்கித தணணீர குடியாமற சுமமா அசைவற நினறுவிட்டது. அபபோ தவவிடததிலிருநத சிஙகததினுடைய பிரதான மநதிரி குமாராகளாகிய கரடகன், தமனகனெனற நரிகளிரணடுமே இநத அதிசயததை யறிநது ஒன றுககொன று பேசததொடஙகின.

தமனகன கரடகனைபபாாததது, "நமமுடைய அரசன் தணணீாககுப போய்க குடியாமலேன சுமமாநிறகினறுன ? " என, கரடகன " அதை விசாரிப்பதனுல நமககாவ தெனனே ? இனாயகப்படுமோ ? பெருமை யுணடாகுமா ? இணை றறுத தவளைககு நாட்டு ரப்பமேன ? சுமமாவிரு , தனககுத தகாத காரியததைச் செய்கிற

வன கடாவிய ஆப்பைப் பிடுங்கின குரங்கு படட பாடு படுவான" என்று சொல்ல, "அஃதென்னை ?" என்று தமனகன கேடக, கரடகன சொல்லுகின்றது —

"மகததேசத்தி லிருக்கின்ற சுதத்தனென்போ னொருவன கோயிற் றிருப்பணிக்காகக கொண்டுவந தறுக்கவிட்ட மரங்களில வாடசாரன பிளக்கும்படி முளைக எடிததுவிட்டுப போன வொரு மரததினமேல் அந்தககோயில் நநதவனததிலிருக்கின்ற குரங்குகளி லொன்றுவநது உடகாரநதது அஃது அமமரபபிளப்பிலடிதத முளை யை யசைததுப பிடுங்கினவுடனே பிளப்பு நெருங்கி யுடல நசுங்கி யிறநதது. ஆதலால் தனக்குத தகாதகாரியததைச செயதால யாராகும பிராணசசேதம வரும" என்று சொல்லி "நேற்று நாம தின்று மிகுநதிருக்கின்ற இரையைத தின்று சுகமா யிருபபோம வா" என்று கரடகனழைதத பினபு, தமனகன கரடகனைப பாரதது "சுவாமிகாரியஞ செயயாம லிரைதேடுவதையே பெரிதாக நினைககலாமோ? ஒருவன மித்திரர்களுககு உபகாரமுஞ சததுருககளுக அபகாரமும பணணவேணடும, அதறகு இராஜசேவையே தககது, மேலும இராஜாவை யடுததிருககையில வெகுசனஙகளுககு நனமை செயவதே இராஜசேவைககுப பிரயோசனமாம, நனமை செயவ தறகு இடமிலலாவிட்டால உயிரபிழைத திருப்பதனாலென்ன ? காக பலியையுமெச்சிலையும மலத்தையுந்தின்று காக்கையும ஆயிரவருஷம பிழைததிருக்கின்றது, நாயும பசையில்லாத வெள்ளெலும்பைக கவ விக கடிததுக கடிததுப் பலலசைநதும் பசிதீராமற சநதோஷததை யடைகின்றது, மேலும அது யஜமானன கையிலிருக்கின்ற ஒரு கவள மெச்சிலைப பாரததுக் காலிலவிழுநது, வயிற்றை யெக்கிக்கொ ணடு எளியமுகத்தைக காட்டி அவன் முகததைப பாரதது வாலைக் குழைததுக் கெஞ்சிக காததுக கிடநது கொஞச மெச்சிலை வாங்கித தின்னும். யானையோ, பாகனைப பாராமலும் அடுக்காமலும அவன வேணடி வேணடி வலியக் கொடுக்க, கருவததோடு வாங்கி நாயைக காட்டிலு மாயிரமபங்கு அதிகஞ சாப்பிடும, சிங்கம பசியினறல சங் கடபபடும்போது, நரி சமீபததிலிருநதாலும் அதை யசட்டைபண்

யானையையே கொல்லும், ஆதலாலுலகத்தில் யார் புகழோடு சீவிக்கின்றார்களோ அவர்களே பாக்கியவான்கள், சிறுகுழிகள் கொஞ்ச தண்ணீரால் நிறையும், எலியின் சேரங்கை சில தானியத்தால் நிரம்பும், அப்படிப்போல் மூடன் இதாகிதந் தெரியாமற் கொஞ்சத்திலே சீவனம் பண்ணுவான், அவனுக்கும் பசுவுக்கு மென்ன பேதம்? ஆகையால் இராஜ காரியம் பார்த்துப் பெருமையுடன் சீவிப்பதே நல்லது" என்றிப்படிச் சொல்லக் கேட்டு, கரடகன் தமனகனைப் பார்த்து "நல்லது. இந்த யோசனைகளுக்கும் இந்தப் பேச்சுக்களுக்கும் இப்போது நாம் இராஜகாரியத்தி லிருக்கவில்லை, இரை தேடுகிற காரியத்தி லிருக்கின்றோம், அப்படி யிருக்க நீயேன் வீணான மனோராச்சியம் பண்ணுகின்றாய்? மூடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்பட்டாற் கிட்டுமோ?" என் றிகழ்ந்து சொல்ல, தமனகன் "நல்லதிருக்கட்டும், பிரதானியுங் காலத்திலே அப்பிரதானியானான், தன் முயற்சியினாலுங் குணத்தினாலும் லகுவானவனும் சமாதத்னுகின்றான், யாரும் மேலான காரியத்தையே யாலோசிக்க வேண்டும், அது கைகூடாவிடினும் பெருமை வரும், புத்திசாலிகள் அருமையான காரியங்களைச் செய்வார்கள், மலையுச்சியிலொரு பெருங்கல்லை யேற்றுந் தரிது, அங்கிருந்து அதைத் தள்ளுவதெளிது, ஏரியினீரைக் கட்டுதலரிது, உடைத்த லெளிது, பெருமையுஞ் சிறுமையு மவராலேயே வரும், 'முயற்சியுடையா ரிகழ்ச்சியடையார்' என்னும் பழமொழியையாயினுங் கேட்டிலையோ?" என்றிப்படிச் சொல்ல, தமனகனைக் கரடகன் பார்த்து "நல்லது நீ போய்ச் சிங்கத்தினிடத்தில் எதைக்குறித்துப் பேசுவாய்?" என, தமனகன் "நம்முடைய சுவாமி மூடத்தனத்தாற் பயந்திருக்கின்றான், அதை நீ யெப்படி யறிந்தாயென்று கேட்கின்றாயோ? சொன்னபொருளைப் பட்சி மிருகங்களும் அறிந்துகொள்ளும்? சொல்லாம லறிகின்றவனே பண்டிதன், அப்படியறியாவிட்டாற் புத்தியாற் பிரயோசனமென்ன? நானு மிங்கே யிருந்தபடியே யறிந்தேன், இப்போது நானிதை முன்னிட்டுக்கொண்டு போய்ச் சிங்கத்தைச் சிநேகம் பண்ணிக் கொள்ளுகின்றேன்" என, தமனகனைப் பார்த்துக் கரடகன் "நம்மு

டைய அரசர்கள் மோதுகொள்வதுபோற் கடிக்கின்றவர்கள், அரசரும் நெருப்பும் பாம்புஞ் சரி, அப்படியானுற பழக்க மில்லாம லிருக்கையி லவனை யெப்படிச் சிநேகம் பண்ணிக்கொள்வாய்?" என, அப்போது தமனகன் "நான் பேசுவதிற் சதுரனென் றறியாயோ? சமர்த்தனுக் கெதுபெரிது? பறக்கிறபறவைகளுக்கு எதுதூரம்? வித்துவானுக் கெது பரதேசம்? பிரியமாகப் பேசுகிறவர்களுக் கெவன் சத்துரு?" என, கரடகன் "அப்படியானாலும் இராஜாக்களிடத்தி லகாலத்திற்போனு லவமானநேரிடும்" என்றது. அதற்குத் தமனகன் "அவமானம் வந்தாலும் எஜமானன் சமீபத்திலேயே யிருக்கவேணடும், எவன் சமீபத்தி லிருக்கின்றுனே அவனுடனே அரசர்கள் காரியங்களைச் சொல்லுகின்றார்கள், கொடிகள் கிட்டவிருக்கிற மரத்திலேயே படரும், அரசர்களும் ஸ்திரீகளும் தங்களைக் காத்து இங்கித்தம் பேசுகின்றவர்க ளிடத்தில மனம்பிரங்குவார்கள்" என, கரடகன் "நல்லது, நீ யவனிடத்தி லெப்படிப் பேசுவாய்?" என்றது தமனகன் "நல்லமழை பெய்திருக்கையி லெப்படி விதையினின்று முளைகள் புறப்படுமோ அப்படி இராஜாவின் கேள்விக்கேற்க என் வாக்கினின்றும் உத்தரம் புறப்படும், ஆயினும் ஒருவேளை பிரகஸ்பதியும் பேசசில தவறுவானுனல மற்றவர்களுக்குக் கேட்பானேன்? எப்படியுங் காலமறிந்து பேசினுல யாதோ ரவமானமும் வாராது, அரசர்கள் தங்கள் காரியம் எவனுலே யாகின்றதோ அவனிடத்தில ஒருவேளை சிறிது குற்றம் நேரிட்டாலும் அதைப் பாராட்டாமல அவனைப் பரிபாலித்து விருத்தியடையப் பண்ணுவார்கள்" என, கரடகன் "அரசர்கள் மலையைப்போல அனுசரிக்கிறதற்குக் கடினமாயிருக்கின்றார்கள்" என, தமனகன் "ஆயினு மவரவர்கள் சுபாவமறிந்துபேசி நமக்கிதம் பண்ணிக்கொள்ளவேணடும்" என்று, கரடகனிடத்திற் செலவு பெற்றுக்கொண்டு, சிங்கத்தி னிடத்திற்குப் போய்த் தூரத்திலே நின்று தண்டம் பண்ணி அரசனுத்தரவினு லுட்கார்ந்தவுடனே, சிங்கம் "நெடுநாளா யுன்னைக்காணேம்" என, தமனகன் "இப்போது தேவரீ ரிடத்திற்கு வரத்தக்க காரியம் நேரிட்டதனுல் தங்களுடைய திருவடியண்டை வரலானேன், இல்லாவிட்டால்

வந்ததற்குப் பிரயோசன மென்ன? இராஜாக்களுக் கொருவராலும் பலனில்லா விட்டாலு மொருவேளை சிறு தருமமும் பலலுக்குதத வுதவும்; மற்றவைகளுக்குக் கேட்பானேன? மேலு மொருவேளை யரசாகள் குணவானை யசட்டை பண்ணித் தள்ளிவிட்டாலு மவன சற்குணம் போயவிடுமோ? நெருப்பைத் தலைகீழாகப் பிடித்தாலு மதன சுவாலை கீழாகுமோ? ஆதலா லரசாகள் பரிசோதித்தறிந்து யோக்கியனை நல்ல காரியத்தில வைத்தா லவன இராஜாவுக்குக் கீர்த்தியைப் பெருகப் பண்ணுவான, ஆகையா லெனனைத் தாங்கள் சிறு நரியென றவமானம பணணலாகாது, விட்டுணு வெடுத்திருந்த வராக வடிவை யுலகத்திற பூசிக்கவில்லையோ? ரூபத்தைப் பாராமற குணத்தைப் பாாக்க வேணடும, மலைபோலிருக்கின்ற தோ சிறு சுள ளாணியால நிலைபெறும, சுவாமி காரியத்திற பறறுள்ளவன, கருவியுங காலமு மறிந்து கரும முடிக்கு மாறறலுள்ளவன; இந்த வலலமையெலலா முமது சாாபிருந்தாற பிரகாசிக்கும், வாள முதலிய ஆயுதங்களும, வீணைமுதலிய வாத்தியங்களும, பூமியும, ஸதிரீகளும, யோக்கியாகளும, சாஸதிரங்களுமாகிய இவையெல்லாம பரிபாலனம பணணுகினறவாகளாற பிரகாசிக்கும, அணடையிற சமாத்தனில லாத இராஜாவுக்கு அபகீாத்தி வரும" என றிப்படிச சொல்லக்கேட்டு, சிங்கம "தமனகா! நீ யெமபிரதானி புத்திரனல்லையோ?" என, தம னகன "சுவாமி" என்று வணங்கிச சும்மா விருந்தது. சிங்கம "எதா வது சொல்லவேணடுமெ திருந்தாற சொல" என, தமனகன "தேவ ரீர் [illegible] ணீாக்கு வந்து குடியாமல மெய்ம மறந்து சும்மா நிறகினறீா க[illegible] " என, சிங்கம "மெய்தான, நானிந்தக் காட்டில வெகுநாட் சு[illegible]யிருந்தேன, இப்போது இதை விட்டுவிட்டத் தக்கதாகச சமப வித்திருக்கின்றது, என றைக்குங் கேளாத மேகமுழக்கம்போ லொரு தொனி இனறைக்குக் கேட்டேன, அதனாலேதான அப்படி நின றேன அந்த முழக்கம்போலவே யிருக்குமன்றோ அந்தப்பிராணியும் ஆதலா லிதைக்குறித்து என்ன சொல்லுகின்றாயோ அவையே யென் [illegible] பிரமாணம, இப்போது வழக்கி விழுகையில நீ ஊன்றுகோல [illegible] கிடைத்தாய" என, தமனகன "சுவாமி, தொனியினாலே பயப

படலாகாது, முனனொரு நரி ஒரு தொனியைககேட்டுப பயநது பிறகு நெருஙகிப பாாததவுடனே யஙகே தோலுங கோலு மிருக்கக கணடது" என, சிஙகம "அஃதெனனே ?" எனறுகேட்க, தமனகன "ஒருநரி பசியால வருநதி யிரைக்காகத திரிநது திரிநது ஒரு போாக களததில வருமபோது அஙகே அசதியிலுணடான ஒருபெரிய தொனியைககேட்டு மிகவும பயநது 'நான செததே' னெனறு திடுககிடடது பிறகு சறறே முனனே போனவுடன அஙகொரு பெரிய பேரிகையைபபாாதது, அடுததிருககினற மரததினகிளை காறறிலசைநது அதிலடிககத தொனியுணடாயிறறெனறு அறிநதுகொணடு, அதனருகே போயபபாாதது, அஙகே பேரிகையின றோலுஙகோலுமே யலலாமல வேறொனறு மிலலையெனத தெளிநது சநதோஷ மடைநதது, ஆதலாற சததததினலேமாததிரம பயபபடலாகாது, தாஙகள கடடளைகொடுததால அநதசசததததின மூலததையறிநது வருவேன" என, சிஙகம அபபடியே செலவுகொடுததது பிறகு தமனகன சஞசீவகனெனனு மெருதினிடததிறபோயப பேசி அதைச சிநேகமபணணிககொணடு, சிஙகததணடைவநது தணடமபணணி முனனே நின்றது சிஙகம "நீ யநதப பிராணியை யினனதெனறறிநதுவநதாயா?" என, தமனகன "தஙகள கடடளைபபடியே போயபபாாததேன முன தாஙகள எபபடி நினைததீாகளோ அபபடியே புஷ்டியாயிருககினறான, அவன தஙகளணடை விருமபுகினறான, கடடளையானால திருமபிபபோய்த தரிசனைததுக கிடடுககொணடுவருவேன" என, சிஙகம "நலலது அபபடியே யாகடடும" என, மறுபடி தமனகன எருதணடைபோய உபசாரததோடு அழைததுவநது இராஜாவைத தரிசனமபணணுவிததது. பிறகு பிஙகளனுககுஞ சஞசீவகனுக்கும வெகு சிநேகமுணடாய இராஜாவுககு மற்ற யாருமவசியமில்லாமல இபபடி வெகுகாலங கழிநதது அபபோது பிரதானி புததிராகளாகிய கரடக தமனக னெனனு மிரணடு நரிகளுககும இரையொனறு அகப்படாமையால ஆலோசிககத தொடஙகின தமனகன "நீ காட்டிலே தனிததிருநத சிஙகததுடனே எருதைச சிநேகம பணணவிததது, யானையானது தன மததகததைதக கொததுவதற்கு _ால்

சததைத தானே யெடுததுப பாகன கையிற கொடுபபதுபோ லா யிற்று ; மேலும முனனு ளாடடுககடாச சணடையில் நரிசெததததும், ஆஷாடபூதியின கூட்டுறவாற சநநியாசி பொருளிழநததும எப்படி யவரவாகள் குற்றததினுலேயோ அபபடியே நமது குற்றததினுலே யே நமககினைிடடாமற போயிறறு" என, கரடகன " அஃதெப் படி ? சொல" என, தமனகன் சொலலுகினறது —

" ஒரு தேசததில் **தேவசன்மா** வெனனும ஒருசநநியாசி தான பிசசையெடுததுச சமபாதிதத திரவியததைக கநதைககுள் வைதது யாாக்கும தெரியாமல தைத்துப் போாததுககொணடு பின னும பிசசையெடுததுச சாபபிடடுக்கொணடு திரிய, அசசூதையறிநத **ஆஷாடபூதி**யெனனு மொரு திருடடுப பிராமணன 'இநதக கந தையை மாததிர மெபபடியாயினும திருடிககொணடால, நாமெப் போதும திருடடுவேலை செயயவேணடுவதிலலை, நமமுடைய தாசிககு வெகுநாளைககு நடககு' மெனறு ஆலோசிதது ஒரு பிரமசாரி யைபபோல அநதச சநநியாசியினிடததிறபோய அவனகாலில வீழ நது 'அடியேனுககு ஞானோபதேசஞசெயது இநத நிஸ்ஸாரமாகிய சமுசாரசாகரததில நான இனனு மலையாமற சிறிது கடைககணணுற பாாதது எனனைக கடைததேறபபணணுக. ஓ மகானுபாவா ! ஓ பர துககஞ சகியாத பரமபுருஷா !' என்றிபபடி யழுதகணணுஞ் சிநதிய மூக்குமாகக கலஙகுகிறக, அதைப பாசாஙகென றறியாத அநதச சந நியாசி இவனறலைமேற கையைவைததுப 'பயபபடாதே' என்றுன, அதுமுதலாக ஆஷாடபூதி வெகு பயபததியுடனே அவன காலா லிடடவேலையைக கையாறசெயதுகொணடு, கநதைக்குச சமயமபாா ததுககொணடிருககுநாளில ஒருநாள ஒரு பிராமணனவீடடி லிருவ ரும விலாபபுறம வீஙகப பிடசை பணணிககொணடு வெகுதூரம் வநதபிறகு ஆஷாடபூதி ஒருவருமறியாமல ஒரு துருமபை யெடுத தத த[illegible]லைமேலே வைததுககொணடு அநதத துருமபைக குருவுக் [illegible] ளாடடி, 'ஐயோ ! நமககுப பிட்சைகொடுதத பிராமணன் [illegible]பாறபு எனறலையி லொட்டி வநதுவிட்டதே, அனனமிட்ட [illegible]க்குமிடலாமோ ? 'உபபிட்டவரை யுளளளவு நினை' என்று

பழமொழியுமிருக்கின்றதன்றோ?' என, வாயபதற நடுநடுங்கி "இதை அநத அனனதாதா வீட்டிற போட்டுவிட்டு இதோ நொடியளவில வருவேன" என்று குருககள பாாககுமபடி பரபரப்பாகச சிறிது தூரங காலடி பிட்டததிற படுமபடியோடி, ஒருசெடிமறைவி லுட்காாநதிருநதுவிட்டு, பினபு இளைககவிளைககவோடிவநது ஆசாரியன காலில விழுநதெழுநது, "சுவாமி! உமமுடைய அநுககிரகததினால இநதப பாவததிறகுத தபபினேன" என்றன இதைபபாாதது அநத ஏழைச சநநியாசி ஆசசரியப்பட்டு, இவன பரசொததுக காசைபபடாத பரமாததுமா வென்று நமபித தனனுயிாககுச சமானமாக நினைததிருநத கநதையைச சீஷன கையிறகொடுதது, ஒரு குளககரையிலிருககசசொலலித தான சலபாதைககுச சென்று காலமபப போனவிடததில இரண்டு ஆட்டுக கடாகக ளொனறோடொன்று முட்டிச சணடை செய்ய, அவைகளின மணடையிலிருநது ஒழுகுமுதிரததை யுணணலாமென்று ஒருநரிபோய இரணடுககும நடுவி லகபபட்டிறநதது. அவன அநத அநாததததைப பாாததுககொணடு சிறிதுநேரமிருநதான. அபபோ தநதச சீஷன 'இதுதான நலல சமயம், இதுவிட்டா லினிககிட்டுமா' காறறுளளபோதே தூறறிக கொளள வேணடு' மென்று நினைததுக கநதையைச சுருட்டிககொணடு ஓடிபபோனான. உடனே சநநியாசி வநதுபாாததுச சீஷனைக காணாமல, 'ஓகோ! நமமை யாரோட்டூதி யேயததானே, நாம மோசமபோனோமே' யென்று திகிறபட்டு, உபபுககணடம பரிகொடுதத பாாபபனியைபபோல ஒருவருடனுஞ சொலலாம லிருநது விட்டான" என, இதைககேட்டுக கட்கன இதறகு "நான செயயததககதெனனை?" என்று கேட்கத தமனகன "யாதொன்று போயிற்றோ அதை மறுபடி சேகரிககவேணடும், எதைச சமபாதிகக விலலையோ அதைச சமபாதிகக வேணடும், எதிராகவரும விககினஙகளைத தடுககவேணடும், என றிபபடி யாலோசிததுப பணணுகின்றவ சொலலனோ மநதிரி? இபபோது பிஙகள சஞசீவகாகளுககுளள சிநேக நமக்கு எல்லாச சஙகடஙகளு நேரிட்டன, இவாகளுடை தமனகன "நான பிரிததாறறுன நமககு இவவளவேனும அனனஙகிடை நேகம பணணல்

துவதறகு டால்

சொல்ல, கரடகன் "அந்தப் பிங்கள சஞ்சீவகர்களுறவைக் கெடுக்க யாராலாகும்? மணியினின்று மொளி பிரிக்கப்படுமோ? இது முடியாத காரியமன்றோ?" என, தமனகன் "என்ன சொல்லுகின்றாய்? உபாயத்தாலாவது பராக்கிரமத்தாலாகுமோ? ஒரு காகஞ் சொர்ண மாலையினால் ஒரு கிருஷ்ண சர்ப்பத்தைக் கொன்ற தறியாயோ?" என, கரடகன் "அஃதெப்படி?" என்று ஆவலோடு கேட்கத் தமனகன் சொல்லத் தொடங்கிறது —

"ஒரு பெரிய மரத்திற் கூடுகட்டிக்கொண்டு ஆணும்பெண்ணுமாகிய இரண்டு காக்கைகள் நெடுநாளாய் வாழ்ந்தன. அந்த மரப் பொந்தில் ஒருநாகம் வந்துசேர்ந்து அந்தக்காகங்கை யிடும் முட்டைகளை யெல்லாங் குடிக்கத் தலைப்பட்டது. இதற்கென்ன செய்யலாமென்று காகம் மிகவும் விசனப்பட்டுத் தனக்குச் சிநேகமாகிய ஒரு நரியினிடத்திற் போய் நடந்த சங்கதிகளைச்சொல்லி, "இப்போதாகிலு முட்டைகளைக் காப்பாற்றுகிறதற் கென்ன செய்யலாம்?" என, நரி 'ஒரு நண்டானது வெகு நண்டாசையைக் காட்டிக் கொக்கைக் கொன்றதுபோல அப்பாம்பினை ஒருபாயத்தாற் கொல்லவேண்டும்' என, நாகம் "நண்டு கொக்கை யெப்படிக் கொன்றது? சொல்லுமையா" என, நரி சொல்லுகின்றது —

"மீன்களையே பிழைப்பாகத் தின்றுவளர்ந்த வொரு கிழக்கொக்கானது குளக்கரையில் வந்து விசனமாய் நின்றுகொண்டிருந்தது. அப்போது அதிலிருந்த மீன்கள் கொக்கைப்பார்த்து 'நீ உன்னுகாரத்தை விட்டுச் சும்மா இருப்பானேன்? சொல்' என, கொக்கு "நான் மீன் றின்பது மெய்தான், ஆயினு மின்றைக்கிங்கே செம்படவன்வந்து எல்லாமீன்களையும் பிடிக்க விருக்கின்றதனால் என்னுடைய இரைகளெல்லாம நிர்மூலமாய்ப் போகுமே யென்றேங்கிச் சும்மா இருக்கின்றேன்' என, இதைக்கேட்டு மீன்களெல்லாங் கூட்டங்கூடி 'எவன் நமக்கபாயஞ்சொன்னானோ அவனே யுபாயஞ் சொல்லுவான்' என்றாலோசித்துப் பிறகு கொக்கைப்பார்த்து, 'நீயே யெங்களை யிப்போது ரக்ஷி' என, கொக்கு 'நான் செம்படவனோடு சண்டை பண்ணச் சமர்த்தனல்லேன்; மேலும் நான் கிழவன்; உங்களை

வேறோரிடததிறகுக கொணடுபோவேன, அதனுலெனககு மிநத,
தளளாமையான காலததிற் பரோபகாரி யெனனும பெயரும் வரும்,
நீஙகளும வெகுகாலம பிழைததிருபபீரகள' என, அபபோதநதப
பேதைமையான மீனகளெலலாம பிராணனைக காபபாறறும்பொ
ருட்டு அதன பேசசை நமபி 'நலலது. அபபடியே கொணடுபோக
வேணடும' எனக கெஞச, அநத வஞசனையுளள கொககு நடைக்
கொவவொனறாகக குளததிலிருநத மீனகளை யெலலாம மூககி
னுற கவவிககொணடுபோயச சில மீனகளைததினறு மறறவைகளை
யொருபெரிய பாறையினமே லுலரவைததது பிறகு அநதக குள
ததிலிருநத ஒரு நணடு இநதக கொககைபபாரதது 'ஓ சீவகாரு
ணியனே! நானமாததிரநதானே பாபி? அநத மீனகளை யிரக்ஷித
ததுபோல எனனையு மிரக்ஷிககலாகாதோ? எனனையு மவவிடத
திறகுக கொணடுபோகவேணடும" என வேணடிககொளள, கொ
க்கு 'வருஙகாலததி லெலலதுவும வலியவரு'மென றுளளுககுளளே
சநதோஷிததது, அபபடியே நணடையுங கவவிககொணடு போகும
போது, வழியில மீனகள செததுக கிடபபதையும மீன முடகள
சிநதிக கிடபபதையும மீனகள பாறையினமே லுலருவதையும
நணடு பாரதது, 'ஐயோ! பல மீனகளையுங கொனறு இநதககொககு
நமமையுங கொலல வநதது!', நமமை இது கொலவதறகு முனன
ரே நாமிதனைக கொல்வோம" எனறு ஒருபாயம நினைததுக கொக
கைபபாரதது 'எனனை நீ வருததபபடடு எடுததுககொணடுவநதாய,
அஙகே யெனது பரிவாரஙகளிருககினறன, ஆகையா லவவிடததிற
கே யெனனை நீ மறுபடியுங கொணடுபோனு லவைகளையுங காண
பிபபேன' என, அதைககேட்டுக கொககு பேராசைபபட்டுத திருமபி
யநதக குளததிறகு நேரே வருகையில, நணடு கொடுக்கினால அநதச
சர்வசீவதயாபரக் கொககின கழுததை யிரணடு துணடாக நறுககிக
குளததில் வீழ்நது சுகமாய் வாழநதது. ஆகையாலநதக கொககைப்
போலப் பாம்பையுங கொலலவேணடும" என, காகம "அபபடிப்
பாம்பைக்கொலல நான செய்யவேணடிய வுபாயமெனனை?" எனறு
கேட்க, நரி இப்பட்டணதத திராஜகுமாரி குளிக்கினற மஞ்சனச்சாலைக்

குப்போ, அவள் ஸ்நானம் பண்ணும்போது ஆபரணங்களைக் கழற்றி வைத்திருப்பாள், அந்த ஆபரணங்களி லொன்றை யெடுத்துச் சனங்கள் பார்க்கும்படி கொண்டுவந்து அந்த மரப்பொந்திற் போடு" என்றுசொல்ல, காக்கையு மப்படியே செய்ய, அந்த இராஜனுடைய வேலைக்காரர் போய் அந்த மரத்தின் பொந்தைப் பிளக்க, நாகஞ் சீறி வந்தது, வரவே அதை அவர்கள் இரண்டு துண்டாக நறுக்கி யெறிந்தார்கள், இப்படிக் காகத்தின் காரியம் நிறைவேறிற்று, ஆகையா லெல்லா முபாயத்தினுற கைவசப்படும், எவன்புத்திமானே அவன் பலவான். எவனுக்குப் புத்தியில்லையோ அவனுக்குப் பலமெங்கே? பூர்வம் புத்தி பலத்தினுலொரு முயல் சிங்கத்தைக் கொன்றது" என, "அஃதெப்படி?" என்று கரடகன்கேட்கத் தமனகன் சொல்லுகின்றது —

ஒரு நெருங்கிய காட்டில் மதோன்மத்த னென்னுஞ் சிங்கமானது அக்காட்டினகண்ணுள்ள மிருகங்களைக் கொன்றுதின்று கொழுத்து வெறிகொண்டு திரியுநாளில் மிருகங்களெல்லாமொன்றுகத் திரண்டு அதனண்டை போய் "ஓ மிருகேந்திரா! உமது காட்டிலிருக்கு மிருகங்களையெல்லா மிப்படி இனி நீர் கொன்றால் மிருகங்கள் நிர்மூலமாயப்போம், ஆதலால் நாங்கள் தினமொவ்வொன்று உமக்கிரை கொடுத்துக்கொண்டு வருகின்றோம், அதை நீர் பக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கலாம்" என்று பிரார்த்திக்க, சிங்கம் அதற்கிணங்கி 'அப்படியே யாகட்டு, மென்'ச் சத்தியஞ் செய்து கொடுத்தது. இவ்வாறு மிருகங்கள் ஒவ்வொன்றுகச் சிங்கத்திற் கிரையாயக் கொண்டு வருநாளில், ஒருநாள் ஒருகிழமுயலினது முறைவந்தது. அப்போது விலங்குகளெல்லாங் கூடி 'இன்றைக்கு உன்முறை குறு' என்றுசொல்ல, முயலானது இன்றைக்கு நமக்கு மரணம், செப்படியினுல இதற்கோ ருபாயம் யோசிக்கவேண்டும், புத்திசீவர்க்கு எதுதான் கைகூடாது? ஆகையால் நாமிட போது இயத்தாற சிங்கத்தைக் கொல்வோமென்று ஆலோசித்து, மெள்ள மெள்ள நடந்து அச்சிங்கத்தின் பசிவேளை தப்பிவரச் சிங்கம் பதப்பாரத்து, "முயலே! யானையானுலுமென்னுடைய பசிவேளை

தபபி வருவதில்லையே, நீயெவவளவு பிராணி? இபபடித தாமசமாய வரலாமா?" என்று மிகுநத கோபததோடு கையைத தரையிலே மோதிககேட்க, முயல 'ஐயனே! இஃது எனது குறறமன்று, உன்னுடைய பசிவேளைககே வநதேன, வநதவழியிலொரு பொலலாத சிங கததைக் கணடு பயநதொளிததிருநது அநதசசிஙகம் போனபினபு வநதேன" என்று சொலலச சிஙகம "என்னை யல்லாமல இநதககாட டில வேறே சிஙகம நீ பாாததாயா? காடடுவா" என்றழைகக அழைததுககொணடுபோயச சேறுநீரு மிகுநதவொரு பாழுங்கிணற றைககாட்டி "இதிலே யிருககினறது" என்னச சிஙகம முயலின பேச்சை நமபிக கிணற்றையெட்டிப பாாததது, அதிற றன்றின தன னிழலைக்கணடு அநதசசிஙக மிஙகேயிருககினறதென்று நினைதது அதைக கொலலவேணடுமென்றும கோபததோடு அதிற்பாயநது சேறறிலழுநதியிறநதது ஆகையால எவன புததிமானோ அவன பலவானென்றுனககுச சொனனேன" என, கரடகன "சிஙகத்தி னிடததிறகுச சுகமாயபபோ, உனககு மஙகளமுணடாகட்டும" என்ப பிறகு தமனகன அநதச சிஙகந தனித்திருககினற சமயமபாாததுப போயத தணடமபணணி, "சுவாமி! உமககினறைக கொருபொல லாஙகு நேரிட்டது, அதை நான றிநது கடடளையிலலாமல விணணப பம பணணிககொளளலானேன" என, சிஙகம "அதென்னை? சொல" என, தமனகன "உமமுடைய மித்திரனாகிய சஞசீவகன உம மிடததில விசுவாசங காணபிதது உமமுடைய இராசசியததைப பிடுஙகிககொளள யோசிததிருககினறுன, இதை நீா பொயயென்று நினைததுக கோபிததாலும அலலது தணடிததாலும இராஜனுக்கொ ருதுனபம வருமபோது தந நலததைபபாராமல இராஜனுககு நல உபாயஙகளைப போதிததுச செயயததககக காரியஙகளைச செய்நதச தல மநதிரிகளுககு நீதிததொழிலாகையால உமககிதைதத தெரிவிககிக றேன" என, பிஙகளன இதைககேட்டு ஆசசரியப்பட்டுச சுகைப் பிருநதது. பினனும தமனகன "நீா அவனை முககியப பிரதானிபடிப் னீா, அபபடியேயிருககட்டும, எனக்கென்ன? இராஜாவும் பிறனறு ரியும சமானமாயிருந்தால, இராஜலட்சுமி அவவிருவரிலொருலைக்.

னைக் கைவிடுவாள், மேலும் எப்போது இராஜா ஒருவனையே பிர தானியாகச் செய்கின்றானோ அப்போது அந்தப் பிரதானிக்குக் காவமுண் டாகின்றது, அவன் சுதந்தரனாய் இராச்சியவாசையால் இராஜா வைக் கொல்ல இச்சிக்கின்றான்; ஆகையால் இப்படிப்பட்ட மந்திரியை வேரோடு களையவேண்டும், இல்லாவிடின் அவனால் தீங்குநேரிடும். இது தங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமோ? தாங்கள் எல்லாமறிந் திருக்கின்றீர்கள், உலகத்திற் செல்வத்தை விரும்பாதவன் அரியன்" என்றிப்படியெல்லாஞ் சொல்லக்கேட்டுச் சிங்கம் நகைத்து "எனக் குச் சஞ்சீவகனிடத்தில் இருக்கின்ற சிநேகம் போகாது, மித்திரர் கள் என்ன அநியாயம் பண்ணினாலும் அவற்றை நாம் பிரியமாக வே நினைக்கவேண்டும்" என்றது. தமனகன் "இதுதான் புத்திக்குத் தோஷம், இதனால் உமக்கபாயம் வரும், சாதுக்களது புத்தியைக் கே ளாமல் துட்டர் புத்தியைக் கேட்கின்றவனெவனோ அவன் மருந்து தின்னாத ரோகியைப்போல விபத்தை யடைவான், காதுக்கினிமை யாயும் இதம்பண்ணுவதாயு மிருக்கின்ற வசனந் துர்லபம், காதக னுடைய வசனஞ் செவிக்கினிமையாயினும் அதைக் கேட்கலா காது" என்று சிங்கம் "நான் அபயங்கொடுத்து இரட்சித்தவன் எனக் குத் துரோகம் பண்ணுவானோ? என்ன பேசுகப் பேசுகின்றாய்? போ" என, மறுபடியுந் தமனகன் "துஷ்டர்குணம் மாறுமோ? நா யின் வாலைக் குணக்கெடுக்கலாமோ? எட்டிமரத்தை அமுதம்வார்த் தது வளர்த்தாலும் அதற்குத் தித்திப்புண்டாகுமோ? எப்படியும் பிறர்க்கிதம் பண்ணுவது சாதுவுக்கு முக்கியதருமம், ஆகையால் தாங்கள் கேளாமலிருந்தும் இந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொன்னேன், இனிமேல் லெனமேற் குற்றமில்லை, ஒருவேளை இராஜா பாமரர்களு டைய புத்தியைக் கேட்டுச் சங்கடப்படும்போது காரியக்காரர்மேற் குற்றஞ் சுமத்துவதுண்டு ஆதலின் நான் சொன்னேன்" என்றிப்படிச் சொல்லிச் சும்மா விருந்தது. அதற்குச் சிங்கம், "இதை நான் சஞ் சீவகனுக்குச் சொல்லவேண்டும்" என்றது. தமனகன் "அவனு க்கிதைச்சொன்னால் அவன் சாக்கிரதைப்பட்டு வேறோருபாயத்தினா பொல்லாங்கு தேடுவான், ஆகையால் இதை யவனுடன் சொல்ல

திருப்பதே யோககியம, இராஜாவின மநதிராலோசனை யிரகசிய மாகவே யிருககவேணடும" என, இதைககேடடு மறுபடியுஞ சிஙகம "அநதச சஞசீவகன விரோதபபடடு எனன செயயமாடடுவான? அவன சாமாததிய மெவவளவு ?" எனறு சொலல, நரி "நாமவனை யறியமாடடோம, அவனது பராககிரமமுஞ சுபாவமு நமககெபபடித தெரியும? ஒருவன குணததை யறியாம லவனைச சோககலாகாது. சோததா லொரு சீலைபபேன மூடடுப பூசசியைச சோததுத தான நாசமடைநததுபோ லாகும" எனச சிஙகம "அஃதெப்படி? சொல" எனத தமனகன "ஒா இராஜாவின பஞசணையில மநதவிசர்ப்பணி யெனனுமொரு சீலைபபேன நெடுநாளாக வாசமபணணிககொண டிருககையில ஒருநாள அவன வீடடுககு டிண்டிபனெனனு மூடடுப பூசசி வநதது, அதைப பாாததுச சீலைபபேன 'அபபா! நீ பொல லாதவன, மூடடைகளைபபோனற பறகளிலேலே தூஙகுவதறகு முன னமே துடுககாயக கடிபபாய, நீ சமயந தெரியாதவ னுதலால இராஜ சயனததிலிருககத தககவனலலை, இவவிடமவிடடோடிப போ' எனறு கடுகடுததுச சொலல, மூடடு 'நானபபடிச செயய விலலை, நீ சொனனபடியே கேடபேன' எனறு காவில விழுநது பிராாததிககச சீலைபபேன மனமிரஙகி 'நலலது நீ வெடுககெனறு கடியாமல நிததிரைசெயயுஞ சமயம பாாதது மெதுவெனக கடிததுக கொஞசரததங குடிததிரு' எனறு சொலல, அப்போ தநத மூடடுப் பூசசி 'நலலது' எனறிருநது பிறகு இராஜா விழிததிருககும்போதே சுறுககெனறு கடிகக, இராஜன திடுககென றெழுநதிருநது 'எனனை கடிததது' எனறு சோதனைககாரருடன சொல்ல, அவாகள விளக் கைககொணடு சோதிகக, மூடடு கடடிறசநதி லொளிததுககொண டது, அதற கிடஙகொடுதத சீலைபபே னகபபடடது, அவாகளதனை 'நீயனறோ வெஙகளிராஜனைக கடிததாய?' எனறு நசுக்கிக கொன றாாகள ஐயோ! அது வகைதெரியாம லிறநதது ஆகையா லொரு வன குணததை யறிவதறகு முனனமே யவனுடன சகவாசம பண லாகாது" எனச சிஙகஙகேடடு, "அநதச சஞ்சீவகனுடைய துஷ் சுபாவ மின்னபடியென றெனககுத தெரிநதா லப்போது கிசம"

என்று சொல்லத் தமனகன் "அந்த எருது தங்களைக்கொல்ல நினைத்துக் தன் கொம்புகளை முன்னிட்டுக் கொண்டு தங்கள் சந்நிதியில் வரும்போது அது தங்களுக்குத் தெரியவரும்" என்று சொல்லிவிட்டு, எருதினிடத்திற்குப்போய் அங்கே தன்மனத்தில் மிகவும் விசனமிருப்பதாகத் தோற்றுவித்தது. அப்போது சஞ்சீவகன் "மித்திரா! சுகமா?" என்று கேட்கத் தமனகன் "சேவகனுக்குச் சுகமெங்கேயிருந்து வரும்? சம்பத்தும் விபத்துங் கூடவேயிருக்கின்றன, இராஜாவுக்குப் பிரியமா யாரிருக்கின்றார்கள்? யாசகன் சமமானத்தை யடைவானோ? இந்தக்காலமேது? தனக்கு மித்திரன் யார்? தன் வலி யெவ்வள வென் றெப்போதும் விசாரித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும்" என, இதைக்கேட்டுச் சஞ்சீவகன் "இப்படி யேன்சொல்லுகின்றாய்?" என, தமனகன் "இராஜகாரியத்தி லுண்டாகிய ஒஞ்சகத்தை மற்றொருவரோடு சொல்லலாமோ? இராஜாவிருந்தாற் கொல்லுவான், ஆனாலும் நீ யென் னம்பிக்கையாலே சிங்கத்தோடு சிநேகம் பண்ணினதனா லுனக்குச் சொல்லுகின்றேன், அந்தச் சிங்க முன்மேல் மிகவுங் கோபங்கொண்டு உன்னைக் கொன்று தன்னுடைய சேனைக்கெல்லாம் நல்ல விருந்திட நினைத்திருக்கின்றது" என்றுசொல்ல, அதைக் கேட்டவுடனே சஞ்சீவகன் வருத்தத்தோடு மாலோசித்துக் கொண்டிருந்தது. தமனகன், "வேறே யாலோசனை யென்ன? யாதொன்று சம்பவித்ததோ அதற்குத் தக்கதாக நடக்கவேண்டும்" எனச் சஞ்சீவகன் "நீ சொன்னதெல்லாஞ் சரிதான், உலகத்திலு மப்படியே யிருக்கின்றன, சாதாரணமாய ஸ்திரீகள் தூர்ச்சனர்களுக்கு வசமாயிருக்கின்றார்கள், இராஜாக்கள் துஷ்டர்களைப் பரிபாலிக்கின்றார்கள், துஷ்டனுடனே மிகவுஞ் சிநேகித்தா லவன் விபரீதமாக நினைக்கின்றான், குருடனுக்குக் கண்ணாடியைக் காண்பித்தாலுஞ் செவிடன்காதி லுபதேசித்தாலு மவர்கள் விபரீதமாகவே நினைப்பார்கள், துஷ்டனுமப்படியே விபரீதமாக நினைக்கின்றான், எப்படிச் சந்தனமரம் பாம்போடுகூடியிருக்குமோ, எவ்வாறு தாமரை முதலைகளோடு கூடியிருக்குமோ, அப்படியே பெரும்பாலும் இராஜாக்கள் துஷ்டர்களாற் சூழப்பட்டிருக்கின்றா

கள , ஆகையா லிபபடிபபடட பொல்லாஙகு நமக்கு நேரிடடது''
என, இதைககேடடுத தமனகன, " அநதச சிஙகததுககு வாயப பேசசுமாததிரந திததிபபேயல்லாமல மனம மிகவுங கடோரநதான , பூாவம பிரமா கடலைககடடபபதறகுக கபபலை யுணடாக்கினன, இருட டைப போககடிகக விளககைச சிருஷடிததான , யானையையடககு அஙகுசததைச சிருஷடிததான , துஷடாகளுடைய மனமடஙகுமபடி யாதொனறுஞ செயயாமறபோனன" என, இவையெல்லாங கேட டுச சஞசீவகன பெருமூசசெறிநது, " பெரிய பொலலாஙகு நேரிட டது , இதைத தபபிததுககொளள வெணககுச சாமாததியமிலலை , எமனுடையவாயி லகப்பட்டவ னெபபடித தபபிபபோவான ? எப படி யொரு குறறமு மிலலாத வொடடையைக காக முதலானவை கூடிக கொலைசெயதனவோ அபபடி வஞசனைபண்ணுகினற துஷ டாக ளொருவனிடததிற குற்றமிலலாதிருபபவும அவனைக கொலை செயகினறாகள" என, " அஃதெபபடி? சொலலவேணடும" என்று தமனகனகேடகச சஞசீவகன சொலலுகினறது —

" ஒரு காட்டில மதோற்கடனெனனு மொருசிஙகம நரியை யும புலியையுங காககையையுந தனககு மநதிரிகளாக வைததுக கொணடு அரசாணடுவநதகாலததில ஒருநாள அநதககாடடி லொட டக மொனறு வழிதபபிவரககணடு, மநதிரியாகிய காககை ' நீயார ?' எனறு கேட்க, அநத வொட்டகம 'நான வழிதபபி வநதுவிடடேன' எனறு சொலலிறறு, காககை அதனை யிட்டுககொணடுபோயச் சிங் கததி னிடததில விட்டு, நடநத காரியததைச சொலல, அதைச சிஙகஙகேடடு ஓட்டகததைப பாாததுப 'பயபபடாதே, நமமுடைய மநதிரிகளுடனே நீயுமொரு மநதிரியா யிரு' எனறு அதற்கு அபயங கொடுதது, மநதானககனெனறு பெயரிட்டு, அதைத தனனிடத தில வைததுககொணடது இபபடி வெகுகாலஞ செலலுகையில ஒருநாட சிஙகததுக்குச சரீரம அசௌககியமா யிருநதபடியினால அது தன மூன்றுமநதிரிகளையு மழைப்பித்து 'இன்றைக் கெம்மா லிரை சமபாதிககக் கூடாது , நீஙகள் போயெனக்கு ஏதாவதிரை கொண்டுவர வேணடும் ; பிறகு நான தினறு மிகுந்ததை நீஙகள்

தினலாம்' என, இம்மூன்றுஞ் சிங்கத்தின் கட்டளைப்படி யாகக் காட்டிற்போ யிரைதேடிப்பார்த்தும் அகப்படாமையால் அப்போது தங்களோடு கூடவிருந்த மந்தானகனைத் தூரத்திற் போம்படி யொரு வேலையிட்டுக் காகம் மற்றை யிருவரையும் பார்த்து 'இன்றைக்கு நாம் மந்தானகனைக் கொல்லுவோம், புல்லுந் தழையுந் தின்னுகிறவனால் நமக்குப் பிரயோசன மென்னே?' என, மற்ற இரண்டுஞ் 'சரிதான், அவனுக்கு நம்முடைய இராஜா அபயங் கொடுத்திருக்கின்றதனா லவனை நாமெப்படிக் கொல்லலாம்? கூடாது' எனக் காகம் 'நாமின்றைக்குச் சிங்கத்தினைக் கையால் தப்பாமல் மரணமடைவோம், பசியெடுத்தாற் றாயும் பிள்ளையை விட்டுவிடுகின்றாள், பாம்புந் தானிட்ட முட்டைகளைக் குடிக்கின்றது, ஆகையாற் பசியாற் பீடிக்கப்படுகின்றவன் எந்தப் பாதகந்தான் பண்ணமாட்டான்? இஃது உங்களுக்குத் தெரியவில்லையோ?' என்று சொல்லி யுடனே சிங்கத்தண்டைபோய்க் காகம் 'சுவாமீ! இன்றைக் கெதுவுங் கிடைக்கவில்லை' என, 'இதற்கென்ன வுபாயம் பண்ணலாம்?' என்று சிங்கங்கேட்கக் காகம் 'தங்கள் சுவாதீனத்தி லிரையிருக்கையில் தாங்கள் வேறே யாலோசிப்பானேன்? வெண்ணெயை வைத்துக்கொண்டு நெய்தேடலாமோ?' எனச் சிங்கம், 'எம்மிடத்து ஆகாரமெங்கே யிருக்கின்றது?' எனக் காகம் 'மந்தானகனென்னு மொட்டை யிருக்கின்றதே' என, இதைக்கேட்டுச் சிங்கம் பூமியைக் கையாற்றொட்டுச் 'சிவசிவா' வெனக் காதின்மேற் கையை வைத்து 'நானவனுக்கு அபயங்கொடுத்திருக்கையில் நீங்களிப்படி விபரீத வார்த்தை சொல்லலாமோ? அடைக்கலம் புகுந்தவர்களைக் கைவிடலாமோ? பசு, பூமி, தானிய மிவற்றின் தானத்தைக் காட்டிலும் அபயதான மதிகம்; அசுவமேத புண்ணியத்தைக் காட்டிலு மிந்தப் புண்ணிய மதிகமென்று சாஸ்திரமு மிருக்கின்றதே' எனக் கேட்டுக் காகம் 'ஐயா! என்னிவ்வொரு விண்ணப்பத்தையுங் கேட்டருளும், ஒரு குலத்துக்காக வொருவனை விட்டு விடலாம், ஒரு கிராம ரக்ஷணைக்காக வொரு குடும்பத்தைத் துறக்கலாம், ஒரு தேச பாலனத்தின் பொருட்டு ஒரு கிராமத்தைக் கைவிடலாம், தன்

னி ீதத்தம பூமியை விடலாம, ஆகையா லித்தபபனறு, ஆகினு மவனைத் தாஙகள் கொலலவேணடாம, நாஙகளே கொலலுவோம, இலலாவிட்டா லவனே சாவ வுடன்படடு எனனைக கொலலுஙக ளெனபான, அபபோது நாஙகள கொலலுவோம்' என்று சொல லச சிஙகஞ் சுமமா விருநதது பிறகு காகம அதுவே கட்டளையாக நினைததுக கொணடுபோய, மறறை மூனறையு மிட்டுககொணடு சிஙகததின அருகிலிருநது 'சுவாமீ! இனறைககொனறும ஆகாரம அகபபடவிலலை, அதனால தாஙகள இனறைககுப படடினி யிருகக லாயிறறு, அபபடியிராம லெனனைப புசிககலாம்' எனச சிஙகம 'நீ யெவவளவு? உனனை யுணடதனு லெனபசி தீருமோ? உனனுட லெனககடைவாயப பலலுககேனும போதுமோ?" எனறு கேடக, நரி 'அபபடியானு லெனனையு தினனும்' எனறு நிறக, 'நீயு மப படித்தான, நீ யதிகமலலை' எனறு மறுகக, புலி 'இவவிருவரினும நான பெருததிருககினறதனு லெனனைப பகஷிததுப பசிதீரும்' என, சிஙகம 'நீதான எனக கெவவள விரை? உனனைப பெரிதாக நினைததுக கொணடிருககினருயோ?" எனறு சொலல, ஒட்டகம இதைபபாரதது 'நானெலலாரையுங காட்டிலும பெருததிருகக விலலையோ? சிததமானு லெனனைக கொலலலாம்' என, இதைக கேடடவுடனே புலியும நரியும பாயநது விழுநது அநதக்ஷணமே, ஐயோ! அதைக கொனறு எலலாம புசிததன ஆகையா லெஙகே மிகவுஙகீழக ளிருக்குமோ அஙகே சுகமிராது பிராணனுககு நா சம வருமென்றே நினைகக வேணடும இவவிடததிலு மபபடியே யிருககினறது துஷடாகள கையிலகபபடடுச சும்மா இறப்பதைககா ட்டிலுஞ் சணடைசெயவதே யோககியம ஒருவன சணடைமூள யிற செததாறசொாககமடைகினருன சததுருவைசசயிததா விராச சியமடைகினருன ஆதலாற சூராகளுக்குச சாவும பிழைப்புஞ் சமா னம்" எனறது. அதைககேடடுத தமனகன "பகைவாகளுடைய பராககிரமததை யறியாமல எவன் பகைததுக்கொளளுகினறுனே அவன சமுததிரஞ சிட்டுககுருவியினு லெபபடி அவமான மடை ந்ததோ அப்படியே யவமானமடைவான" என அபபோது "அஃ

தெப்படி ?" என்று சஞ்சீவகன் கேட்கத் தமனகன் சொல்லுகின்றது—

"சமுத்திரக்கரையில் இரண்டுசிட்டுக்கள் ஆணும்பெண்ணுமாய் ஒரு செடியின்கீழ்க் கூடுகட்டிக்கொண் டிருக்கும்போது பெட்டை ஆண்பறவையைப்பார்த்து 'எங்கேமுட்டையிடலாம்'' என்றுகேட்க ஆண் 'இது நல்லவிடம்' என்று சொல்லப் பெண் 'இந்தக் கடற் கரையி லொருவேளை யபாயம்நேரிடும்' என, ஆண்சிட்டு, 'சமுத்தி ரத்திற்கு என்னுடனே பகைத்துக் கொள்ளச் சாமர்த்திய மில்லை' யென, பெண் 'உனக்கும் சமுத்திரத்திற்கும் வெகு தாரதம்மிய மிருக்கின்றதே, எவன் தன் வலியும் பிறன்வலியும் பார்க்கின்றதில் லையோ அவன் விபத்தை யடைவான், எவன் பார்க்கின்றானோ அவன் சுகமடைவான் மேலும் தனக்கிதம் பண்ணுகின்ற மித்திரன் பேச்சைக் கேளாதவன் ஆமை யெப்படிக் கழியைவிட்டு மரண மடைந்ததோ அப்படியே மரணமடைவான்' என, ஆண் 'அதெப் படி? பெண்ணே! சொல்' என்ப் பெட்டைக்குருவி சொல்லுகின்றது

"விகட சங்கடங்கள் என்று இரண்டன்னமும் கம்புக்கிரீவ னென்று மாமையுஞ் சிநேகமா பொருகுளத்தில் வாழ்ந்து கொண் டிருக்கையில் அன்னங்கள் 'இப்போ திங்கே மழைபெய்யாமையாற் குளம் வறறிப்போமாகையால் இனி வேறொரு குளத்திற் போய்ச் சேர்வது யோக்கிய'மென்று நினைத்து 'இதை நம்முடைய சிநேகித னுக்குச் சொல்லவேண்டு'மென்று ஆலோசித்து அப்படியே யதற்குச் சொல்லும்போது, கம்புக்கிரீவன் 'நீங்கள் செப்பட்டையினாற் பறந்து போவீர்கள், நான் வேறோரிடத்திற் கெப்படிப்போவேன் ?' என விகடசங்கடங்கள் 'எங்கள் வார்த்தையில் நம்பிக்கைவைத்து ஸ்திர மாயிருப்பையானா லுன்னையுங் கொண்டுபோவோம், கொண்டு போ கையில் வழியில் ஏதொன்றும் பேசாமலிருந்தாற் போகக்கூடும்' என் றுசொல்லி, ஒரு கழிகொண்டுவந்து ஆமையைப்பார்த்து 'இந்தக்கழி யைப்பல்லினாலே பலமாய்க்கடித்துப் பிடித்துக்கொள்ளு; விட்டு விடாதே, நாங்களிருவரு மிதை யிருபுறத்திலும் மூக்கார் கௌவி

கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாய்ப் போகின்றோம்' என்று சொல்லி அந்தக்கொம்பை யிரண்டும் பற்றிக்கொண்டு எழும்பிப் பறந்துபோயின. இதனை யொரு பட்டணத்துச் சனங்கள் பார்த்து அதிசயித்து நகைத்து எல்லாரு மொருமிக்க 'இதென்னே? ஒருகழியை யிரண்டு பறவைகள் தூக்கிக்கொண்டு அதை யாமையாற் பிடிப்பித்துக்கொண்டு போகின்றன'வென்று இப்படிப் பேரிரைச்சலிட்டுப் பேசினார்கள். அதைக்கேட்டுக் கம்புக்கிரீவன் 'இவ்விரைச்சல் எங்கிருந்துண்டாகின்றது?' என்று சொல்வதற்கு வாய்திறந்தவுடனே கழியினின்றும் விடுபட்டுப் பூமியில்விழுந்தது. அப்போதங்கே யிருந்த புலாற்றின்பவர்கள் உடனே யதைக் கொன்று தின்றார்கள். ஆகையால் தனக்கிதம் பண்ணுகின்றவர்கள் பேச்சை யசட்டைபண்ணலாகாது. மேலும் யாதொரு காரியமும் நேரிடுவதற்கு முன்னேதானே யாலோசிக்கின்றவனும், வருகின்றபோதே யாராய்கின்றவனுஞ் சுகமடைவார்கள். இதைவிட்டு 'யாதொன்று வரத்தக்கதோ அது வரட்டு'மென்று எவன் சொல்லுகின்றானோ அவன் வந்தபின் காப்போனென்னு மீனைப்போல நாசமடைவான்?" என்ச் சேவல் "அஃதெப்படி" யென்பப் பெட்டைச்சிட்டுச்சொல்லுகின்றது —

"ஒரு பெரிய குளத்தில் **வருமுன் காப்போ**னென்றும், **வருங்காற் காப்போ**னென்றும், **வந்தபின் காப்போ**னென்றும் பெயரியமூன்று மீன்கள் அநேகநாளாய் வாழ்ந்துகொண் டிருக்குநாளில் ஒருநாள் வலைஞர்கள்வந்து 'இதிற் றண்ணீர் கொஞ்சமா யிருக்கின்றதாகையால் நாளைக்கு வந்து இதிலிருக்கின்ற மீன்களை யெல்லாம் பிடிப்போ' மென்று பேசிக்கொண்டதை வருமுன் காப்போன் கேட்டுத்தன் சிநேகிதரிடத்திற்குப்போய், 'நா மிவ்விடம் விட்டுச் சீக்கிரமாகப் புறப்படவேண்டும், இனி யிங்கே நிமிஷநேரமு மிருக்க லாகாது' என், இதைக்கேட்டு வருங்காற் காப்போன் 'நமக்கு விபத்து வரும்போது பார்த்துக் கொள்ளுவோம், காரிய நேரிடும்போது அதற்குத் தக்கதாகப் புத்தி யுண்டாகும்' என்ப, பிறகு வந்தபின் காப்போன் 'தன்னிடத்தை விட்டுவிடுகிறதுதான் மூடத்தனம், எது வரத்தக்க

தோ அது வரவே வரும், யாதொன்று வரத்தகாததோ அது நாம் வருந்தியழைத்தாலும் வாராது, ஆதலால் நான் வரமாட்டேன்' என்று சொல்லி அந்தக் குளத்திலேயே யிருந்தது. பிறகு வருமுன் காப்போன் வேற்றிடத்துக்குப் போய் விட்டது. மறுநாளுதயத்திற் செம்படவர் வந்து வலையெறிந்து மீன்களைப்பிடித்தார்கள். அதில் வருங்காற்காப்போனகப்பட்டுச் செத்தாற்போற் பாசாங்கு பண்ணிக்கொண்டிருந்தது. அதைப் பார்த்து இது செத்ததென்றெண்ணிக்கொண்டு செம்படவன் அதைக் கரைமேற் போட்டுவைத்தான். இதற்குள்ளே அஃது அவன் கண்ணுக்குத் தப்பித் தண்ணீரிற் புகுந்தொளித்துக்கொண்டது. பிறகு வந்தபின் காப்போன் வலைக்குள் அகப்பட்டு இப்போதென்ன செய்யலாமென் றங்குமிங்குமோட இதைச் செம்படவன் கண்டு, தடியா லடித்துக் கொன்றான். மற்றை யிரண்டுஞ் சுகமடைந்தன. ஆகையா லெதையு மாலோசித்துச் செய்யவேண்டும்" என்று சொல்லிப் பிறகு புருஷன் சொற்படி யங்கே தானே முட்டையிட்டது. அப்பொழுது சமுத்திரம் அதன் வல்லமையை யறியாமல் முட்டைகளை யடித்துக் கொண்டு போயிற்று. சிட்டு அதைப்பார்த்து வெகு துக்கமாய்ச் சேவலுடன் 'சுவாமீ! தங்களுக்குப் பெரிய சங்கடம் வந்தது, முட்டைகளைச் சமுத்திரங் கொண்டு போயிற்று, இப்போதென்ன செய்யலாம்?" எனச் சேவல் 'நீ பயப்படாதே நான் முட்டைகளைக் கொண்டுவருவேன், என் திராணியைப் பார்' என்று சொல்லி யெல்லாப் பறவைகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு கருடனைச் சரண மடைந்தது. கருடன் அதை விஷ்ணுவுக்கு அறிவித்து 'அப்பறவை மிகவும் வருத்தப்படுகின்றது, ஆகையா லதன் முட்டைகளைக் கொடுபிக்கவேண்டும்' என, விஷ்ணு சமுத்திரத்தைப் பார்த்து, 'அதன் முட்டைகளைச் சீக்கிரமாய்க் கொடு'வென்று கட்டளை யிட்டவுடனே, சமுத்திரம் முட்டைகளைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தது. ஆகையாற் சத்துருக்களுடைய பராக்கிரம மறியாமற் பகைத்துக்கொள்ளலாகாது. அந்தச் சிங்கத்திற்கு அகங்காரத்தினாற் றெரியவில்லை" எனக் கேட்டுச் சஞ்சீவகன் தமனகனைப்பார்த்து "நல்லது அந்தச் சிங்கத்தின் சண்டைக்குறிப்பு எப்படி யிருக்கும்? சொல்"

எனத் தமனகன் "எப்போது அவன் காதுகளை நெறித்துக்கொண்டு வாலைத் தூக்குவானோ அப்போது கொல்ல நினைத்தானென்றறிய வேண்டும், அக்காலத்தி லப்படியே நீயு மவனுக்கு முன்னே யிருக்க வேண்டும், சுத்தவீரனாகிய வுனக்குத் தெரியாதா? எல்லாந் தெரிந்த வர்களுக்குச் சொல்வானேன்?" எனச் சொல்லி விட்டுத் தமனகன் மறுபடி கரடகனிடத்திற்குப் போயிற்று. அப்போது கரடகன் "என்னாயிற்று? சொல்" எனத் தமனகன் "காரிய முடிந்தது, இருவருடைய சிநேகத்தின் வாயிலும் மண் விழுந்தது, இப்போது நான் சிங்கத்தின் கோபக்குறி யிப்படி யிருக்குமென்று சஞ்சீவகனுக்குச் சொன்னபடியே செய்விக்கின்றேன்" என்று பிங்களனிடத்திற்குப் போய அப்படியே யதைச் செய்வித்தது. பிறகு சஞ்சீவகன் சிங்கமிருக்கு மிடத்திற்குவந்து பார்க்கும்போது, தனக்குத் தமனகன் முன் சொன்னபடியே யிருக்கக் கண்டு, மிகவும் வியசனமடைந்து, பராக்கிரமத்தினாலேயே பிராணனை விடவேண்டு மென்று நிச்சயித்து யுத்தத்திற்கு ஆரம்பிக்கவே இரண்டுக்கும் பெரிய சண்டை விளைந்தது. கரடகன் அதைப்பார்த்துத் "தமனகா! துஷ்டா! உன் சோகையால் இராஜாவுக்குச் சிநேகனுக்கும் சண்டையுண்டாயிற்று, இராஜநீதியிற் சாமதானபேத தண்டமென்னு நான்குபாயங்களிருக்கின்றன, அவைகளிற் சாமமென்னு முபாயம் முக்கியமானது, அச்சாற் காரியசித்தி யுண்டானது போல மற்றவைகளா லுண்டாகாது, பகையிருந்தாலுஞ் சாம வுபாயத்தாலேயே போம், இப்படி யிருக்கையில் நீ இராஜாவைப் பெரிய பொல்லாப்பில் வீழ்வித்தாய், இராஜாக்களிற் சிலர் ஈனர்களுடைய புத்தியைக் கேட்டுச் சங்கடமடைகின்றார்கள், ஆகையாற் குணவந்தர்களுடைய கூட்டுறவு இராஜாக்களுக் கிருக்கவேண்டும். கபடியாக விருக்கின்ற பிரதானி புத்திசாலியானாலும் அவனொருபோதும் இராஜாவண்டையி லிருக்கலாகாது; மற்றுந் தானே சம்பத்தை யடைய வேண்டுமென்று நினைத்து, இராஜாவினிடத்தில் வேறொருவன் சேரலாகாதென நிச்சிப்பவனும் இராஜாவுக்கு உபயோகியாகான், பலபெயர் சமர்த்தர்கள் இராஜாவினிடத்தி லிருந்தால், இராஜா பிரகாசிப்பான், ஆகைக

காரருந துஷ்டருமாகிய இவாகளுடைய கூட்டுறவால இராஜா பிர காசிக்கமாட்டான, தன்னைவிட இராஜாவினிடததில வேறொருவ னிருக்கலாகாதென்று எவன இச்சிக்கின்றானோ அவனை இராஜாவுக குச சததுருவென்று நினைககவேணடும், அபபடியே நீ யிநதத தீஙகு விளைததாய, எசமானனுடைய தயைகிடைததாற் சேவகர்கள கா வஙகொள்ளாமல மிகவும் அடக்கமாக விருககவேணடும், நீ யதை விட்டு விபரீதமாக நடக்கின்றாய. பிதாவைபபோலிருப்பான புத திர னெனபதை நீ பொய்யாககினாய, இபபோதுனககு நானென்ன சொலவேன? கொககு குரஙகுககு உபதேசமபணணி யெபபடி யிறந ததோ அபபடி யுன்னாலே நான மரணமடைவேனென றெனக்குத தோனறுகினறது" என்று இபபடிக காடகன சொன்னதைககேட் டுத தமனகன "அதெபபடி? சொல" எனக காடகன சொல்லு கின்றது —

"ஒருநாட் குளிரால வருததபபடாநின்ற குரஙகுக்கூட்டம மினனுமபூசசிக கூட்டததைப பாரதது இது நெருபபென்று நினைத துக குளிர் காயவததறகாக அதனருகே போயிறறு. அபபோதஙகே யொரு மரததினமே லிருநத சூசிமுகனென்னு மொருகொககு இதைப பாரததுக குரஙகினருகே வநது, 'இது மினமினிப பூசசி, நெருப பன்று' என்று சொனனவுடனே அநதக குரஙகுக கூட்டததில ஒன்று கோபிதது அநதப பக்ஷியைப் பிடிதது 'நீ யெனககுப புததி சொலலுகிறவனோ" வென்று கலவிலறைநது கொன்றது ஆகையால துஷடாகளுககு உபதேசம பணண லாகாது" என்று காடகன் சொலலத தமனகனென்றும பேசாமல மௌனமாயிருநதது மனத தில மிகவும வியசனபபட்டு "நானிநதப பாதகம பணணினேன" என்றுசொலல, மறுபடியுங காடகன "அடா தமனகா! இததனமை யான நடக்கையினாலே துஷட புததியைப போல நீயும் நாசமடை வாய" என, அபபோது தமனகன "துஷடபுததி யெபபடிக் கெட் டான? சொல்" எனக காடகன சொலலத தொடஙகினது —

"துஷ்டபுத்தி சுபுத்தியென்ற இரணடு செட்டிப் பிள்ளைகள் பணஞ் சமபாதிபபதறகாகத தேசாநதரம் போனாகள். அவவிட,

திற சுபுத்திக்குப பூமியில ஒரு பணப்புதையல் அகப்பட்டது. அதைச் சிநேகத்தினாலே சுபுத்தி துஷ்டபுத்திக்கு உடனே சொல லத்துஷ்டபுத்தி 'அந்தத் திரவியத்தை யிங்கேயே புதைத்து விட் டுக கொஞ்சம பணமெடுத்துக கொண்டு போவோம' எனச சுபுத்தி சிநேகத்தினால அதறகுச சம்மதித்தான பிறகு அதிற கொஞ்சம பணமெடுத்துக்கொண்டு மறறைப்பணத்தை யொரு மரத்தடியிற் பள்ளந்தோண்டி அதிலே புதைத்துவைத்துப பினபு வீட்டுக்குப போய்ப பழையபடி சிநேகமாயிருக்கையில ஒருநாள துஷ்டபுத்தி தனியேபோய அந்தப பொருளையெல்லாம எடுத்துக்கொண்டு வீட் டுக்குவந்துவிட்டான. சிலநாட கழித்துத் துஷ்டபுத்தி சுபுத்தியைப் பார்த்து 'நாமிருவருஞ்சென்று அந்த நமமுடைய திரவியத்தைக் கொண்டுவருவோம. வா" என, இருவருமபோய அவவிடத்திற பார க்குமளவில அங்கொன்று மில்லாமையால துஷ்டபுத்தி மிகவும வருத்தத்தோடு சுபுத்தியைப பார்த்து 'இங்கிருந்த பணத்தை நீயே கொணடுபோனாய, மேலுங கபடமாய வருத்தப்படுகினறாய" என்று சொலலிக கலகப்பட்டு இதை இராஜாவுக கறிவித்தான இராஜா நியாயாதிபதியை யழைப்பித்து 'இதைப பஞ்சாயத்தில தீர்க்க வே ணடு'மெனக கட்டளையிட, அவன 'ஐந்து நாளைககுள்ளே தீர்த்துப போடுகிறே'னென்று இராஜாவின முனனே செடுவைத்துககொணடு வந்து பஞ்சாயத்துககு ஆரமபித்தான. அப்போது துஷ்டபுத்தி 'எனககுச சாக்ஷியிருக்கினறது, அந்தச சாக்ஷியை யிப்போதே கேட் கலாம' எனப பஞ்சாயத்தார 'உன சாக்ஷியைககொணடு வா' எனத துஷ்டபுத்தி வீட்டுககுபபோயத தன தகப்பனுடனே சொல லுகினறான 'அப்பா! உமமுடைய ஒரு பேசசினாலெனககுப பதி னாயிரம வராகன கிடைக்கும' எனக கிழவன 'எப்படிக கிடைக்கும? சொல' எனத துஷ்டபுத்தி 'நீர மரப்பொந்தி லிராத்திரிககுபபோ யுட்கார்ந்திருக்க வேணடும, அங்கே நியாயாதிபதி முதலானோர வந்து அங்கிருந்த பணத்தை யார கொணடுபோனாரக ளெனறும போது, நீர சுபுத்திகொணடுபோனா னெனறுற காரியமாகும' என, இதைககேட்டுப் பிதா 'பொல்லாஙகு நேரிடுகிற காரியத்தைப் பண்

ணிச சுகமடைய வேணடுமெனறு இசசிபபது கொககைபபோல, மூடததனமா யிருககினறது' எனற துஷடபுததி 'அஃதெப்படி ?' எனப பிதா சொலலுகினருன —

"தான பொரிககுங குஞசுகளையெலலா மொரு பாமபு தினனப பறிகொடுததுககொணடு வாநத ஒரு மூடககொககு அப்போது பொரிதத தன குஞசுகளைக காபபாறறுவதைக குறிதது எனன செயயலாமெனறு பெண கொககோடேகூட ஓரேரி கரையி லுட காரநது ஆலோசிததுககொண டிருககையில அககொககின சிநேக ஞகிய குளிர னெனனும பெயரையுடைய நணடானது கொககுக களைப பாரதது 'இனறைககேன நீஙகள வியாகுலமா யிருககினறீர கள ?' என, அவைகள தஙகள விருததாநதமெலலாஞ சொலலலுங குளிரன அதைககேடடு ஆண கொககைபபாரதது, 'நலலது' உனக குப பாமபைக கொலலுகினற உபாயமொனறு சொலலுகினறேன, கீரிபபிளளையின வளைமுதறகொணடு பாமபிருககும இடமடடும மீன களை யிறைதது வைததாற காரியஞ சிததியாகும' எனறது. கொககு அபபடியே செயயக கீரிபபிளளை தனவளையினினறும புறப்பட்டு மீனகளைத தினறு கொணடே போயப பாமபையுங கடிததெறிந்து விடடுக கொககின குஞசுகளையுஞ சாபபிடடது. ஆகையால இப்ப டிபபடட ஆலோசனை பணணலாகாது" எனற துஷடபுததி பிதா சொனனதைக கேளாமல அவனை வலிவி விழுததுககொணடுவநது மரபபொநதி லுடகாருவிதது, விடியற காலததில நியாயாதிபதி முதலானபேரையுஞ சுபுததி முதலானோரையு மவவிடததிறகு இட டுககொணடுபோயச 'சாடசி இநத மரததைக கேளுஙகள' என ருன. அபபோது அநத மரததிலிருநது 'இஙகிருநத பணமுழுதுஞ சுபுததியே கொணடுபோனுன' எனறொரு சததம புறபபடடது. சுபுததி 'ஈதெனனை மோசமாயிருககினறது! இஙகேயொரு பிராணியு மிலலாமல தொனி எஙகேயிருநது புறபபட்டது? இது தெய்வீ மாக இருநதால மெயயனறோ சொல்லவேண்டும?' எனறு இபபடித தனககுளளே எணணமிட்டுககொணடு அநத மரததினமேலேறிச் சோதிக்கையில் அதிலொரு பொந்து காணபபடடது. உடனே

இஙகே இருததிரம மிருககுமென றெண்ணி அஙகே நெருப்பை மூடடிப பறறுவிததான உளளே யிருநத கிழவன பாதிவேகிறமட்டும பலலைக கடிததுககொணடிருநது, பொறுககமுடியாமல அலறிக கொணடு வெளியேவநது விழுநதான அபபோது அஙகிருநதோ ரெலலோரும 'இஃதென்னை இஃதென்னை?" எனக கேடகக கிழவன 'என பிளளை துஷடபுததி கபடததினு லென்னைப பலாதகாரமாகக் கொணடுவநது இஙகே வைததான' என்று சொலலி இறநதுபோ னுன நியாயாதிபதி இதைபபாாதது, இராஜாவுககு விணணபபம பணணினுன் பிறகு துஷடபுததி வாயினுலேயே இராஜா எலலா வறறையும அறிநதுகொணடு அவனைக கழுவிலேறறினுன" என்று சொலலிப பின்னுங காடகன தமனகனைபபாாததுப "பாமபை வெகுநாள வளாததாலும அஃதெபபடியும வளாததவனையே கடிக் கும, ஆகையால எனககு உன்னிடததிற பயநதோன்றுகின்றது, இனிமேல உன்னிடததில தேவதததனைபபோல நடநதுகொளள வேணடும" என, அதைககேடடுத தமனகன "தேவதததன எபபடி நடநது கொணடான? சொல" எனக காடகன சொலலுகின்றது -

"ஒரு படடணததில தேவதத்தனென்னு மொரு சமுசாரி தான திரவியவீனுயப போனதனுல மறுபடி திரவியஞ் சமபா திககநினைநது, தேசாநதரமபோகப புறபபடுமபோது, தன வசததி லிருநத ஆயிரம இருபபுககமபிகளையும அவவிடததிருநத தன சினே கிதனிடததில வைததுவிடடுபபோனுன போனவிடததில திரவிய சமபாதியததைககுறிதது அநேக வுபாயமபணணியும, பணமகப படாமையால மீணடும வீடடுககுவநது தன்னுடைய இருபபுக கமபிகளைககேடடான வைததுககொணட சினேகிதன மிகுநத துரா சையினுல 'இருபபுககம்பிகளை எலிகள தின்றுவிட்டன'வென்றுன. இவன இநத அபூாவததைககேடடு 'நலலது, இருககடடும' என்று சொலலி வீடடுககுப போனுன பிறகு ஒருநாட் சினேகிதன் பிளளை யை விளையாடுகிறதறகாக அவனிடததிலிருநது எடுததுககொண்டு போய மறறெருரு வீடடி லொளிததுவைததுப பினபு சினேகிதனிட ததில் வநது உட்காாநதான. அவன 'உன்னிடததிலிருநத என

பிள்ளை யெஙகே?" யெனச சாவகாரி 'உன பிளளையைப பறவை தூககிககொணடு போயிறறு' எனருன். இதை யவன் கேட்டு மிகவுங கிலேசபபடடு இவனை யிழுததுககொணடு ஊரதிகாரியண் டைபோய 'இநதத துஷடன என பிளளையைககொணடுபோய ஒளிதது வைததுவிடடுப பிளளையைப பட்சி யெடுத்துக்கொணடு போயிறறு எனகினருன, என பிளளையை யெனககுக கொடுப பிககவேணடும' என, அதிகாரி இதைக கேடடுச சாவகாரியை யழைதது 'இவனபிளளை யெஙகேயிருககினறது ? சொல' என, அவன 'இவன பிளளையைப படசிகொணடு போயிறறு' என, அதிகாரி யிதைககேடடுக குலுஙக நகைதது 'இநத அசமபவம இதுவரைககும உலகததில இலலை, அபபடி யிருகக நீ யெபபடிச சொலலுகினருய?" என, அபபோது அவன 'இஃதோ ராசசரிய மா? எபபடி இருபபுககமபிகளை யெலிகள தினறுவிடடனவோ அபபடியே பிளளையுஞ சமபவிததது, ஆணடவனே!" என, இதைக கேடடு நியாயாதிபதி முனனடநதவைகளை விசாரிததறிந்து கொ ணடு அவனுடைய இருபபுககமபிகளை நீ கொணடுவநது கொடுத்தால் அவன உன பிளளையைக கொணடுவநது கொடுபபான' எனற வுடனே அவவிருவரும அபபடியே செயது தஙகள வீடடுககுப் போனுரகள" என்று இபபடிப படட கதைகளைச சொலலிப பின் னும தமனகனுககுக கரடகன, "சொனனபொருளைத தெரிநது கொளளாதவன கலலுககுச சமானம, அவனுககு உபதேசிததுப பலனிலலை" யென்று சொலலிக கரடக தமனக நரிகளிரணடும பிங கள னிடததிறகுப போகுமபோது, சிஙகஞ சஞசீவகனேடுகூடச் சணடைபணணி அதைக கொனறுவிடடு விபசனமா யுடகாரந திருநதது. இதைக கணடு தமனகன இராஜாவைப் பாரததுச் "சுவாமி! தாஙகள் சததுருவைக கொனறு துககப்படுகினறீரகள் ; இது நியாயமனறே, சததுருவைக கொலலவேணடு மென்று சாஸ் திர மிருககினறது, பிதாவானுலும, பநதுவானுலும், புததிரனுனு மிததிரனுனும இவாகளில் எவன தனனைக கொலலப் பிரவாத திக்கின்றுனே அவனை இராஜா கொல்லவேணடும், சுதநதரமாயா

யிருக்கின்ற பெண்சாதியுந துஷ்டசிநேகிதனும் விபரீதசேவகனும அசாககிரதையுள்ள மநதிரியும் நன்றியறியாதவனும இருததலாகாது, மேலும மெய, பொய, கடுமை, மெளமை, கொலை, தயை உதாரததுவம, உலோபததுவம, பலவழியாகத திரவியஞ சமபாதிததல, வெகு பெயருடைய சிநேகிதம இபபடிபபட்ட பல குணங களும இராஜாவுக கிருககவேணடுமென்று இராஜநீதி முறையிடுகின்றது, அபபடியே தாஙகள இது செயதீாகள" என்று சொல்லித தமனகன சிஙகததைச சநதோஷிபபிததது பிறகு சிஙகம் அநதக காட்டில முனபோலத தனனிராசசியததை யனுபவிததுககொண்டு சுகமாயிருநதது.

இரண்டாவது

சுகிர்ல்லாபம்.

அல்லது

நட்புப்பேறு.

— ◆ —

"புத்திசாலிகளா யிருக்கின்ற சிநேகிதர்கள் திரவிய மில்லா திருந்தாலும், வேறே சாதனங்க ளில்லாதிருந்தாலுங் காகமும் எலியும் ஆமையும் மானும் நட்பினால் ஒன்றையொன்று காப்பாற்றினாற் போல் ஒருவர்க்கொருவர் உதவுவார்கள்" என்று சோமசன்மா சொல்ல, இராஜகுமாரர்கள் "அஃதெப்படி?" யென அவன் சொல்லத் தொடங்கினான் —

"**கோதாவரி** நதிக்கரையில் ஒரு பெரிய வன்னிமரத்தில் **இலகுபதன**னென்னுங் காகம் வாசஞ்செய்துகொண் டிருக்கையில் ஒருநாள் விடியற்காலத்தில் அங்கே யமனைப்போல மிகவும் பயங்கரமான ஒருவேடன் வந்தான். இலகுபதனன் அவனைப்பார்த்துப் பயப்பட்டு, 'இந்தத் துராத்மா என்ன பண்ணுவானோ? தெரியவில்லை ஆகையால் இதைச் சோதிக்கவேண்டும்' என்று இரை தேடுகிற யத்தனத்தை விட்டிருக்க, இதற்குள்ளே அவ்வேடன் வலையை விரித்துப் பலவகைப்பட்ட தானியங்களையுந் தெளித்து அங்கே யொரு செடிமறைவிற் பதுங்கிக்கொண்டிருந்தான். அதன் பிறகு தன் பரிவாரத்தோடு அந்த மரத்தில் வந்திறங்கின **சித்திரக்கிரீவ**னென்னும் புறாவரசு அங்கே யிறைந்திருக்குந் தானியத்தைப் பார்த்துத் தன் பரிவாரப் புறாக்களுடனே 'இந்த நிர்மானுஷ்ய மான காட்டில் தானியமெப்படி வரும்? யாராகிலுங் கொண்டு வந்து போட்டிருக்கவேண்டும், இது நமக்குத் தெரிந்தாலல்லாமல் இதைப் பக்ஷிக்கலாகாது, ஒரு பிராமணன் பொற்காப்புக்கு ஆசைப் பட்டுப் புலியினால் எப்படி மரணமடைந்தானோ அப்படி இஃது ஏதோ ஒரு விபரீதமாகத் தோற்றுகின்றது" என, புறாக்கள் அதைக்

கேட்டு 'அஃதெபபடி? இராஜாவே!' எனச சிததிரககிரீவன செல்லுகினறது.—

"நான தென காட்டின மேயநதுகொண டிருககையிற பாரததேன. அதைக கேளுஙகள. ஒரு கிழப்புலி பலவீனததால ஆகாரஞ சமபாதிக்கககூடாமல ஓரிக கரையில ஸ்நானஞசெய்து கையில தருப்பையை வைததுககொணடு உடகாநதிருககையில ஒரு பிராமணன அநத வழியில வநதான, புலி யவனைப்பாரதது, 'ஓ பிராமணா! இநதப பொறகாபபுத தருகினறேன வா' என, இதைககேட்டு அநதப்பிராமணன 'இநதக காபபு நமககு வலியககிடைககினறது, மரணததுக கிடமாகிய புலியின கிட்டப போகலாகாது, ஆகையால இநதக காபபில ஆசைவைககலாகாது எனபோமானால மரணததுககு நாலணடையும வழியாகையால இதைககுறிதது பிரயததனம அவசியம பணணவேணடும' எனறு தன தூராசைககேறபத தனககுளளே யாலோசிதது நிசசயிததுககொணடு புலியை நோககி 'ஓ புலியாரே! காப்பெங்கே யிருககினறது" என, புலி கையிலவைததுககொணடு 'இதோ பாருமபிராமணோததமரே!' எனககாணபிதது பிராமணன 'உனனிடததிலெனககெபபடி நமபிககையுணடாகும?" என, புலி 'நான வைகறையில முழுகி நிததியதானம பணணிககொணடிருககினறேன, நகமும பலலும போன கிழவனாயிருககினறேன, இபபோது என்னிடததில நமபிககையிலலையா? வேட்டல, ஓதல, கொடுததல், தவம, சததியம, உறுதி, பொறுமை, ஆசையினமையெனனு மிவவெட்டுத தருமஙகளையும நான அறிநதிருககினறேனாதலின இநத அபூரவவஸததுவை யாரககாகிலுங கொடுககத இசசிககினறேன, இதனால எனனிடததில நறகுணமிருககினறதெனறும எவவளவானாலுந துரககுண மிலலையெனறும அறியவிலலையா" என, அபபோது பிராமணன 'இது மெயதான, ஆனாலும புலி மனிதனை யடிததுத தினனுகிறதெனறு ஜகவும லோகாபவாத மிருக்கினறதே' எனப புலி 'நான தருமசாஸதிரமு மறிநதிருககினறேன, தன பிராணன தனககு எபபடித திததிபபோ அபபடியே யெலலாரக்கு மிருககு

மெனறறிந்து, சாதுககள பிராணிகளிடததில தயையா யிருக்கினறா கள, தனனைபபோலச சுகதுககஙகளைப பிறரிடததில நினைக்கின றாகள, நீ மிகவுந தரிததிரனுகையால் உனககுககொடுகக யதத னிககினறேன, சாஸ்திரமுமிப்படியே யிருககினறது, எப்படியு மேழைககே கொடுகக வேணடும; செலவமுளளவனுககுக கொடுக்க லாகாது, மருநது நோயாளிககு எபபடிக குணங கொடுககுமோ அப படி நோயிலலாதவனுககாகுமோ? நீ இநத ஏரியிலே மூழகிவநது காபபை வாஙகிககொணடு வீடடுககுப போ' எனறவுடனே, ஐயோ! பிராமணனுககுப பினபுததியாகையால பிராமணன புலியினபேசசை நமபி ஸநானம பணணுகிறதறகாக ஏரியி லிறஙகினவுடனே, உளை யிற புதைநது காலைபபிடுஙகிககொணடு வரககூடாமல திகைத தான' புலி யதைப பாாதது, 'பிராமணா! பயபபடாதே. நானுன னைச சேறறினினறு மெடுககினறேன, சறறிரு' எனறு சொலலிக கொணடு மெலலெனபபோய அவனைப பிடிததுககொணடது. அப்போது பிராமணனெணணமிடுகினறான 'துஷடாகள வேதாத தியயநம பணணியிருநதாலுந தருமசாஸதிரம அறிநதிருநதாலும அவாகள வாாததையில நமபிககை வைககலாகாது எனன சுபாவ மெபபடியோ அஃதெபபோதும போகாது இபபடி யிருககையில நமமுடைய சாதிககியலபா யிருககினற பேராசையினுல இநதத துஷடனிடததில விசுவாசம வைதது மோசமபோனேம' எனறு இபபடிப பசசாததாபப படடுககொணடிருககையில அநதப புலி அவனைக கொனறு தினறது ஆகையால மிகவும ஆலோசனை பணணி யாதொனறு செயயத தககதோ அதைச செயயவேணடும அபபடிச செயதால யாதொரு தஙகும நேரிடாது' எனறிபபடிச சிததிரககிரீவன சொனன வாாததையைககேடடு ஒரு புறா காவத தோடு 'இபபடி யாலோசிததால ஓரிளையும நமக ககபபடாது, உமலும வெடகப படுகினறவன, பொறுமை யுளளவன, சநதோஷ படடாதவன, குரோதமுளளவன, தீராச சநதேகமுளளவன, பிறா பொருளாற சீவிககினறவன, இநத ஆறுபேருந துககததையே யநுபவிப்பாாகள்" என, இதைககேடடுப் புறுககளெலலாந தாளி

யதனைத தினனுமபொருடடுப போய நிலததிலிறங்கி வலையிலகப் பட்டன. புருவரசன அதைப்பாரதது 'எல்லாரும எனசொல்லைக் கேளாமற போனுர்கள் இபபோது நான ஒனறியாயிருநது பல னிலலை' யெனறு சொலலி அதுவும வலையில வநதகபபடடது வேடன பக்ஷிகளை வலையிற சிககிககொணடதைப்பாரதது அதனிட ததிறகு வாத தொடஙகினுன் அதைப புருககளகணடு, சிததிரக கிரீவனைப்பாரதது, "நாஙகள நீசன புததியைக்கேடடு உனனை அவ மானம பணணினேம, அதன பலன பிராபதியாயிறறு" என அபபோது சிததிரககிரீவன "இபபோது இதைசசொலலிப பயனெ னனை? இதறகோருபாய மிருககினறது, எல்லோரும வலையோடு கூட ஒருமிககப பறநது வேறறிடததிறகுப போகவேணடும, அப படிச செயதாற பிராணனைக காபபாறறலாம' என, இதைககேட்ட வுடனே யெல்லாப பறவைகளும வலையோடுகூடச சடிதியிற பற நதுபோயின அதை வேடன தூரததிலிருநது கணடு ஆசசரியப பட்டு 'இவைகள ஒரேமனமாய வலையைக கொணடுபோயின. ஆயி னும இவைகளில ஒனறுககொனறு சணடைநேரிடும, அபபோது எனகையில அகபபடு' மென நினைததுககொணடு அவைகளின பின னேயோடும்போது புருககள கணணுககு எட்டாமல மறைநது போயவிடடன பிறகு அவன வருததபபடடுத திருமபிவநதுவிட டான. இவவாசசரிய மெலலாம பாரததிருநத இலகுபதனனென னும காகம அநதப புருககளினபினனே போயிறறு கபோத ராஜன தனகூட்டததைப பாரததுக் "கண்டகி நதீ தீரததிலிருக குஞ் சித்திரவனததி லென் சிநேகிதனை இரணியகனெனனு மோரெலியரச னிருககினறுன, அவன பல்லினுலே நமமுடைய வலையையறுபபான, அஙகே நடபபீர்கள்" என, இதைக்கேடடு அப படியே சென்று எலியரசன வளையணடை யிறஙகின. அபபோது ஏதாவது ஆபதது நேரிடும எனபதைக் குறிததுத தன வளைக்கு நூறு வழி செயதுகொணடு உளளேயிருநத எலியரசன் புருக்களிறஙகின சபததததைக கேட்டுப் பயநதடஙகி யிருககையிற் சிததிரக்கிரீவன 'சிநேகிதா! இரணியகனே! எஙகளோடே யேன பேசவில்லை?"

னை, இதைத தன் சிநேகனுடைய தீஙகுரலெனறறிநது சநதோ ஷததோடேகூடச சீககிரமாக வலையினினறும் வநது, "நான புண ணியவானுகையாற சிததிரககிரீவனெனனு மிததிரனென வீட்டுககு வநதான, இவவுலகததில மனமொதத மிததிரனேடு சமபாஷிப் பதினும வேறேயானநதமேது ?" எனறு உபசாரஞசொலலிப பிறகு அதனுடைய அவஸதையைப பாாதது மிகவும துககிதது "மிதறி ரா ! நீ யாவரினும மிகக சமாததனுயினையே, உனககு இபபடிப் பட்ட காரிய மெபபடி நேரிடடது ?" என, புறு "எநதககாலததி லெது நடககுமோ அது நடககும, விதி வலிது, அதனமுன யாருடைய உபாயமநடககும ? கடலபெருகி மேலிட்டால அதற குக கரையேது ?" என, இரணியகன "இநதபபேசசு மெயயே, நூறு காழிகைவழித தூரததிலிருநது வஸதுககளைத தெரிநது கொணடுபோகினற நீ யினறைக்கு வேடன வலையிற பாராமற சிக் கிககொணடையே பாா, சநதிர சூரியாகளுககு இராகுகேதுககளாற் பீடை வருதலும யானையும பறவையும் பாமபுங கட்டுபபடுதலும் ததிசாலிகளுககு வறுமை வருதலுந தெயவததின மகிமையே யலலாமல வேறனறு" எனறு சொலலிச சிததிரககிரீவன கட்டுண டிருககினற வலைககயிறறை யறுககத தொடஙகிறறு அபபோது சிததிரககிரீவன "மிததிரா ! முனனே யென பரிவாரததினுடைய கயிறறை யறு, பிறகு என பாசததைததுணி" யெனககேட்டு எலி "எனபறகள மிகவும மெதுவானவை, அவறறிறகுப பலமுங கொஞ சம, இததனைபெயருடைய பநதனைகள எனககெபபடி யறுபடும ? உனறனையை யறுததனபின என சாமாததியததுககுத தககவாறு அவாகளுடைய தளையையும அறுப்பேன" என, சிததிரக்கிரீவன "நல் லது, முனனே யிவாகளுடைய பாசததை யறு" என, இரணியகன "தனனைக காபபாற்றிககொணடு தன பரிவாரஙகளைக் காப்பாற்ற வேணடும, அறம பொருள இனபம் வீடாகிய இவைகளுக்குப் பிரா ணன் முககிய சாதனமாகையால் அதைக் காபபாறறினு லெல்லா வற்றையுங காப்பாற்றினுற்போலாகினறது" என, சிததிரக்கிரீவன "இநத நீதி சரிதான, ஆயினும் இப்படிப்பட்ட வேதனையினின்

றும் பாலனம் பண்ணுவதற்காகவன்றோ என்னை யிவர்கள் இராஜாவாக நினைக்கின்றார்கள்? ஆகையா லென் பிராணனிடத்தி லிச்சையைவிட்டு இவர்களைப் பிழைப்பிப்பாய்" என, அதைக்கேட்டு எலி "நீ பரம சாது, அடுத்தவர்களை யாதரிக்கின்றவனா யிருக்கின்றாய், எசமானனிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கின்ற சேவகனும் சேவகனிடத்திற் பிரீதியா யிருக்கின்ற எசமானனுஞ் சுகமடைவார்கள்" என்று சொல்லி எல்லாவற்றின் பாசங்களையும் அறுத்துச் சித்திரக்கிரீவனுடைய கட்டையுஞ் சேதித்தது. பிறகு ஒன்றுக்கொன்று தழுவிக்கொண்டு பிரியவார்த்தைகள் சொல்லின் சித்திரக்கிரீவன் பரிவாரத்தோடுகூடத் தன்னிடத்திற்குப் போயிற்று. இலகுபதனென்னுங் காகம் இவற்றையெல்லாம் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு இரணியகனைநோக்கி "நீ பாக்கியவானா யிருக்கின்றாய், ஆகையால் நானும் உன் சிநேகத்தை விரும்புகின்றேன், நீ தயைசெய்து எனக்குச் சிநேகனாக வேண்டும்" என, அப்போது இரணியகன் "நீ யார்?" என்னக் காகம் "நான் இலகுபதனென்னுங் காக்கை" என, அதைக்கேட்டு எலி "உனக்கு மெனக்கும் வெகுதூரம், உலகத்திற் சமானஸ்தர்களுக்குள்ளேயே சிநேக முண்டாகின்றது, நானுனக்கிரை, நீ யென்னைத் தின்கிறவன், இப்படி யிருக்கையி லெப்படியாகும்? ஆபத்துக்கே மூகாந்தரமாம், நரியின் சிநேகத்தினால் ஒரு மான் வலையிலகப்பட்டதுபோல உன்னா லெனக்குப் பொல்லாங்குநேரிடும்" என, இலகுபதனன் அதைக்கேட்டு "மானெப்படி வலையிற் சிக்கிக்கொண்டது?" என, எலி சொல்லத் தொடங்கிற்று —

' மகததேசத்திற் சண்பகவனத்தில் மானுங் காகமும் ஒன்றுக்கொன்று நட்பா யிருந்தன. அப்படி யிருக்கையில் அந்தமான் தன் மனத்தின்படி புல் முதலானவைகளை மேய்ந்து கொழுத்திருப்பதை ஒரு நரி பார்த்துத் தனக்குள்ளே யாலோசித்து 'இவன் நமக்கு அசாத்தியனாயிருக்கின்றான், ஆகையா லிவனை வஞ்சனையாற் கொல்லவேண்டு'மென்று இப்படி நிச்சயித்து அதன் சமீபத்திற் போய்ச் 'சிநேகிதா! சுகமா?" என, அதைக்கேட்டு மான் 'நீ யார்?"

என, நரி 'நான் சுத்திரபுத்தி யென்னும் நரி, இந்தக் காட்டில் யாருமற்ற பாவியாய் ஒருவனாகத் திரிந்துகொண்டிருந்தேன், இன்றைக்கு உன்னைப்பார்த்து மிகுந்த சந்தோஷத்தை யடைந்தேன்; இப்போது உனக்கு வேலைசெய்துகொண்டு உன்னிடத்திலிருக்க இச்சிக்கின்றேன்' என, இதைக்கேட்டு மான் 'நல்லது' என்று பொழுதுபோனவுடனே யிரண்டுஞ் சண்பகமரத்தின் கீழே வந்தன. அம்மரத்தின்மேல் வாசம்பண்ணிக்கொண் டிருக்கின்ற மானின் சிநேகிதனாகிய சுபுத்தி என்னுங் காகம் இவ்விரண்டையும் பார்த்து மானை நோக்கி 'ஓ மித்திரா! உன்னண்டையி லிருக்கின்றவன் யாவன்?' என வினவ, மான் 'இந்தச் சம்புக னென்னுடன் சிநேகிக்க விரும்புகின்றான்' என, அப்போது காகம், 'மித்திரனே! சடிதியில் வந்த பழக்கமில்லாதவனை நம்பலாகாது, ஒருவன் குலமும் நடத்தையுந் தெரியாமல் அவனுக்கிடங்கொடுத்தால் ஒரு பூனைக்குச் சாற்கவ னென்னுங் கழுகு இடங்கொடுத்து இறந்தாற்போல நேரிடும்' என, அதைக்கேட்டு மான் 'சாறகவனெப்படிச் செத்தான்?' என, காகம் சொல்லுகின்றது —

"பாகீரதி தீரத்தில் கிரிகூடமென்னு மலையில் ஒரு முதிய இத்திமரத்தின் பொந்தில் வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருந்து நகமுங் கண்ணுமில்லாத சாற்கவனென்னு மொரு கிழக்கழுகானது மற்றைய பக்ஷிகள் தன்னிடத்தில் இரக்கம் வைத்துத் தங்களாகாரத்திற் கொஞ்சங்கொஞ்சம் கொடுக்கக் கொடுக்கத் தின்றுகொண்டு சீவித்திருக்கையில் ஒருநாள் நெடுஞ்செவிய னென்னும் பூனை பறவைகளுடைய குஞ்சுகளைத் தின்னவேண்டி அந்த மரத்தின் கீழே வர அதைக் குஞ்சுகள் பார்த்துப் பயந்து பெருங்கூச்சலிட்டன, கழுகு கேட்டு 'நீங்க ளேன்பயப்படுகிறீர்கள்? இங்கே எவன் வந்தான்?' என, இதற்குள்ளே பூனை சாறகவனைப்பார்த்து 'நான் செத்தேன்' னென்ப் பயப்பட்டு, உடனே மனத்தில் தைரியம் பண்ணிக்கொண்டு, 'இந்தச் சத்துருவைத் தப்பித்துக்கொண்டு ஓடுவதற்கு நமக்குச் சக்தியில்லை, ஆகையால் இவன் சமீபத்திற் போக

வேண்டுமே, பினனா எஃதுணடாகுமோ அஃதுணடாகட்டு' மெனறு
இபபடி நிசசயிதது அநதக் கழுகின அருகிறபோய, ' சமாததனே !
உனககு வநதனம பணணுகினறேன' என, கழுகு அதைக்கேட்டு
' நீ யாா ?' என, அபபோது பூனை ' நெடுஞ்செவிய னெனனும்
பூனை' என, பினபு சாறகவன ' நீ சீககிரமாய இவவிடம விடடு
ஓடிபபோ, இலலாவிடடாற சாவாய' என, பூனை ' நான என விருத
தாநததஹைதச சொலலுகினறேன அதைக கேள , பிறகு எனனைக
கொலலுதல தககதானுற கொலலு , சாதி பேததஹிஞலேயே பிரா
ணிகளைக கொலலுவதாவது பூசிபபதாவது யோககியமனறு , ஆத
லால அவனவன நடததைஹயபபாாதது எது செயயததககதோ
அதைச செயயவேணடும்' என, கழுகு இதைககேடடுப பூனையைப
பாாதது ' நீ யேனவநதாய ? சொல ' எனப பூனை நான கஙகாதீ
ரததில நிததியஸநானம பணணிச சாநதிராயண முதலாகிய விர
தஙகள ஆசரிததுககொண டிருககினறேன , நீ மிகவுந தருமவானு
யிருககினருயெனறு பகஷிகளால எபபோதுங கேளவிபபடடத
னுலும வயதுமுதிாநத விததுவானக ளிடததில தருமஙகேடக
வேணடுமெனறு சாஸதிர நிருபபதனுலும் நான உனனிடததிறகு
வந்தேன , நீ தாமததைதவிடடு எனனைக கொலலத துணிநதாய ;
இபபடி யிலலறததாருடைய ஆசாரம யாஙெஙகும பாாததிலலை,
சததுருவுந தன வீடடுககு வநதாற சாதுககள அவனுககுச சனமா
னம பணணுவாாகள', மரந தனனை வெட்டுகினறவனுககு நிழல
கொடுககவிலலையோ ? சாதுககள தஙகள வீடடுககு எவனவநதா
லும பூசிககினருாகள , குறை யொனறும பணணுகினற திலலை ,
அதிதி எவனுடைய வீடடுககுவநது முகம வாடிபபோகினருனே
அவவீடடு எசமானனுககுத தன பாவததைதக கொடுதது அவன
புண்ணியத்தைதத தான கைககொணடு போகினருனுகையாற் சாது
ககள யாவரிடததிலுங தயைசெயகினருாகள , சநதிரன சணடா
ளன வீடடிலும் பிரகாசிககினருன' என, இதைககேட்டுக் கழுகு
' பூனை யிறைசசிகளைத தினனும , மேலுங கொலை செய்யுமெனறு
நினைதது இபபடி நான் சொனனேன' என, அதைக்கேட்டு நெடுஞ்

செவியன பூமியைத தொடடுச 'சிவசிவ!' வென று உச்சரிததுக் கா தினமேற கையைவைதது, 'நான் தருமசாஸ்திரங்கள கேட்டு மிருநத வைராககியமடைநது பொல்லாத கருமஙகளை யெல்லாம் விடடுவிடடேன, அநேக சாஸதிரஙகளிற கொலைசெயவதுபோல வேறொரு பாதகமிலலையென று சொலலி யிருககின றது, எவாகள மறறொருவனைக கொன று தஙகளுககுச சுகததை விருமபுகின றாாக ளோ அவாகள நரகததையடைகின றாாகள, ஆகையாற கொலைசெய யாம விருபபதுபோல வேறொரு தருமமிலலை யென று நினைததுக காடடிலிருநது கொணடு காய கனி கிழஙகுகளைச சாபபிடுகின றவா கள பாதகமெபபடிப பணணுவாாகள?" என று சொலலிக கழுககு நமபிககைவரபபணணி யதன வீடடிலிருநதது. பிறகு அநத ருததி ராக்ஷபபூனை பக்ஷிகளின குஞசுகளை நாடோறும அஙகே கொணடு வநது தின றுகொணடிருககத தலைபபடடது அபபோது குஞசிழநத பறவைகளெலலாங கிலேசபபடடு ஒன றாய்க்கூடித தஙகள குஞசுக ளைச சோதிககத தொடஙகின. பூனை இதையறிநது அவவிடமவிடடு ஓடிபபோயிறறு அநதப பக்ஷிகள அஙகஙகே பாாததுககொண டே கழுகின பொநதணடை வநது பாாககையில அககுஞசுக ளுடைய எலுமபுகளும சிறகுகளும விழுநது கிடககககணடு, 'நமமு டைய குஞசுகளை யிநதத துரோகிக கழுகே பக்ஷிததது' என று நிசச யிதது அநதக கழுகைக கொததிக கொன றன ஆகையால ஒருவ னுடைய குணந தெரியாமல அவனுககிடங கொடுக்கலாகாது" என, அபபோது நரி "ஒருவன சுபாவம சிநேகிபபதறகுமுனனே தெரியு மோ? நலலோாகளுககுச சுபாவததினாலே காரியமிலலை; அவாக ளுடைய சிநேகங கணடமாததிரததினாலேயே யாகின றது" என, மான அதைககேடடுக காககததைபபாாதது "எபபடி நீ யெனக்கு மிததிரனோ அபபடியே யிவனுமிருககடடும, நீ யொன றுக்குந தடை சொலலாதே" என று சொலலி நரியைத தனனிடததில வைததுக் கொணடது பிறகு மூன றும தஙகள மாாககததினபடி வயிற்றை ரபபிககொணடு இராததிரிககு அநதவிடததில வநதுகொணடிருந ன. இபபடியிருககையில ஒருநாள நரி மானைபபாாதது "மிததிரா!

இந்தக் காட்டில் இளவிளவென்று நேர்த்தியான பயிரிருக்கின்றது, அதை யுனக்குக் காண்பிக்கின்றேன், வா" என்று சொல்லி யதை இட்டுக்கொண்டுபோய்க் காட்டிற்று. அன்றுமுதலாய் அந்த மான் போய்த் தினமானம் பயிரை மேய்ந்துகொண்டிருக்கையில் அதைக் கொல்லைக்காரன் பார்த்து அங்கே வலை கட்டினன். பின்பு மான் அங்கே வழக்கப்படி மேயப்போய் அதிற் சிக்கிக்கொண்டு 'இப்போ தென்னை மித்திரனைத் தவிர யாவன் விடுவிப்பா' னென்று மனத்தி லெண்ணிக்கொண் டிருக்கையில் அங்கே நரிவந்து 'என்னுடைய மனோரதம் நிறைவேறிற்று, இப்போது, நான் இதன் எலும்மையும் மாமிசத்தையும் நிரம்பத் தின்னுவே' னென்று வாயூற மனத்தி லெண்ணிக்கொண்டு சும்மா விருந்தது. அதைக்கண்டு மான் 'மித்திரா! ஏன் சும்மாவிருக்கின்றாய்? என்னுடைய தளையைச் சீக்கிரமாய் அறுத்தென்னை விடுவி, சங்கடகாலத்திற் சிநேகிதர்கள் உடையிழந்தவன் கைபோ லுதவுகின்றார்கள்' என்ச் சம்புகன் 'ஆம் நீ சொல்வதெல்லாம் மெய்யே, ஆயினும் எனக்கு இன்றைக்கு விரததினமாகையால் நாணிநத்த தோல்வலையைத் தீண்டமாட்டேன், நாளைக்கு என்னசொன்னாலுங் கேட்பேன், சிநேகிதனுக்காக நான் பிராணனை விடத்தக்கவன்' என்றுசொல்லி அதன் கண்ணுக்குத் தப்பித்துக்கொண்டு அங்கே யோரிடத்தில் ஒளித்துக்கொண் டிருந்தது. காகம் இராத்திரிக்கு மான் வரவில்லையென்று அதைத் தேடும் பொருட்டு இங்கு மங்குந் திரிந்துகொண்டு அங்கே வருகையில் அந்த மானின் அவஸ்தையைப்பார்த்துச் 'சிநேகிதா! உனக்கிந்த அவஸ்தை யிப்படியேன் வந்தது?" என, மான் 'இஃதுன் வார்த்தையைக் கேளாமையால் வந்தபலன்' என, காகம் 'உன் கூட்டாளியான சம்புக னெங்கே போனான்?" என, மான் 'என்னுடைய இறைச்சியைத் தின்பதற்காக இங்கேதானே யொளித்துக்கொண் டிருப்பான்' என, அதைக்கேட்டுக் காகம் 'தனக்கிதம்பண்ணுகின்ற மித்திரன் பேச்சைக் கேளாதவனுக்கு விபத்துச் சீக்கிரமாக வரும், பின்னு மவன் சத்துருவுக்குச் சந்தோஷம் வருவிக்கின்றான்' எனச்சொல்லிக் கொண்டிருக்கையிற் கொல்லைக்காரன் கையி லொருதடியை யெடுத்

துக்கொணடுவா, அவனைபபாாததுக காகம மானுககு 'மிததிரா! நீ இபபோது மூசசை யடககிககொணடு செததவனைபபோலக் கிடந் தால அவ னுனனைபபாாதது நீ செததாயென றெணணிககொணடு கடடிய வலையையவிழததுச சுருடடி வேறேரிடததில வைககபபோ வான, அபபோது நான கததுகினறேன, அதைக கேடடமாததிரத தில நீ மிகவும விரைவா யோடடமபிடி' யெனறு சொலலித தான அபபடியே பொயயாக மானினகணணைக குததிககொணடிருநதது இதறகுளளே வநத கொலலைககாரன மானைபபாாததுச செததெதன றெணணிக கடடியிருநத வலையை யவிழததது ஓரிடததி லொனறுகக கூடடி வைககபபோனுன காகம அதைபபாாததுச சஙகேதபபடி கதத, மான அதைக கேடடவுடனே யோடடம பிடிததது, அதைக கொலல நினைதது அநதக குடியானவன தடியை விசிறியெறிய அது பதிவிருநத நரி மேறபடடவும அநநரி இறநதது. ஆகையாற் புணணியமாவது பாவமாவது மிகுதியானுல அதனபலன உடனே யுணடாகினறது" எனறு சொலலிய பினனும எலி "இபபடி மானு ககு நரியின சிநேகமபோ லுனனுறவும எனககு உபயோகமனறு" என, காகம "உனனைத தினறு லெனககுப போதுமோ? நீ பிழைத திருநதால நான சிததிரககிரீவனைபபோலச சுகமடைவேனெனறு உனனடைய விருமபுகினறேன" எனப பினனு மிரணியகன "நீ யெனககுபபகைவன, உனனுடனே நான சிநேகம பணணுவேனல லேன, சததுரு தனககு அநுகூலமாயிருநதாலும அவனேடே சிநே கிகக லாகாது, தணணீா வெநநீரானுலும நெருபபை யவிககும, எது தககதோ அதைச செயயவேணடும, தணணீரில வணடியும பூமியின மேற கபபலும நடககுமோ? இதனுற சததுருககளிடததிலும வியபி சாரி யிடததிலும நமபிககை வைககலாகாது" எனறு இபபடிப பலவிதமாகச சொலலக காகம "நானுனனுடனே சிநேகிபபேன, அலலாவிடடாற படடினியாகவிருநது இஙகேயே பிராணனை விடு வேன, நெருபபின வெபபததினுற பொன முதலானவை யுருகி யொனறுகினறன, யாதேனு மொரு நிமிததததினுலே விலஙகு பற வைகள மிததிரததுவததை யடைகினறன, பயததினுலாகிலும யா

தோ ராசையினுலாகிலு மூடர்களுக்குச் சிநேக முண்டாகின்றது, சாதுக்களுடைய சிநேகமோ கண்டமாத்திரத்தி லுண்டாகின்றது. மண்பானை சீக்கிரமாயுமுடையும், பிறகு பொருந்துகிறதுமில்லை. மற்றுப் பொற்குடமோ சீக்கிரத்தி லுடையாது, உடைந்தாலு மொன்றும், இப்படியே துர்ச்சன சற்சனர்களுடைய சிநேகமு மிருக்கின்றது" என, இதைக்கேட்டு இரணியகன் "உன் வார்த்தையால் நான் சந்தோஷ மடைந்தேன், இப்போதுனக்கும் எனக்குஞ் சிநேகத்துவமிருக்கட்டும். இனிமேல் நாமிருவரு மொருமனதினராயிருக்க வேண்டும், உபகாரம் பண்ணுகின்றவன் மித்திரனென்றும், அபகாரம் பண்ணுகின்றவன் சத்துருவென்றும் அறிந்து மனக்களங்கமில்லாமல் நடக்கவேண்டும்" என்று இப்படிப்பேசி நிச்சயித்து இரணியகன் இலகுபதனனுக்குச் சிறிது ஆகாரங் கொடுத்துத் தன் வளையிற் போயிற்று சிநேகலாபம் பெற்ற காகமும் அதனிடத்திற் செலவு பெற்றுக்கொண்டு தன்னிடத்திற்குப் போயிற்று அதுமுதலாய் இவைகள் அத்தியந்த சிநேகமாய் ஒன்றுக்கொன்று ஆகாரங் கொடுத்துக்கொண்டு பலபல வார்த்தைகள் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் ஒருநாள், இலகுபதனன் எலியைப்பார்த்து, "மித்திரா! இப்போது இங்கே யிரை யகப்படாமையால் வேறோரிடத்திற்குப்போக இச்சிக்கின்றேன்" என, அதைக்கேட்டு இரணியகன் "எங்கேபோகின்றாய் ?" என, அப்போது அது "தண்டகாரணியத்திற் கர்ப்பூரகௌரமென்னுந் தடாகத்தி லிருக்கின்ற ஆமையாகிய மந்தரனென்பவன் எனக்குச் சிநேகிதனாயிருக்கின்றான். அவனெனக்கு விதவிதமான மீன்களைக் கொடுத்துப் போஷிப்பான், அதைக்குறித்து நானவனிடத்திற்குப் போகின்றேன்" எனக் கேட்டு இரணியகன் "மித்திரா! அவ்விடத்திற்கு என்னையுங் கொண்டுபோக வேண்டும், நான் தேசாந்தரம்போக விரும்புகின்றேன்" என, அப்போது காகம் "நீ யிப்படி விரும்புவானேன் ?" என, இரணியகன் "அங்கே போனபின்பு சொல்லுவேன்" என, இலகுபதனன் இரணியகனை யெடுத்துக்கொண்டு அவ்விடத்துக்குப் போயிற்று. அவைகளைப் பார்த்து மந்தரன் அவ்விரண்டுக்கும் ஆதித்தியம் பண்ணிற்று;

அபபோது இலகுபதனன் மநதரனைப்பாாதது "இநத விரணியகன மிகவும பரோபகாரி, இவன சிததிரகிரீவனை அவன கூட்டத தோடகூட வலையினினறும விடுவிததவன, அபபோது இவன நடபுநிலைமையைப பாாதது நானு மிவனுடனே நட்புகொண டேன்" என, அதைக்கேடடுக் காமகு சநதோஷப்படடு இரணியகனைபபாாதது "மிதகிரா! நீ யிநத மனித சஞசாரமிலலாத காட்டில வருவானேன"' என, அபபோது எலி சொலலுகினறது

"சம்பகாவதி யெனனும படடணததிற சூடாகாணனெனனு மொரு சநநியாசி யிருநது சோறறைக கபபரையிற போடடு உறியின்மேல வைததுவிடடு நிததிரை பணணிககொணடிருபபான பினபு அநதச சோறறை நான தினறுகொணடு சுகமாக இருககிற நாளில அஙகே வீணாகாணனெனனு மொரு சநநியாசி வநது அவனோடகூட அநேக கதாபபிரசஙகம பணணிககொணடிருககையில அநதச சூடாகாணன கையிலொரு தடியினாலே பூமியைத தட்டிக கொணடு சோறறைக காபபாறறிககொண டிருநதான, அபபோது வீணாகாணன 'எனனுடைய கதையை யநாதரவுபணணி நடுவே வேறே யெனன வியாபாரததி லிருககினறாய'" என, சூடாகாணன 'உன வாாததையை யநாதரவு பணணவிலலை, இவவெலி யென பாததிரததிலிருககினற அனனததை நாடோறும தினனுகினறது, அதையோடடுகினறேன' என, வீணாகாணன அபபோது உறியைப பாாததுக 'கொஞச பல முளள இநத வெலி யிவவளவுயரம எபபடிக குதிககினறது? இதறகேதோ வொரு காரணமிருகக வேணடும, அதுதான எதுவா யிருக்கலாமெனறு ஆலோசிததுப்பாாததால மிகவு மிஙகே திரவிய மிருககவேணடும, உலகததில திரவியமுளளவாகள பலமுளளவாகளா யிருககினறாாகள, அசாததியமான காரியஙகளைச சாதிககினறாாகள, இராசததுவததுக்கு மிதுகாரணமாகும எல்லா மிதனாலாகினறன' எனறு சொல்ல, அந்தச சநநியாசி யிதைக் கேட்டு மெயதானெனறு நமபிய பூமியை வெட்டி, ஐயோ! என திரவியததை யெடுததுக்கொணடான, அனறு தொடஙகி நானிளை-

துபபோனேன, பினபு எனக கொயுங கிடையாததனுல் மெளள மெளள நடநதுகொணடிருககையி லநதச சநநியாசி பாாததுப 'பாா இநத வெலி யிபபோது தனனுடைய சாதித தனமையை யடைநதிருககினறது, முனனிருநத தனமதம போயவிடடது, ஆகையாற பண மிலலாதவாகளை யெலலோரும அறபமாய நினைககினருாகள' என, இதைககேடடு நானிபபோது இஙகே யிருபபது சரியனறு, இதை வேறொருவரோடுஞ சொலலலாகாது, பொருளிழவுங கிருகச சித்திரமுந தானமும மானமும அவமானமும ஆயுளுந தனமுமாகிய விவைகளைப புததிமான வெளிபபடுதத லாகாது, தனவிதி பிரதிகூலமா யிருககுஙகாலததிற பராககிரமமும முயறசியும வீணுகினறன, பணமிலலாதவுககு வனவாசததைக காடடிலும சுகமிலலை, எநத விடடததில நாம பணககாரரா யிருநதோமோ அநத விடடததிலேழையா யிருபபது உததம மனறெனறு மறுபடி யிழநத பணததை யெடுததுககொளள ஆபததுபபடடேன, அபபோது சநநியாசி யெனனைத தடியா லடிததான, அதனுல மிகவுந துககபபடடு உன சிநேகிதனோடே கூட விஙகே வநதேன" என, மநதரன "மிததிரா! நீ யிதனுல அதைரியபபடடு மறைவிடததுறறோமென்று வருநதபபடடவேணடாம, சாதுககளெஙகேபோனுலு மரியாதை பெறுகினறாகள, சிஙகம வேறொரு காடடுககுபபோனுலும புலலைததினபதிலலை, யானையையே தினனும, உறசாகமுளளவன, சநதோஷமுளளவன, தைரியசாலி, சூரன, களஙகமிலலாதவ னிவாகளிடததிலே இலடசுமி தானேவநது அடைகினருள, நீ பணமிழநதாலும எபபோதுஞ சநதோஷததோடே கூடியிருககினருய, ஆகையால உனககிருககினற சுகம பணததாசையால மயஙகுகினறவாகளுககிலலை. இனனுஙகேள மேகசசாயை, துஷடனுடைய தயை, இளம புல், பாலஸதிரீ, யெளவனம, தனம இவைகள வெகுநாளைககு நிலலா, ஆகையால இவை யிழநதுபோனுல அழுதுகொணடு ஆகாரததைக குறிதது ஏஙகி யிருககலாகாது, எவன காபபததி விடுகினருனே அவன பிறக்கிறதறகு முனனே தானே தாய முலையிற பாலை யமைதது வைககினருன, அபபடிப்படடவன ஆயுளுளளவனாககும காப்

றறமாட்டாஞே? நீ நலல விவேகியாயிருககினறாய், ஆதலினிவை பலலா முனகககத தெரிநதேயிருக்கும; இனிச சிநேகமாய என னிட்ததிற சுகமாயிரு" என, இவையெலலாங கேட்டு இலகுபதனன மநதரா! நீ சகல குண சமபனனன, மேலுஞ சறகுணை, சாதுக் களுககு வநத ஆபததைச சாதுககளே நிவாததி பணணுகினறாரக ளெனறறிநது நாஙகளுனனை நாடிவநதோம" எனறு சொலலி, ணட பெரிய மரததினமேறபோய உடகாாநது தன சுபாவபபடியே யஙகு மஙகும பாாததுககொணடிருககையில ஏதோ ஒரு பயமுகாந ரததை யறிநது அவவிரணடுககும "நீஙக ளுஙகளிடததிலொளிந துக கொணடிருஙகள்" என, மநதரன தணணீரிறபோயிறறு, எலி யானது வளையிறபுகுநதது காகம விருடசததின நுனியிலிருநது பாாககை யில ஏதொனறுங காணபபடாமையாற பினபு அமமூனறுமொனறுக் கொனறு பேசிககொணடிருககையி லஙகு அவைகளின சமீபததிற சித்திராஙக னெனனுமொரு கலைமான வநது "நான வேடா பயத தால உஙகளிடததிலிருககலாமெனறு வநதேன" என, அதைககேட்டு மநதர னதறகுச சனமானம பணணி "இஃது உனவீடு, நான உன னைப்போனறெணணிக் கொணடு சுகமா யிருககவேணடும" என, அகமலாநது மணஙகலநத வினசொற சொலலப பிறகு அதுவும இவைகளுடன நடபுககொணடிருநதது அபபடியிருககையில ஒரு நாட சித்திராஙகனெனனு மான புனமேய வேறோரிடததிறகுப போய மீணடு சாயஙகாலம வாராமையால ஆமை 'மேயபபோன மான இனறைககேன சாயநதிரம வரவிலலை' யெனறு வியசனப பட அதையறிநது எலலாம வியசனமடைநதன மறுநாள விடியற காலததிற காககை பறநது நாலு பககததிலும பாாததுககொணடு போகையிற சித்திராஙகன தோலவலையி லகபபட்டிருபபதைக கணடு அதனருகிறபோய "மித்திரா! உனககிநத அவஸதை யெபபடிநேரிட்டது?" என, மான "இபபோது இதைககேட்டுப பிரயோசன மிலலை, நீ போய இரணியகனைச சீககிரமா யிட்டுககொ ணடு வநதால அவன வேடன வருகிறதறகுள என பாசததை யறு ததது எனனையும விடுவிபபான, வேடன வநதால ஒருபாயமும நட

வாது" என, இதைக் கேட்டவுடனே விரைவாகபபோய அவைக ளுடனே நடநத காரியததைச சொல்லி யிரணியகனை யிட்டுககொ ணடு வநதது. அநத இரணியகன மானைபபாாதது "நீ சமாததனு யிருககையில வலையி லெபபடி யகபபட்டாய?" என, மான "வல்ல மையிருநதாலும வருவது வரும, இபபோதெனனைச சீககிரமாய விடுவி, எனககுப பழைய பய மிருககினறது, முன குட்டியாயிருக கையில வேட்ன வலைகட்டி யெனகூட்டததை வளைததான, மறற வைகள பெரிய மானகளா யிருநதபடியாற குதிதது வலையைத தாண டிபபோயின, எனககுக குதிததோடச சகதியிலலாதிருநததாதலால வேட்ன பிடிதது இராஜனிட்ததிற கொணடுபோனுன, இராஜா வாஙகித தன பிளளை கையிறகொடுககு, அஙகே நான வெகுநாளிருக கையில ஒரு நாண மேககாசசனையைககேட்டு மிகவும சஞசலபபட் டுக காறறுமழையாற பீடிககபபட்டு மான கூட்டஙகள ஒடுமபோது அவறறினபின நான ஓடுவேனே வெனறு மனுஷ பாஷையினு லெனககுளளே பேசிககொணடேன, இராஜகுமாரன இதைககே ட்டு நாறறிசையும பாாதது எனனையும பாாததான, பினபு சறறு நேரஞ சுமமாவிருநது இது மனுஷனைபபோ லெபபடி யுசசரிததது? ஆகையால இஃது ஒரு விசிததிரப பிராணியா யிருககினறதெனறு நினைததுப பயததினுற சுரததில விழுநதான, பிறகு விடியறகாலத திற சோதிஷாகளை யழைபபிதது அவாகளுடனே யிதைசசொலல, அவாகளெலலாம 'மிருகஙகளும மனிதரைபபோற பேசுகினறன, ஆயினும நமககு முன்னே பேசுகினறதிலலை, அதுவு முனனைபபா ராமற் பேசிறறு, இதறகாக நீ பயபபடவேணடாம, இது யாதொரு விசிததிரப பிராணியும அன்று, இதனுலுனககு எவவளவும பய மில்லை'யென இதைககேட்டு இராஜகுமாரன எனனைவிட்டு விட் டான, பிறகு இக்காட்டில வநதேன, இபபடி முனனொருதரம வலையிலகப்பட்டேன ஆகையால் எனனைச சீக்கிரமாக விடசசொ ல்லுகின்றேன்" என, இதற்குள்ளே மிததிரததுவத்தினுலே மந்த ரனும் அங்கேவந்து இரணியகனைப் பாாதது, "மித்திரா! இபப டித் தாமசம் பண்ணுகிறது சரியன்று, இபபோது வேட்ன் வந

தால நாமெலலாம ஓடிபபோவோம, வலையிலகப்பபட்ட சித்திராங கனைப பிடித்துககொளவான, இதைககுறிதது எனககுக கிலேசமா யிருககின றது, நின பபினபடி மனததிலிருபபதை யறிகினற சிநே கிதனும மனோகரமான ஸதரீயும பிறாதுககமறிகினற பிரபுவுங கிடை படதருமை" என்று இபபடி மந்தரன சொலலிக கொணடிருக கையில வேடன சடிதியில எமனைபபோல தூரததில வருவதை லகு பதனன கணடு எலியைப பாரதது, "சித்திரா! வேடன வ தான, இபபோது பெரிய சஙகடமநேரிட்டது" என, அதைக் கேடடு இரணியகன அதிசீககிரமாயச சித்திராஙகன வலையை யறு ததது அறுததவுடனே, அருகிலவநத வேடனைப பாரதது எல லாம ஓட்டமபிடிகக, அபபோது அவன வியசன மடைநது நாலணை யையும பாாககையில, மநதரன றனனடையினபடி நடநதுகொண டிருநதது வேடன அதைப பாாததுத தன விலலிலதைச சோததுக் கட்டிககொணடு நெஞசுசு சநதோஷததோடே போகுமபோது, அதைப பாரதது மாறு மெலியுங காகமும பிசுவு மனவருததப்படடு 'இபபோது என்ன செயயலாம?' என்று வேடன பினனேபோகத தொடஙகின அபபோது இரணியகன "ஒரு சஙகட நிவாரததி யாகிறதறகுளளே மறறொன்று வநது நேரிட்டது, ஆகையால லே னுககுத தேகததோடு கூட அநேகந துககஙகளை யனுபவிகக வேணடி யிருககினறது, இநதத துனபஞ சிநேகததினால நமககு வநதது, எவன மித்திரனிடததில விசுவாசம வைககினறானோ அவனுககு அநத விசுவாசம தாய தநதை சகோதரன பிளளை சுற றஙகளிடததிலு மிராது" என்றிபபடி வெருவிதமாயத துககித துப பினனும "வேடன தூரமாகப போவதறகு முனனே மநத ரனை விடததகக வுபாயம பணணவேணடும, பிறகு ஆகமாட் டாது" என, அபபோது அவைகள "என்ன செயயலாம? சொல" என, எலி "சித்திராஙகன எரிகரையிற செததவனைபபோலக் கிடக்கவேணடும; அதனமேற் காக முட்காாநதுகொணடு பொய யாககுததவேணடும, அபபடியிருநதால அதை வேடனபாரதது மநதரனைப் பூமியில வைதததுவிட்டு மானணடை போவான், இதற

குளளே நான ஆமையின கடடைச சேதிப்பேன, பிறகு அவ வாமை தணணீரி லோடிபபோம" என, இதைககேடடு எலலாம அவவாறே செயது மநதரனை விடுவித்தன. பிறகு அந்த வேடன் வாயத தவிடுமபோய அடுபபு நெருபபு விழுநதவனபோல வெட்கி மிகவும வருதத மடைநது "கைககு வாராத பெரிய லாபததை யிசசித்துக கைககுவநத சிறியலாபததை யிழநதேனே! யாாககும அதிக ஆசை அதிக நஷடம, கிடைததமடடும போதுமெனறு நினைககினறவனே மகாபுருஷன"என்று இஙஙனமெணணிக கொணடு தன வீடடுககுப போனவுடனே அநதககாககமும ஆமையும மானும எலியும மிகவுஞ் சநதோஷமடைநது தஙகளிடததில முனபோல வாழநதிருநதன."

மூன்றாவது.

சந்திவிக்கிரகம்

அல்லது

அடுத்துக்கெடுத்தல்.

"முன்னே பகையாளிகளா யிருந்தவர்களுடைய விசுவாசத்தில் நம்பிக்கை வைக்கலாகாது, நம்பினால் எப்படிக் காகங் கோட்டான்களின் குகையைக் கொளுத்தி நாசம்பண்ணினதோ அப்படி நேரிடும்" என, அதைக் கேட்டு இராஜகுமாரர்கள் "அதெப்படி? சொல்லும்" என்னச் சோமசன்மா சொல்லுகின்றான் —

"தென்தேசத்தில் மயிலை நகரத்தின் சமீபத்தில் ஒரு பெரிய ஆலமரத்தில் மேகவர்ண னென்னுங் காக்கைராஜன் தன் கூட்டங்களோடுகூட இருக்கையில் அங்கே உருமர்த்தன னென்னும் இராஜ கோட்டான் கூட்டத்தோடு மலைக்குகையி லிருந்துவந்து ஆலமரத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டு இராத்திரியி லகப்பட்ட காக்கைகளையெல்லாங் கொன்றுவிட்டு நாடோறும் போய்க்கொண்டிருந்தது. அதுபற்றி அவ்விடத்தை விட்டுவிடும்படி காக்கைகட்கு நேரிட்டதனால் மேகவர்ணன் தன் மந்திரிகளையழைத்து "நம்பகைவர் நாடோறு மிங்கிராத்தோறும்வந்து காக்கைகளைக் கொல்லுகின்றார்கள், நமக்கோ இரவிற் கண் தெரிகின்றதில்லை, மேலுமவர்க ளிருப்பிடமு மறியோம், அறிந்தா லங்கேபோய் அவர்களைக் கொல்லலாம், பகைவரை யசட்டை பண்ணினால் அது நோய்போற் பெருகிப் பொல்லாங்கு விளைவிக்கும், ஆதலா லிப்பொழுது சந்திவிக்கிரகம், பேதம், கலகமென்னு மிவற்றுள் தக்கது இதுவென்று சொல்லுவீர்கள்" என, இதைக் கேட்டு மந்திரிகள் "அரசன் கேட்பதற்கு முன்னேதானே பிரதானிகள் இதைச்சொல்லவேண்டுமே, இல்லாவிட்டால் கேட்டபிறகாயினும் உண்மையைச் சொல்லவேண்டுமே, அப்படிச் செய்யாமற் சும்மா இச்சகம் பேசுகின்றவனை அரசனுக்குச் சத்துருவென்று நினைக்கவேண

டும்" என்று இவ்வாறு சொல்லிப் பின்பு மந்திரிகள் ஐந்தும் 'என்ன செய்வோம்?' என்று ஒன்றுக்கொன்று ஆலோசிக்கத் தொடங்கின. அப்போது அவைகளில் **உத்தமசீவி**யென்பது அரசனைநோக்கி "மகாராஜாவே! வலியவர்களுடனே பகைபண்ணலாகாது, சமாதானமே தகுந்தது, பகைவர்களை வணங்கிக் காலம்பார்த்து மோசம் பண்ணுகின்றவர்கள் சுகமடைகின்றார்கள், ஆற்றில் தண்ணீர் நிரம்பிப் பெருகி வருகையில் வணங்கியசெடி நாசமடையாமற் பின்பு முன்போல நிமிர்ந்திருக்கின்றதே, நெருக்கமான காலத்தில் துஷ்டர்களுடனே சமாதானம்பண்ணி யுயிரைக் காப்பாற்றினால் பின்பு எவ்வளவு செல்வமுஞ் சம்பாதிக்கலாம், மேலுந் தனக்குப் பலபேர் பகைவர்களிருந்தால் அவர்களி லொருவனோடு உறவுகொண்டு எல்லாரையுங் கெடுக்கவேண்டும், நிலமும் நட்பும் பொருளுமாகிய இவற்றி னிருப்பைத் தன்னிடத்திலும் மாற்றானிடத்திலும் இவ்வளவென்று ஆராய்ந்துகொண்டு கூடுமானால் பின்பு அவனுடனே கிளர்க்க வேண்டும், இல்லாவிடில் முசலிற் கூர்மவிருத்தியை யனுசரித்துப் பின்னர்த் தனக்குப் பலமுள்ள காலத்திற் [illegible] சர்ப்பத்தின் வியாபாரத்தை யனுசரிக்கவேண்டும், கெலிப்புந் தோற்பு மொருவன் பங்கல்ல, ஆதலால் மாற்றாருடைய வலியும் வலியின்மையும் பார்த்து எது செய்யத்தக்கதோ அதைச்செய்யவேண்டும், அச்சமயத்திற் கொக்குப்போ லொடுங்கியிருந்து சமயத்தில் அதன் குத்தைப்போ லிருக்கவென்று பெரியோருஞ் சொல்லியிருக்கின்றார்களே" என இப்படி யதன் வாக்கியத்தைக்கேட்டு இரண்டாம் பிரதானியைப்பார்த்து "உன் கருத்தென்ன? சொல்" என, இரண்டாம் மந்திரி "அவன் சொன்னவற்றிற் சிறிதும் நன்மையில்லை, நெருப்பினாற் காய்ச்சின நீர் அந்தநெருப்பை யவியாதோ? நம்மைக் கோட்டான்கள் வருத்துகின்றன வென்று அவர்களோடு சந்தி பண்ணினால் கொல்லுவார்கள், விஷமச்சுரம் அப்பியங்கத்தால் வளர்வதுபோலவும் நெய்யினால் நெருப்பு விருத்தியாவதுபோலவும் பொல்லாங்கு சம்பவிக்கும், சத்துரு வலியவன் நாமெளியோ மென்பீராகில் அதற்குச் சிந்தையில்லை, யானை பெரிதாயிருந்தாலு மதைச் சிங்கக்குட்டி கொல்

லாகிறதும், ஆதலான் மனோபலத்தோடு பகைவனைக் கொல்லவேண்டும், அரசனுடைய கொடுந்தண்டத்தைப் பார்த்து வைரிகள் இயல்பாயப் பயமடைகின்றார்கள், எங்கும் பெயர்பெற்றிருக்கின்ற பராக்கிரமசாலியாயும் யாவராலும் அறியப்பட்டவனாயு மிருப்பவனெவனோ அவனே பாக்கியவான், இல்லாவிடில் தாயின் யௌவனத்தைக் கெடுத்துப் பயனென்ன? பராக்கிரமத்தா லுயிர்த்திருப்பவனே யுயிருள்ளவன், மற்றவர்கள் பிணந்துக்கொப்பானவர்கள்" என்று இப்படி அது சொன்னவற்றை யெல்லா மரசன் கேட்டு, மூன்றாம் பிரதானியைப்பார்த்து "உன் கருத்தைச் சொல்வாய்" என, அஃது "அரசனே! கேள் பகைவன் தன்னினும் வலியவனாயிருந்தால் அவனோடு பொருந்தலாவது பொருதலாவது ஒன்றுஞ் செய்யாமல் தன்னிடத்தைவிட்டு வேற்றிடத்திற்குப் போகவேண்டும், இதுவே நல்லது, இவ்வேளை சண்டை செய்யலாகாது' என்று வைரியின் பலத்தைப்பார்த்து எவன் தேசத்தைத் துறந்து போகின்றானோ அவன் பாண்டவர்களைப்போற் சுகமடைகின்றான், இதைவிட்டு எவன் செருக்குடனே யுத்தஞ்செய்கின்றானோ அவன் குலமுதலறக் கெடுகின்றான்" என, இதைக்கேட்டு அரசன் நாலாம் மந்திரியைக் கேட்க, நாலாம் மந்திரி "தன்னிடம் விட்டுப் பெயர்தல் தகுதியாகக் காணவில்லை, முதலை தன்னிடத்திலிருந்தால் மலையொத்த யானையையும் இழுத்துக்கொண்டு போகின்றது, அதுவே தன்னிடம் விட்டுப் பெயர்ந்தால் அதை நாய்களு மிழுத்துக்கொண்டு போகின்றன; ஆகையால் தன்னிடத்திலிருந்து நட்புள்ளவர்களை யுதவிக்காக அழைப்பித்துக்கொண்டு பகைவர்களைக் கெடுக்கவேண்டும், எவன் சத்துரு வருகின்றானென்று பயந்து தன்னிடம் விட்டுப் போகின்றானோ அவன் மறுபடி அவ்விடத்திற்கு வருகின்றதில்லை, பற்பிடுங்கின பாம்பும் மதமில்லாத யானையும் இடம்விட்டுப் பெயர்ந்த அரசும் யா[illegible]லும் அவமானமடைகின்றன, மேலுந் தன்னிடத்திருந்தால் ஒருவன் நூறுபெயருடன் யுத்தம் பண்ணுகின்றான்; ஆதலால் துர்க்கத்தையும் மதிலையும் ஏற்படுத்திக்கொண்டு அவற்றின் சார்பாற் பகைவருடனே யுத்தம் பண்ணவேண்டும், அதனால் வெற்றி

பெறறால லடசுமியைப பெறலாம, செததாற சொககம பெற
லாம; ஆகையால இவவிரணடையுந துறக்கலாகாது, நிலததிற சிக
கென வூனறிய வேரையுடைய மரஙகாறறினால வீழாது, அநத மர
மே தனனிடததில இராவிடடால வாயு அதைத தளளுகினறது,
ஆகையால எதொனறு செயயததககதோ அதை யிஙகே யிருநது
கொணடே செயயவேணடும" என, இபபடி யதனகருததை யறிநது
கொணடு ஐநதாம மநதிரியை நோககி "உன னபிபபிராய மெபபடி?"
எனககேடக அது "சுவாமி! என னாலோசனையும இபபடியே யிருககி
னறது, சாரபைவிடடாற சமாததாகளும பராககிரமககுறைவடைகின
றாகள, ஆதலால யாரையாயினும உதவிககுச சேகரிததுக கொளள
வேணடும, அதுவு மிருபபிடததிலிருநதே சமபாதிககவேணடும,
உறைவிடம விடடுப பிரிநதவனுககு யாவரும வாயபபேசினு லாயி
னுஞ சகாயம பணணாகள, எபபோது அககினிககுப புறசருககு முத
லியவறறின சோககையாற காட்டைக கொளுதத வலியுணடா
னறதோ அபபோது வாயு மிததிரததனம பூணடிருநது உதவி
பணணுகினறது, அநத நெருபபே விளககுவடிவாய அநதரமா
யிறருமபோது காறறே யதை யவிககினறது, மேலும வலியவாக
ளுடைய சாரபிருநதா லெலலோாககும பெருமை யுணடாகினறது
தாமரையிலையைச சாாநத நீாததுளி முததினொளியை யடைகின
றது, சாரபிலலாமல யாதொரு காரியமுமாவதிலலை, ஆகையால
மறறொருவனை யநுசரிககவேணடும, இதுவே யெனகருதது" என,
பிறகு மேகவாணராஜன பிதாவின மநதிரியாகிய சிரஞ்சீவியைப
பாாததுககுமபிடடு "உமமுடைய சநநிதியி லெலலோரையுஙகேடடு
அவாகள சொனன வுததரஙகளனைததையும நீவிா கேடகுமாறு
செய்தேன, இவறறி லெது தககதோ அதை நீா சொலலும" என,
இபபடி இராஜா சொனனதைக கேடடுக கிழமநதிரி "எலலோரும
தூற்சாரபினாலேயே சொனனமையால யோககியமாகவே யிருககின
றன, சததுரு பலவானாயிருநதாலும் அவனுககு விசுவாசங காண
பிதது அவனைக் கெடுககவேணடும, அல்லாவிட்டால் தூககம முதலி
யவறறிலிருநது தனக்குஞ சததுருவுக்கு மிருககினற பலாபலஙகளை

ரிந்து எது செய்யத்தக்கதோ அதைச் செய்யவேண்டுமே, இது 'இதமாம், மாதர்கள், முகநட்புள்ளவர்கள், பகைவர்கள், சூதாடுகின வர்கள் இவர்களிடங்களிலே மெய் முன்னுக்கு வாராது, தெய்வம், குரு இவர்களிடத்தின் மெய்யாகவே நடக்கவேண்டுமே" என, இப்ப டிப் பெரிய மந்திரியின் வசனங்களைக் கேட்டு மேகவர்ணன் "பிறனு டைய புரைசல்களை யெப்படி யறியலாம்?" என, சிரஞ்சீவி "மறைந் தபொருள்களைப் பிராமணர்கள் வேதத்தினாலேயும் பசு வாசனையி னாலேயும், அரசன் வேவுகாரரை யனுப்பியும், மற்றவர்கள் தங்கள் கண்களாலு மிப்படிப் பலவிதமா யறிகின்றார்கள்" எனக்கேட்டு, மேகவர்ணன் "நல்லது, இந்தப் பிரதானிகள் ஏன் பலபலவிதமாய்ச் சொன்னார்கள்"? என, சிரஞ்சீவி "நாரதன் தருமராஜனுக்குச் சொன்னதைக்கேள் அரசன் தனக்கு உபயோகமானவற்றைக்குறி த்து ஒரு நாழிகை விசாரியாவிட்டாலு முடனே கெடுதிவரும், உடையவன் கண்ணோடாப் பயிர் அழியாதோ? ஆதலான் மந்திரி முதலானவர்களுடைய சமாசாரங்களைக் கண்ட்தோறுந் தெரிந்துகொ ண்டு எப்போதுந் தானெச்சரிக்கையா யிருக்கவேண்டுமே" எனக் கேட்டு, மேகவர்ணன் "காகங்களுக்குங் கோட்டான்களுக்கும் வைரமெப்படி வந்தது? சொல்லுமே" என, காலங்கண்ட கிழமந்திரி சொல்லத் தொடங்குகிறது —

"ஒருநாள் மயில் முதலாகிய பறவைகளெல்லாங் கூடியிரு ந்து நமக்கெல்லாங் கருடனரசனாயிருந்தும் நம்மைக் கொல்லுகின்ற வேடர்களினின்றும் நம்மைக் காப்பாற்றாமல் இதாகிதமுந் தெரி யாம லிருக்கின்றான், இத்தன்மையுடைய இறைவனிருந்து பய னென்ன? நமக்கு அரசனே வேண்டா மென்போமானால் மீகாம னில்லாமற் கப்பல் கரைகாணாததுபோல, அரசனில்லாவிட்டால் நிலைகெட்டுப் போவோம், ஆகையால் எல்லாப் பறவைகட்கும் அர சனாகக் கோட்டானை நியமிக்கவேண்டுமென நிச்சயித்து, இராச பட்டாபிஷேகத்துக்கு வேண்டிய பதார்த்தங்களைச் சேகரித்துப் பின்பு பல வாசியங்களை முழக்கிக் கோட்டானைச் சிங்காதனத்தின் மே லுட்காருவிக்க வேண்டுமென விருக்கையில், ஒருகாகம் வந்து

அவற்றைப்பார்த்து 'இஃதென்னகாரியம்? இஃதென்னகாரியம்?' என, அப்போது எல்லாப்பறவைகளும் 'பறவைகளில் வஞ்சகமுள்ளது காகமாம்; மனிதரில் நாவிதனும் விலங்குகளில் நரியும் மாதர்களிற் பணிப்பெண்ணும் சதுரர்களா யிருக்கின்றார்கள், ஆதலால் இச்செய்தியை யிதற்குச்சொல்லி யிதனுடன்பாடும் பெறவேண்டுமென்று தீர்மானித்து அதைப்பார்த்து 'எங்களுக்கு அரசனில்லாமையால் இக்கூகையை யரசனாக்கிக்கொள்ளுகின்றோம், இதற்கு நீயு முடன்படு' என, இதைக்கேட்டு அக்காகம் குலுக்கென்று நகைத்துச் சிரக்கம்பம் பண்ணி 'ஓ ஓ! இது முழுதுங் கெட்டகாரியம், அழகும் வல்லமையு முண்டாகிய மயில் முதலாகிய அநேகம் பறவைகள் இருக்கையில் இந்தப் பகற்குருடாகிய குரூபி யரசுக்குத் தக்கதோ! குளிக்கப்போயச் சேற்றைப் பூசிக்கொள்ளலாமோ? தோலோதோல! இதற்கு நானுடன்படேன! கருடராஜனிருக்கையில் மிகவும் பயங்கர சுபாவமும் வலியின்மையு முள்ள இக்கூகையை யரசனாக்கி யுங்கட்குப் பலனென்ன? ஒருவன் சுவாமியாயிருக்க வேறொருவன் குணசாலியாய் அகப்பட்டாலும் அவனுபயோகி யாகான், பராக்கிரமமுங் குணமுமுள்ள அரசன் உலகத்தில் ஒருவனே போதும், பலர்பயா அரசர்களானால் மனிதர்கள் துன்ப மடைகின்றார்கள், கருடன் பெயரினாலேயே எல்லாவர்களும் பெற்ற சமயத்தில் மனிதர்கள் மதிப்புடையரா யிருக்கின்றார்கள், வலியவர்களுடைய பெயரினாலே யெளியவர்களுக்குக் காரியமாகின்றது, முன்னொருமுயல் சந்திரவிம்பத்தைக் காட்டிச் சுகமடைந்ததை யறியீர்களோ?' என, அதைக்கேட்ட பறவைகள் 'முய லெப்படிச் சுகமடைந்தது? அதனைச் சொல்லவேண்டும்' எனக் காகஞ் சொல்லலுற்றது —

"ஒரு காட்டிற் சதுரதந்த னென்னும் அரசயானை பல யானைகளோடு கூடிக்கொண்டிருக்கும்போது அங்கே மழை பெய்யாமையால் ஆறு ஏரி குளம் குட்டை கசங்களெல்லாம் வற்றிப்போக, அப்போது யானைகளெல்லாந் தாகித்துச் சதுரதந்தனைப்பார்த்து 'சுவாமி! நாங்களெல்லாந் தாகத்தினாலே செத்தாற்போலாயினோம்,

சிலா தணணீககாகச செததாாகள, ஆகையால மிகவுந தணணீ
ருளள இடநதேடிபபோ யிருபபோமானல எலலாருஞ சுகமடை
வோம' என இவறறின பேசசைககேடடுத தன மனததில யோ
சிதது 'இதறகைநதுநாளைப பயணதூாததி லொரு பெரியமடு பாதா
ளஙகையினல நிறைநதிருககினறது அஙகேபோனல எலலோாககும
மிகவுந தணணீா கிடைககு' மெனறு இபபடி யுறுதிசெயது
கொணடு அவைகள அபபடியே யஙகேபோயத தெளிநத நீரைக்
கணடு அநதிவரைககுஞ சலககிரீடை செயது கொணடிருநது கரை
யில வநதிருநதன. அபபோது அஙகே வாசம பணணிககொணடிரு
நத வெகுமுயலகளிற சில யானைகளின காலினகீ ழகபபடடிறந
தன, பலசில முயலகளுககுக காலகைகள ஒடிநதன, சிலவறறி
றகு உடலகள நொறுஙகின, சிறசிலவறறிறகுக குடலகள சரிந
தன, சிலசில இரததஙகானறு இறநதன. இபபடிப பொலலாஙகு
நேரிடடவுடனே, சில முயலக ளொனறாயககூடி 'இனறைககு
யானைககூட்டம வநது நமமைப பழிததது, இபபடியே தினமுமிருககும,
இஙகே கிடட வேறே தணணீரிலலை, இதனல நமககு மிளாசசஙக
டம நேரிடடது, யானை தொடடாலும, பாமபு மோநதாலும, அர
சன நகைததாலும துாசசனா மரியாதை பணணினலு முயிாசசேதம
வரும, ஆனதனல இதறகேதாவது உபாயம யோசிககவேணடும'
என, அபபோது சில முயலகள 'உயிரைக காபபாறறும பொருடடுப
பூமியை விடடுவிடலா மெனறிருககினறதனல இவவிடததை விடடு
விடடுவேணடும' என, இதைககேடடு வேறு சில முயலகள 'நமமுடைய
பெரியோாகள வாழநத இடததைவிடடு வேறிடததிற போகாமல
யானைகள அஞசததககதநதிரமெடுககவேணடும, நஞசிலலாய பாம
பும படமெடுததா லதறகு நஞசிலலாதிருநதும பயஙகரமாயிருககின
றபடியினை யடிவைபபாாதது மனிதாகள பயபபடுகினறாாகள' என
அதைககேடடு ஒருமுயல 'யானைகள பயபபடுமபடி ஒருபாயஞ
சொலலுகினறேன விசயதநத னெனனும பெயரிய நமமுடைய
சுவாமி சநதிரமணடலததி லிருககினறன, அவன தூதனுபபினனெ
னறு ஒரு நிமிததம் வைதது ஒரு பொயததூதனை யவாகளிடததுக்

கனுப்பினாலநங்காரியமாகும்'என, இதைக்கேட்டவுடனே யெல்லாம் அப்படியே நிச்சயித்து நெட்டைக்காதனைப் பார்த்து 'நீ சாதுரியவான, எதிரிகளைச் சமாதானம் பண்ணுகின்றவன, ஆதலால தூதகாரியத்தில நிபுணனுயிருக்கின்றாய, மௌட்டிய மில்லாமையும், சோம்பாமையும, பொய்யாமையும, ஊகித்தறிதலுந் தூதலக்ஷணமென்று சொன்னவற்றிற்கு நீயே வாசஸ்தானமென்று நினைக்கின்றோம்; ஆகையால நீ போனால நம்முடைய காரியங் கைகூடும, மூட்டத்தனை யனுப்பினால காரியங் கெட்டுப்போம்' என்று சொல்லி அதை யனுப்ப, அது போய யானைகள் வருமவழியில ஒருகுன்றின மேட்டிலுட்காந்திருந்து யூத பதியைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றது 'அடா துஷ்டயானையே! வெட்கத்தைவிட்டு இந்த மடுவில வந்து பலவகைப்பட்ட விளையாட்டு விளையாடுகின்றாய, ஆதலால நானெல்லாவாயு மடித்தெறிந்து விடுவேன' என, இதைக்கேட்டு யானை 'உன பேச்சைக்கேட்டு நான மிகவு மாச்சரியப்படுகின்றேன, நீ யார?' என, முயல 'விஜயதந்த ராஜனுடைய தூதன, அவன சந்திரமண்டலத்தி லிருக்கின்ற படியால சந்திர னுனனிடத்திற் கனுப்பினான' என, இதைக்கேட்டு 'இவன பலியவனுடைய தூத'னென றெண்ணி அதைப்பார்த்துச் 'சந்திரனுடைய கட்டளை என்ன?' என, அது நீ யிங்கேவந்து நாணமில்லாமற கிரீடை செய்து வெகு முயலகளைக் கொன்றாய, ஆகிலும நான ஒருதரம பொறுத்தேன, இப்போது உனக்குயிரமே லாசையிருந்தால மீண்டு இங்கே வரவேண்டாமென்று இப்படிச் சந்திரனுடைய கட்டளையாயிருக்கின்றது, அதை யுனக்கு நான சொன்னேன, இப்போது இதற்குப் பிரதியுத்தரஞ் சொன்னால சுவாமி திருவடிகட்கு அறிவிப்பேன' என, யானை 'அவனிடத்திற்கு என்னை யழைத்துக்கொண்டுபோ, நா னுனனெசமானனுக்கு நமஸ்காரம்பண்ணி வேறொரு குளத்திற்குப்போவேன' என, இதைக் கேட்டு முயல 'நீ தனியாய என்னோடு கூடவா, உனக்குச் சுவாமியைக் காண்பிக்கின்றேன' என, பிறகு இரண்டும போகையில் ஓரேரியினருகே போய் முயல யானையைப்பார்த்து 'அந்தச் சந்திரனிந்தத் தண்ணீர்க்குள்ளே வந்திருக்கின்றான, அவனை நமஸ்கரித்து

ிடடுக் கடுகெனபபோ , இலலாவிடடால அவனுடைய சமாதிககுப் பஙகமவநதால அவாககு வெகுகோபம வரும’என, அபபோது யானை பயநது சநதிர விமபததுககு நமஸகாரம பணணிவிடடுப் போயிறறு. அது முதறகொணடு முயலகளஙகே சுகமுறறிருநதன. அபபடிப பெரியோாகளை யடுததிருநதால மலைபோல வநதவினை சூரியன முன பனிபோல நீஙகும கொலலையிற குறறியையடைநத புல உழவா உழுபடைககுக கெடுமோ ? துஷடாகளுடைய கூடடுறவு கணபபோ திருநதாலுங கெடுதிவரும முனனொரு முயலும ஆநதையுஞ சண டையிடடுக கூாமபலனொருகே போனவுடனே இரணடையும அது கொனறது அறியீரோ?'' எனககேடடு, பறவைகள காகததைப பாாதது "அ தெபபடி?'' என, காகஞசொலலத தொடஙகிறறு —

"முறகாலததில நான குடியிருநத முதுமரபபொநதி லிருநத கபிஞசல னெனனுங குருவியும நானும மாலைககாலததிற பலபல பேசசுககள பேசிககொணடு சுகிததிருககையில ஒருநாள அவன வே றொருபக்ஷியோடு கூடடபபோய மீணடு வாராமையால நான 'ஐயோ அவன எஙகேனும வலையிறபடடானோ, அனறி அவனை யாராவது கொனறாாகளோ ? தெரியவிலலை எபபோதும வேறோரிடததில தங குகினறவ னலலனே' யெனறு இபபடி வியசனபபடடு வழிபாாததுக கொணடிருககுமபோது மூனறுநாள அவன பொநதில ஒருமுயல வநது நான பலபலவிதமாயத தடுதது சசொலலியுங கேளாமல முரட டுததனமாயக குடிபுகுநதது எஙகேயோ சிலநாட கபிஞசலன தன மனததினபடியே நெறகளைத தினறுகொணடிருநது பிறகு தனனி டததிறகு வநது பாாககையில தனவீடடில முயலிருககககணடு அதைபபாாதது, 'அடா சசமே! உனககு என வீடடிலிருககை நனறனறு , பொட்டெனப புறப்படடுபபோ' என, இதைக கேடடு முயல 'அடா பேதாய! இஃது உனவீடனறு என வீடே, வீணுகப பொயசொலலிப பயனிலலாமல நடபையே னிழக கினறாய ? வாவி கிணறு குளம கோயில் சததிர மிவறறின் சொத தவம அவறறைவிடடு நீஙகினபிறகு அநநீஙகினவனிடததில் இரா ; மற்று மொருவன வீட்டைப பிறனொருவன பததாணடள

வும யாவருமறிய அநுபவிததால அவவீடு அவனதே, இநத விஷயததிற சாக்ஷியு மெழுததும பிரமாணமாகா, இநநியாயம மனிதாகளிடததி லிருககினறது, பறவைகளில் எது வலிதோ அது கைககொளளு மெனறு இபபடித தாமநியாய மிருககினறதனால வீடெனதே' என, ஆநதை 'நீ தாமசாஸதிரததைக குறிததுப பேசுகினறமையால நீயும நானுஞ சாஸதிரிகளிடததிற போய இதைககுறிததுககேடடு அவாகள யாரையிருககலா மெனகினறாகளோ அவாகள இருகக உடனபடுவோம' எனறு சொலலி நிசசயிதது, இருவரும விவாதம பணணிககொணடு போகையில, இவவழககு எபபடியாகினறதோ பாாககலாமெனறு நானு மவாகளைத தொடாநதுபோனேன அஙகே கூர்ம்பல்ல னெனனும பூனை யியாகள பேசசைககேடடு 'இவாகள வழககுததீாபபுககுப போகினறாகள, இவாகளை மோசம பணணவேணடு' மெனறு நிசசயிதது, அநத வழியிலாறறஙகரையிற கணணை மூடிககொணடு சூரியனைப பாாபபதுபோல அபிநயிததுககொணடு, 'ஆ ஆ! இநத நிஸஸாரமான சமுசாரததி லுணடாகினற இனபங கணததி லழிநது கனவுபோறபொயயாகினறதனால தருமததைவிட வேறே கதியிலலை, அறததைவிடடு வீண நாடகளைக கழிககினறாரே அவன மரபபாவையை யொததவன, அவனை மூசசுவிடடுக கொணடிருககையிறறுனே பிணமெனறே எணணவேணடும, எபபடிக கயிறற சாரம செயயோ, எளளில விசேஷமெனணெயோ அபபடிப பிழைததிருககினறதிற சாரந தருமமாம, இதைததுறநது மிகவுஞ சோறறைத தினறுகொணடே காலங கழிககினறவாகள நிலசசுமையா யிருககினறாகளெனறு துககபபடுகினறேன, ஓ சனஙகளே! தருமம பலபல விடையூறுகளோடுங கூடிக்கொண டிருககினறதாகையால சுருக்கமாயச சிறிது தருமஞ சொலலுகினறேன பிறாககுதவி செயவதறகொதத புணணியமும, பிறரை வருததுவதையொதத பாவமுமிலலை, மேலும தனககுத துனபநதருவது பிறனுககுந தருமெனறு இப்படித தாமரகசியஙகளைக் கேடடு உளளததில வைககவேணடும' என, இபபடி யதன வாககியததைககேட்டு முயல 'கபிஞசலா!

தருமஞ் சொலலுகினறவன ஆறறஙகரையி லுட்காரந திருககின்றன, அவனைக கேடபோம' என, க'பிஞசலன 'இவன நமககியலபான பகையாளி யாதலால தூரததிலிருநதே சொலலவேணடு' மென று நிருணயிதது அவனைபபாரதது 'ஓ தபோநிதியே! நீ யறமுணரந தவ ஞகையால எஙக ளிருவருடைய வழககைக கேடடுத தரும நூறபடி நியாயஞசொலலிப பொய சொலலுகினறானைக கொலல வேணடும' என, இவவாாததையைக கேட்டுப பூனை காதினமேற கையைவைதது 'இபபடிபபடட பேசசை மறுபடி சொலலாதீா கள, நரகததிறகுக காரணமாகிய இதை விடடு நான அறததை யநுசரிததுககொண டிருககினறேன, மேலுங கொலைசெய்கினற புலி முதலானவறறைக கொலலுகினறவாகளும நரகததிறகுப் போகினறாகளென று சாதுககள சொலலுகினறாகள, ஆனல மறறவாகளுககுக கொலையினல நரசம வருமெனபகி லாசசரிய மொனனை? யாககருமததிற பசுவைக கொலலுகினறவாகள வேததநிலுள்ள பொருளை யறியாதவாகள, அநத விஷயததி லேயுமவருடைய மனலலைக கொணடுவநது ஓமம பணணவேணடு மெனறு சொலலியிருககினறது, பசுககளைக கொனறும மரஙகளை வெடடியும ஓமமபணணிச சுவாககத திடைககினறதானல நரகததுக கேவர போகினறாகள? ஆதலால இவை யெலலாம வஞசகாகளு டைய காரியமெனறு யான அறிநதிருககினறமையால உஙகளைச சுத தமாயத தினனேன, உஙகளுககு வழககுமாததிரந தீாப்பேன, நான் கிழவனுனபடியினல எனககுத தூரததுசசொற கேளாது, நீஙகள கிடடவநது ஒருவாககொருவாக கிருககினற வழககெனனையோ அதைசசொன்னற கேடடு, இமமைககும மறுமைககும நலந்த ருவதாகிய நடுவு நிலைமையாயச சொலலுவேன, ஆசையினலாயி னுங கோபததினலாயினும அநியாயத தீாபபுச சொலலுபவன நரகத திற போவான, ஆதலால நீஙகள் என காதினருகேவநது உஙகள் வழக்கைத தெரிவியுஙகள்' என, அவை யிப்பசப்பு வாாததையினல் அதனிடத்தில் நமபிககை வைததுக கிடடவர, அவறறைச கைகளின லொருமிக்கசசோததுப் பிடிதது வழக்கற விரணடை

யுந் தினறது ஆதலால தீயோரைச சோநதால் இபபடிபபடட
தீஙகு நேரிடுமெனறறிநது செயயததககது எதுவோ அதைச செய
யவேணடும'' என, அபபடிககாகஞ சொனனதைப பறவைகளெல்
லாங கேடடு, இவன சொனனது நனறெனறெணணி யிபபொழுது
சேகரிததபொருளகளை யெலலாம இபபடியேவைதது மறறொருவனை
யரசனுககுவதைக குறிதது மீணடு மியாமெலலாங கூடுவோமெனறு
உறுதி செயதுகொணடு எல்லாருந தததமிடததிறகுப போயி
னாகள அபபோது சிஙகாதநததினருகே மனையாளோடு கூடவுட
காாநதிருநதகோடடானதன பெடடையைபபாாததுப''பெணணே!
மஙகளஸநாநமாகியும இபபோது இராசசியாபிஷேகமேன பணணு
மலிருககினறாாகள?'' என, பேடு ''உன இராசசியாபிஷேகததுககுக்
காகம இடையூறு செயதபடியாற பறவைக ளெலலாந தஙகள வீடடு
க்குப போயின , காகம மாததிரமிருககினறது'' என, இதன வாாத
தையைககேடடுக கோடடான காகததை நோககி '' அடா துஷடா!
நானுனககு எனனசெயதே னெனறு எனகாரியததைக கெடுததாய?
இதனாலினறு முதல உனகுலததுககும எனகுலததுககுந தீராபபகை
யிருககடடும , வாளினால வெடடினாலும, பாணததினால எயதாலும
அககாயமாறிககுணபபடும, சொலலின காய மபபடி யாறாது'' எனறு
சொலலிவிடடுத தன பெடடையோடுகூடத தனனிடததுககுப
போயிறறு. பினனா அககாகம மனததில திகிறபடடு '' 'நுணலுந
தன வாயாற கெடும' எனபதுபோல இநதப பேசசைச சொலலினான
வீணபகை சமபாதிததேன. சமாததனா யிருககினறவன சபையிற்
பிறரை நிநதிககலாகாது மேலும யாதொனறு செயயவேணடுமோ
அதனை மனஙகலநத நட்டோரை யுசாவிச செயயவேணடுமே , அப
படிச செயயாமலிப்போது சஙகடததி லகபபடடேன' எனறிபபடிப
பச்சாததாபபபடடும அதுவுந தன வீடடிறகுப போயிறறு.
அதுமுதறகொணடு கோட்டானுககும் நமககும பகை தலைமுறை
தலைமுறையாக விடாமல தொடாநது வருகினறது'' என, இப்படிக்
கிழமநதிரியின மொழியைககேட்டு மேகவாணராஜன மறுபடியும்
அதைபபாாதது, '' ஐயா! இபபோது எனனசெயயலாம?' என,

அவன "பாரபபாணிடததிலிருநத ஆட்டைச சில வஞசகாகளெப்படி வஞசிததுக கொணடுபோனாகளோ அப்படியே நான் கோட்டானகளிடததிறகுப போய அவாகளை வஞசனை பணணிககொல்லுகின்றேன" என, அதைககேட்டு இராசன "அவாகள ஆட்டையெப்படிக கொணடுபோனாகள ? சொல்லும" என, மநதிரி சொல்லுகினறான —

"ஒரு தேசததிலே **மித்திரசர்மா** வெனனும பிராமணன மாசிமாதததில யாகஞ் செயயவேணடிய பசு வொனறு சமபாதிப்பதறகாக வேறோரூாககுபபோய ஒருவனைப பசுககேடக, அவன் இவன நறகாரியததைககுறிததுக கேடகினறான எனறு அதற்குடனபடடு நோததியான வொரு பெரிய ஆடடைககொடுக்க அதை வாஙகிககொணடு வருகையில அவவாடு இஙகுமஙகு மோடத தொடஙகினதனால அதைதத தோளினமேற போட்டுககொணடு நடககையில, அதைச சில வஞசனைககாராகள தூரததிலிருநது பாாததுப 'பாாபபானை வஞசிதது அநதப பசுவை வாஙகிக்கொணடோமானால நாமெலலோரும பகிாநதுக கொளளலாம' எனறு ஆலோசிதது அவாகளில ஒரு தூாததன வநது 'ஓ! நிததியாககினி வளாககினற பிராமணா! நீ சீலனாயிருநது இபபழிபபான காரியததை யேன பணணுகினறாய ? மிகவும ஈனமுளள நாயைத தோளினமே லெபபடிக கொணடுவருகினறாய ? நாய கோழி சணடாளன கழுதையாகிய விவைகளைத தொடலாகாதெனறு சாததிரமிருககினறதே' எனறு சொலலககேடடுப பிராமணன கோபித்துககொணடு 'நீ யாகபபசுவை நாயெனறு எபபடிச சொல்லுகின்றாய ? கணகெடடையா ? எனன ?' என, தூாததன 'பிராமணா! கோபிததுககொளளாதே, சுகமாயப போ' என, பிறகு பிராமணன சிறிது தூரம நடநதுபோனான, மறுபடி யிரணடாநதூாததன வநது 'ஓ அநதணா! இககனறினமேல உனககு எனனபடசமிருநதாலுஞ், செததபிறகு அதைதத தோணமே லெடுததுக்கொணடு போதல் சரியனறு, செதத மிருகஙகளைத தொட்டாற சாநதிராயணததையும பஞசகவவியததையுமலலாமல் அநதத தீட்டுப்போகாது, இப்ப

டிப்பட்ட சிஷிததததைத் தோணமேலேன சுமந்து போகவேண டும ?" என, அப்போதும அந்தப பிராமணன அப்படியே சொலலி விட்டுப போகத தொடங்கினன உடனே மூனறுங்கபடி யெதி ரிட்டு, 'ஓ ஐயனே ! கழுதையைத் தீணடுகிறவனுக்குச சசேலஸ் நானஞ சொலலியிருகக, நீ யதை யெப்படிக கொணடுபோகத துணிநதாய்" என, அநதணன இநத ஆட்டைககுறிதது மனிதாகள பலவிதமாகத தாக்கினறபடியால இஃது ஏதோ வோ இராட்ச சனு யிருககும எனறெணணி, அதைப பூமியிலவிடுததுவிட்டுத தன வீட்டுககுப்போனன, அதனபின அவவஞசகாகள் அதைக கொ னறு தினறாகள ஆகையால நான சததுருவை வஞ்சிததது உன கருமததை முடிப்பேன, நான என்ன உபாயஞ சொலலுகினறே ஞே அதனபடியே செய, நீ சததுருபக்ஷததி விருககினறுயென றெனனை நிநதிதது வெறுனறணிரததததை யெனமேலெலலாம பூசி யாலமாததின கீழே யெறிநதுவிட்டு, நீ கூட்டங்களோடுகூட மலையினமேற போயிருநதாற கோட்டானகள தஙகள பகைவாக ளுககு இவன விரோதியா யிருககினறு னெனன றெணணிக கொளளு வாாகள, பிறகு நானவாகட்கு நமபிக்கை வருவிததுத தூக்கமுத லானவறறின உளவறிநது சததுருநாசம பணணுவேன, அது வரைககும நீ யவகேயிரு, இவவாலோசனை நான முனனமேசெயது இப்போது உனக்குச சொனனேன" என, இப்படி யதனுளளுறை யைககேட்டு மேகவாணன "அததியநதம பிரியமான உன பிரா ணனை நீ துரும்புபோல நினைததாய" என, பிரதானி "இராசகாரி யததுககாகச சேவகாகள இப்படியே செயயவேணடும, இடாவ ருஙகாலததிற சேவகாகள உதவுவார்களெனறு அரசாகள தாம அபி மானததினு லவாகளைப பரிபாலிககினறுாகள, அப்படி யுதவாவிட் டாற பரிபாலநததுககுப பயனென்னை ?" எனறு இப்படிச சொல லிப போயக கலகததுககு ஆரமபித்தது. இவவிரகசிய மிரண டாமபேருக்குத தெரியாது. அதனால மற்றைப்பறவைக ளைதைக் கொலலத தீாமானிகக, அப்போது மேகவாணன "நீஙகளவனைத தண்டிக்கவேண்டாம, இவன பகையாளிக்கு நனமைபண்ணுகின்ற

துஷ்டனாகையால் இவனை நானே சிக்ஷித்துக் கோபமாறு வேன்” என்றுசொல்லி யெழும்பி யெழும்பி மூக்குமுனையா லதைப் பொய்யாகக் குத்திச் சங்கேதப்படி யாலமரத்தினின் றெழுந்து, கூட்டத்தோடேகூட வேறிடத்திற்குச் சென்றது. பொழுதுபோன வுடனே இராஜகோட்டான் அவ்விடத்திற்குவந்து மரத்தைச் சுற்றி முற்றுகை போட்டுக்கொண்டு காக்கங்களைப் பார்க்கும்போது யாதொன்று மங்கே யில்லாமையாற் றனக்கூட்டத்தைப் பார்த்துக் “காக்கங்க ளெவ்வழியாய்ப் போயின? அவ்வழி யுங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தால் இப்போதே யவர்களைக் கொல்லுவோம், பகைவர்கள் துர்க்கம் முதலியவற்றைச் சேர்வதற்கு முன்னேயானால்வர்களை வெல்லலாம், பின்பு வெல்லக் கூடாது” என்றிப்படிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையிற் சிரஞ்சீவி மெல்லெனக் கத்தினான். அதைக் கேட்டமாத்திரத்தில் வெகு கோட்டான்கள்போய் அதைக் கொல்லத் தொடங்கும்போது, சிரஞ்சீவி “நான் மேகவர்ணன் மந்திரி, என்பெயர் சிரஞ்சீவி, அக்கொடியவன் எனக்கு இப்படிப்பட்ட அவஸ்தையை யுண்டாக்கினான், ஆகையால் நான் உங்கள் அரசனைச் சரணமாக அடைகின்றேன்” என, இதைக்கேட்டுச் சேவகர்கள் உருமர்த்தனனுக்குச் சொல்ல, அவன் அதைக்கேட்டு ஆச்சரியமாய் அதனருகேபோய், ‘ஓ சிரஞ்சீவி! உனக்கிந்த ஸ்திதியேன் நேரிட்டது?’ என, சிரஞ்சீவி கைகூப்பிக்கொண்டு “முன்னாள் நீர் காக்கங்களை யடித்தீரென்று கோபமாய் அந்தக் கொடிய மேகவர்ணன் உம்முடனே போர்செய்ய ஆயத்தப்பட, அப்போது நான், ‘இராசனே! இஃதுனக்குத் தக்கதன்று, வலியவனுடனே எளியவன் போர்செய்தால் விளக்கை யவிக்க விட்டில்போய் விழுகின்றாற்போலக் கெடுதி யுண்டாகும், ஆதலா லவருடனே சமாதானம் பேசி யவர்கள் கேட்பதைக் கொடுத்துப் புத்திமானானவன் உயிரைக் காப்பாற்றவேண்டும்; பணமெப்போதும் ஈட்டிக் கொள்ளலாம்; உயிரிழந்தாற் பெறக்கூடாது’ என்றிப்படிச் சொல்ல, என்னை நீ பகைவர் பக்கமாய்ப் பேசுகின்றாயென்று வைது இந்த உபத்திரவம் பண்ணினான்; இப்போதெனக்கு உம்முடைய திருவடிகளே

தூ‌ணை, எனக்கு இந்தககாயஙக குணபபட்டாற காகங்கள் முழுதை யுங கொனறு உமககுக் கீழபபட்டிருபபேன" எனறு இப்படி யது சொல்லக்கேட்டு உலூகராஜன, தூந்திக்கண்ணன், கொடுங்கண்ணன், கொள்ளிக்கண்ணன், துரூ நாசன், பிரகார நாசனெனனுந தனனுடைய ஐநதுமநதிரிகளையும பாாததுச "சததுரு மநதிரியாகிய இவன நமககுக கைவசமானான, இவனை யெனனசெய்யலாம்"' என, அப்போது, குருதிக்கணணன "இவன அவனுக்கு முதன மநதிரி, காலவிசேஷததா லவனுக்கு இவன பிரதிகூலமாயத தோறறப்பட்டான, அவன் ஒருநாளு மிவன வாாததைக கு வேறாக நடபபவனலலன, ஆதலால் இவனைத தமமிடததில் வைததுக்கொணடு இவனகையாலே சததுருவோடு சநதிசெயய வேண்டும், இதுவே தக்கது, சாமமுதலாக நானகுபாயததில் தணடங கடைபபட்டது, ஆகையாலே யநதப பிரயோகங கடைசியிற் பணணவேணடும, சாமததினாற செய்கினற காரியம் எப்போதுங் கெடுவதிலலை, ஆகையால அவாகளிடததில் தணடததை யாலோசிகக லாகாது, சருககரையைததின்று பிததம போமானால கைபபான மருநதை யேனதினனவேண்டும்? ஆதலாற சாமோபாயமே யெனசமமதம, இதுவே நலலது" என, இதைககேட்ட உருமாததனன இரண்டாம அமைசசனைப பாாதது "உனனுள்ளுறை யாது? அதனைசசொல" என, கொடுஙகணணன, "வேநதனே! இக்காகஙகள நமககியலபான வைரிகள், ஆகையா லிவாகள சமாதானந தக்கதனறு, தண்டமே தகுநதது, வெலலக்கூடாத பகைவாக ளிருநதால் அவாகட்கு விரோதமாகிய தாயாதிகளை வருவிக்க வேணடுமே, இலலாவிட்டாற பணங கொடுததாவது பொயயபபததிரம் பிறப்பிததாவது அவாகளுள ஒருவாக்கொருவா பகையை யெழுப்பிவிடவேணடும், நடுவிற புரைசலுணடானால முததும் பாதப்படுகினறது; ஆதலால இதைகருதித்து என் சொலலைக்கேட்டுச சுவயபக்ஷயததை இரக்ஷிததுககொணடு பரபக்ஷததைப் பேதிக்கவேண்டும, இக்காகம வைரியாயினுங கொலவதுநனறனறு; ஒருவேளை பகைவனும நனமை சொல்லுகினறான, ஒரு திருட னொருவனைப்

பிழைப்பித்ததும், ஓர் இராட்சதன் இரண்டு பசுக்களைப் பிழைப் பித்ததும் அறியீரோ ?" என, அரசன் அதைக்கேட்டு "அஃதெப் படி." என, கொடுங்கண்ணன் சொல்லத் தொடங்கிற்று —

"ஒரு நகரத்திலிருந்த ஓ ரேழைப்பார்ப்பான் தனக்கொரு வன் கொடுத்த பசுவின் கன்றுகளிரண்டையும் புல் முதலானவை கள் போட்டு மிகவும் பெருத்துக்கொழுக்க வளர்த்தான். அக்கடாரி களைப் பார்த்து அவற்றைக்கொண்டு போக ஒரு திருடன் றும்பெ டுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு வரும் வழியில், கோரப்பல்லும் நீண்ட மூக்குஞ் செம்பட்டமயிருஞ் சிவந்தகண்ணுங் கறுத்தவுடம்புமாக விருந்த ஓரிராட்சதனைக்கண்டு பயந்து அவனைப்பார்த்து 'நீயார் ? என, அவன் 'நான் சத்தியவசனனென்னும் இராக்ஷதன். நீயார் ? சொல்' என, இவன் 'நான் திருடன், ஒரு வறிய பிராமணன் வைத் துக்கொண்டிருக்கின்ற இரண்டு பசுக்களைத் திருடப் போகின்றேன்' என, இராக்ஷதன் 'மித்திரா ! அவ்வந்தணன் பரிசுத்தனாகையால் நானும் அவனைத்தின்பேன், பின்பிருவர் காரியமுமாகும்' என, இப் படிப்பேசிக்கொண்டு இருவரு மங்கே போகும்போது அந்தணன் தூங்கிக்கொண்டிருந்தமையால் அவனைத் தின்ன இராக்கதன் போக, அவனைப்பார்த்துச் சோரன், 'மித்திரா ! நான் பசுவிரண்டை யுங் களவுசெய்தபிறகு நீ யவனைத்தின்' என, இராக்ஷதன், 'சிநேகி தனே ! பசுக் கூச்சலாற் பார்ப்பான் விழித்துக்கொண்டால் நமமு டைய காரிய மெல்லாங் கெட்டுப்போம், ஆதலால் நான் முன்னே யவனைப் புசிக்கின்றேன், பின்னர் நீ யச்சமில்லாமற் கோக்களைக் கொண்டுபோ' என, கள்வன் 'நீயவனைத் தின்னத் தொடங்கு மர வத்தால் வேறொருவன் வந்தால் அவனென்னைக் கொண்டுபோக வொட்டான்; ஆதலாற் பசுக்களிரண்டையுங் கொண்டுபோன பின்பு நீ யவனைத் தின்' என்று இப்படி யிருவர்க்கும் வாக்கு வாதம் நடக் கையில் அவ்வேதியன் விழித்துக்கொண்டான். அப்போது கள்வன் 'ஓ பிராமணா ! இவ்வரக்க னுன்னைத் தின்பேனென்கின்றான்' என, அதைக்கேட்டு இராக்கதன் 'இக்கள்வன் உன்மாடுகளைக் களவாட வந்தான்' என, இப்படி யிருவர் பேச்சையுங் கேட்டுப் பார்ப்பான்

மெலுக்குளைவப்பட்டு இஷ்டதேவதையைத் தியானத்தால் இராக்ஷதனி னின்றுந் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு, கையிற்றடியெடுத்து வந்து கள்வனை யடித்துத் துரத்தினான். ஆதலால் மாற்றானும் ஒரு கால் இதஞ் சொல்லுகின்றான். என்கின்றேன்" என, இப்படி யவ னுள்ளத்தையறிந்து அரிமாத்தன் கொள்ளிக்கண்ணனைப் பார்த்து "உன் மனத்தைச் சொல்வாய்" என, அவன் "மகாராஜனே! சாம மும் பேதமும் எனக்குடன்பாடல்ல, சமாதானத்தாற் பகைவனுக் குச் செருக்குண்டாகும், மற்று மந்தப் பேதத்தை யவனறிந்தால் ஒருவேளை மோசமுஞ் செய்வான், ஆதலால் விவேகி கொடையாற் பகைவனை வசம்பண்ணி அதை மேன்மேலும் பெருக்கச் செய்தாற் பின்பு அவன் றனக்குத்தானே கைவசமாவான், மேலும் இவர்க ளோடு வருத்தமாய் நம்மிடத்தில் வந்தமையால் விரோதிகளிடத்தி லிருக்கின்ற குறைச்சல்களை யறிவித்து நமக்குச் சந்தோஷம் வருவிப் பான், அதுபற்றி யிவனைப் பாதுகாக்கவேண்டும், இங்ஙனஞ் செய் தால் ஒருவர்க்கொருவர் இன்சொற்களாற் காலம்போக்குஞ் சம்ப விக்கும், மேலும் நம்முடைய மர்மங்களையும் வெளிவிடான், இங்ங னமன்றி யொருவர்க்கொருவர் இரகசியங்களை வெளிவிட்டால் அவர் கள் வயிற்றிலிருந்த பாம்பும் புற்றிலிருந்த பாம்பும் நாசமடைந்தாற் போற் கெடுவார்கள்" என, உலூகராஜன் "அஃதெப்படி?" என, கொள்ளிக்கண்ணன் சொல்லுகின்றது —

"விஷ்ணுவர்மனென்னு மொரு மன்னனுக்கு வயிற்றிலொரு நோயுண்டாகி நாளுக்கு நாள் உடம்பு மெலிந்து போகின்றதனால் அவன் தேசாந்தரங்கட்குப்போய் ஒரு கோயிலி லிருக்கையில் அவ் வூரிலிருந்து அரசுசெய்துகொண்டிருக்கின்ற பலி யென்பவனு டைய குமாரிகளிருவரும் பலியினிடத்திற்கு வந்தபோது அவர்களி லொருத்தி யரசனை நோக்கி 'இராசனே! வெற்றியடைவாய்' என் றாள், மற்றொருத்தி 'நல்லபோசனம் பண்ணுவாய்' என, அதைக் கேட்டவுடனே யரசனுக்குக் கண்கள் சிவந்து அமைச்சர்களைப் பார்த்து 'இந்தக்கெட்ட பேச்சுக்காரியை நோயாளிக்குக்கொடுத்தால் இவள் நல்ல போஜனங்களை யனுபவிப்பாள்' என, அமைச்சர்கள்

இராசன கட்டளையிட்டபடியே கோயிலிலிருந்த இராசகுமாரனுகிய பிணியாளிக்கு அவளைக் கொடுததாாகள். பின்பு அவள் கணவனை யீச்சுரனைபபோல வெண்ணிய பணிவிடைகள செய்து அவனை யிட்டுக்கொண்டு மறறொரு தேசததுக்குப் போகும்போது வழியில் ஓரிடததிலிறஙகி வேலைக்காரனைக் கூடவழைததுக்கொண்டு சமையலுககான கடைசசரககுகள வாஙகப்போனபோது, வியாதிஸ்தனுகிய இராஜகுமாரன நிததிரைபோனுன். அவவேளையில அஙகொரு புற்றிலிருநத பாமபு இராசனகிடடவநது பேச, அவவொலியைக் கேட்டு அவன வயிறறிலிருநத பாமபுஞ சநதிததது அபபோது இரணடுககும வாககு வாதமுணடாக, இதறகுளளே யவன பெண்டாட்டிவநது மரததினமறைவில் நினறு அவறறின பேசசுககளைக் கேட்டுககொணடிருநதாள. புற்றுப்பாமபு வயிறறுபபாம்பைப பாாதது 'அடா துராதமாவே! இநத அழகுளள இராஜபுததிரனை யேன வருததுகினருய்?' என, வயிறறரவு 'ஆகார நிறைநத குடததிலிருககினற வெனனை நீ யேன நிநதிக்கின்ருய?' என, புற்றரவு 'துஷ்டா! கடுகு தினருனுல நீ யிறபபாய, அவன சுகமடைவான, இஃது ஒருவாக்குந தெரியாது' என, பின அவவயிறறரவு 'வெநநீராலுனககும லயம வரும்' என, இபபடி யவவிரணடு இரகசியஙகளையுங கேடடு அவள அவவணணமே செயது அபபாமபைக கொனருள. அதனுல மனனன நோயதீாநது தன் நகரததிற்கு மனைவியோடுகூட வரும்போது அநநெறியில அவள தநதையுஞ சுறறமும பாாதது இருவாககுஞ சறகாரமபணணி யவாகளை வழியனுபப, பின்னிருவருந தஙக டேசததுககுபபோய அரசாணடு கொணடிருநதாாகள். ஆகையாற பரஸ்பரம இரகசியங்களைக் காபபாற்ருவிடின இப்படி நஷ்டமநேரிடுமே" என, இதைககேட்டு இறைவன குரூரநாசனைப் பாாதது "உனனிஷ்டமெது?" என, அஃது "இம்மூவா சொன்னதும் உததமமாக விருககவில்லை, சாமதான பேதமெனனு மூபாயஙகளை வலியிலலாதவாகளைக குறிததிருக்கின்றன, வலியுளளவாகள் சததுருக்களிடததிற் றணடமே செயயவேணடும், அதைதத துறந்து சாமம் முதலாகிய தநதிரததைத யோசிககின்றவனைப பலகவா பயந்

தவனென் றெண்ணி அவன்மேல் வருவாகள, ஆகையால் வோ தன் றன தனிலேயே பாக்கியஞ் சேகரிக்கவேணடும்; பராக்கிரமமில்லாவிடின எது தெய்வததால நேரிடுகின்றதோ அதை நுகரவேண்டும், மேலும் உலகத்தி லெலலோரும இலடசுமியை விரும்புகினறாகள, அப்படி விரும்பினாலும் மனவூக்கததோடு தண டத்தா லெதிரிகளை யவமானம் பண்ணுகின்றவாகளுக்கே யிலட்சுமி கைவசமாகினறாள், சோம்பலானவாகள் அருமையான பொருளைக் குறித்து இலககுமியைப் பிராாததிககினறாகள; பராககிரமமுளளவனே தன் சௌரியத்தினால இலக்குமியைப பலவிதமாக அநுபவிககினறான, ஆதலாற பலவான பகைவனைக கொலலவேணடும" என, இதைக்கேட்டு அரசனபிரகா ரநாசனைநோக்கி "உனமனததிலெனனை யிருககின்றது?" என, அவன "இராசாவே! இவனறஙகளை யடைககலமாக அடைநதபடியினால இவனைத தலைவனாககி, முறகாலததில் இராமசநதிரன விபீஷணனைத தலைவனுக்கி, இராவணாதிகளை யெப்படி யழிததானோ, அபபடியே சததுருக்களைத தாமழிககவேணடும, மேலுஞ் சரணமடைநதவனைக கொலலுகினறவன ரௌரவ நரகததை யடைவானெனறு சிரிசசககரவாததி தன மாமிசததை வேடனுக்குக் கொடுததுப் புறாவை விடுவிததானெனறு பாரததிற சொல்லியிருக்கினறது, அபபடியே யொருவனிடததில அவன பகைவனவந்து நடுக்குறுமபோது அவனுக்கு ஆதித்தியஞ் செயவதைக் குறித்து அன் னெருப்பிற் குதிததான்" என இதைககேட்டு அரிமாததனன "அஃதெபபடி? சொல" என, பிரகாரநாசன சொலலுகின்றது:—

"ஒருவனததில ஒருவேடன கையிற குருவிக்கூடுங கணணியுந தடிமுதலான வேட்டைககருவிகளும் எடுததுககொணடு திரியாநிற்கையில, அசதியிற பெருமழைவந்து இருட்டிககொணடு பிரளயகாலம்போலக் காற்றெழுமப, அப்போது அவவனசரன நடுக்கலெடுத்து மரததினசாரபில் நினறு 'பகவானே! இநதவேளையிலுனனைவிட வேறொருவருங் காப்பாற்றுவாரிலலை' என, அவவேளையில் அம்மரத்தின்மே லிருக்கும புறாத் தனபெட்டை வரவிலலையென

வியசனமாய் 'இன்றைக்கு என்னுயிர் வரவில்லை, அவளை யாரா யினும் பிடித்தார்களோ வென்னவோ? அவளில்லாமல் இங்கெங் கும் பாழாகத்தோன்றுகின்றது, மனையாளில்லாதவீடு சுடுகாட் டைப் போலிருக்கின்றது, கற்புங் கணவனின்னபுறவகைச்செயலும் உள்ள இல்லாளையுடையா னெவனோ அவனே பாக்கியவான்' என்றிப்படி யவன் புலம்புகின்றதைக்கேட்டு அவ்வேடன் கைக்கூட டில் அகப்பட்டிருக்கின்ற பெண்புறாத் துக்கித்து 'முன்பிறப்பிற் றீவினை செய்தவர்களுக்குப் பலவகைப்பட்ட தளையுஞ்சிறையும் நோயும் வறுமையுஞ் சம்பவிக்கின்றன, அஃதிருக்கட்டும், எச்ச மயத்தில் எது நேரிடுமோ அஃதெப்போதும் பிசகுகின்றதில்லை' என்று சொல்லிப் பிறகு தன்பதியைக்குறித்து 'ஓ ஓ என் பிராண நாதா! நமது வீட்டிக்குவந்த இவ்வேடனுக்குக் குளிர்முதலாகிய துன்பத்தைநீக்கி யுதவி செய்யவேண்டும், வந்தவிருந்தை யோம்பா விட்டால் அவன் றன்பாதகத்தை யில்வாழ்வானுக்குக் கொடுத்து இல் வாழ்பவன் புண்ணியத்தைக் கொண்டுபோகின்றான்? ஆத லால் இவன் நம்முடைய பெண்டிரைப் பிடித்தானென்னுந் துக்கத்தை மனத்திலவையாமல் இவனுக்கு இயன்றமாத்திரம் பூசி க்கவேண்டும்' என, இப்படிப் பெண்புறாவின் வாக்கியத்தைக் கேட்டு, 'வேடா! உன்வரவு நல்வரவாக, நீ மனத்திற் சிறிதும் ஐயமில்லாமல், உன் வீடாக நினைத்து வேண்டுவதைக்கேள்' என, வில்லி 'கபோதமே! என்குளிரைப் போக்கடி' என, கபோதங் காட்டி லிருந்து ஒருகொள்ளி யெடுத்துக்கொண்டுவந்து சருகுகளின்மேல் வைத்து மூட்டி, வேடனைப்பார்த்து 'நெருப்பு மூண்டெரிகின்றது, இதில் நீ குளிர்காய், முன் றீவினையால் நான் பறவையாயிருக்கி ன்றமையால் என்னண்டை யுன்பசிக்கேற்ற பதார்த்தமில்லை, இப் போது அநேக துன்பங்கட்கு இடமாயும் பரோபகாரமாகாமலும் இருக்கின்ற இச்சரீரத்தை வைத்துக்கொண்டிருந்து பலனென்ன? இதனால் நீ யுன்றுதமாவைச் சந்துஷ்டிசெய்' என்றிப்படிச் சொல் லிக்கொண்டே பிறருதவியின்பொருட்டு எரிகின்ற அழலில் ஆனந் தத்தோடு விழ, அப்போது வேடன் 'ஆ ஆ! என்பொருட்டு இஃ

துடலைத துறநதது, மேலும நான நீயொழுகக முளளவன, வே
ஜெனறன றசையினுற சீவனம பணணுகினறேன; பரோபகார
மொரு சிறிதாயினுங தயையுங கனவிலும அறியேன, ஆதலால
ஊனததின றூனைப் பெருககின பாவியேன கோரநரகத்திறகுப்
போவேன, இதை யெனககுத திருஷடாநதமாய இநதப்புறு காண
பிததத்னுல இது முதலாகப பசி தாகங குளிா வெயில் பொறுததல
இவறறு ளுடமபை யுலாததி நான பாவமில்லாதவனுககடவேன’
எனறு சொலலிப பசசாததாபத துடனே தன கூடு தடி கணணி
முதலான ஆயுதஙகளை முறிதது எறிநது விடடு, அநதப பெண
புறுவை விட்டுவிட, அஃது உயிரிலுஞ சிறநத தனனுயசன றரு
மததினபொருடடு உடலைக கொடுததா னெனறெணணி அதுவு மநத
நெருபபிற குதிதது இறநத வுடனே அஃது ஒரு திவவிய ஸதிரீ
யாகிக கணவனேடுகூடச சொாககததுககுப போயிறறு வேட
னும இரககததினுற பரிசுததனுய நெருப்பிறநேகததைப போடடு
விடடு நறகதியை யடைநதான. ஆதலால அபய மெனறடைநதவா
களைககாககவேணடும”என, அதைககேடடு அரிமாததனன “எனககு
மிபபடியே யபிபபிராய மிருககினறது, இவன சததியவானும
புததிமானுமா யிருக்கினறுன, கபடியலலன, இவறறை யறியாமல
மேகவாணன இவனைமானடஙகளு செயதான, இவனைககொனறுல்
நான விசுவாசகாதகனுவேன, பிரமகததி, களளுணடல, களவாட
லிவறறிறகுப பிராயசசிததமுணடு; விசுவாசகாதகததுககு அஃதிலலை
யனறே? ஆகையா லிவனுககுச சனமானம பணணி நமது தூக
கததில் இட்டுககொணடு போகவேணடுமே” எனறு உறுதிசெயது,
இராசன சிரஞசீவியைப பாாததுச சொலலுகினறது “நீ யென
கோடடையில வநது சுகமா யிரு, நானுனைப்பாதுகாபபேன”என,
இதைக்கேட்டுச சிரஞசீவி களிபபுற்று “மகாராஜாவே! நான விஸ
தரிததுச சொலவதெனனை? என குடிபபிறபபும பிரபுவுககுச சக
வாசததால வரவாததெரியும” என, அப்போது குரூரநாசன “இப்
போது கோட்டான் குலமெல்லாம இராசன குற்றததாற் பாழாகும்;
பிறா குற்றஙகளை யரசனுககு அறிவிக்கவேணடுமே, அரசன இதத

தைக் கேளாவிடில் அதற் கென்னேயுபாய மிருக்கின்றது ?" என்று இங்ஙனஞ் சொல்ல, அரசன் அதைக்கேளாமற் சிரஞ்சீவியைத் தன்னரண்மிறகொண்டுபோய்வைக்க, பின்னர்ச் சிரஞ்சீவி "நம்மைக் கொல்லவேண்டுமென்றவனெல்லாரிலுங் கெட்டிக்காரன், மேலும் எசமானனுக்கு நன்மையையே செய்பவன்,மற்றவர்கள் எசமானனைப் போல மூடர்களாகையால் அவனொருவன் இல்லாவிடில் இவர்களை வெல்வதருமையன்று" என்று இப்படி மனத்துக்குட் குதூகலிப்புட னே யாலோசித்துக்கொண் டிருக்கையில், அரிமாத்தனன் காரிய காரர்களைப் பார்த்து "இச்சிரஞ்சீவிக்குத் தூக்க மெல்லாங் காட்டுங் கள்" என, சிரஞ்சீவி இராசகட்டளையின்படி யெல்லாம் பார்த்து 'நாம் இதற்கு ளிருந்தால் நம்மெண்ணம் முடியாது, பின்னும் நம் முடைய வஞ்சனைகளையுந் தெரிந்து கொள்வார்கள் , ஆதலாற் கோட்டைத் தலைவாசலிலிருந்து மனோபீஷ்டத்தை முடிக்க வேண்டு'மென்று தனக்குள்ளே தீர்மானித்து அரசனை நோக்கிச் சொல்லுகின்றது "மகாராஜனே! நான் வாயசம், ஆதலாலுள்ளே யிருக்கத்தக்க வனல்லேன், உமது கடைவாசலிற் காத்திருந்து கபட மில்லாமற் சேவித்துக் காலந் தள்ளுவேன், அன்புள்ளவனும் மனத் தழுக்கில்லாதவனுமாகிய சேவகனெங்கிருந்தாலுங் சிந்தையிலலே" என்று இவ்வண்ணஞ் சொல்லிக் காக மங்கேயே யிருந்தது. அப் போது குரூரநாசன் "இராஜா அமைச்சர் முதலிய நீவிரெல்லீரும் மூடர்களா யிருக்கின்றீர்களென் றெண்ணுகின்றேன், முற்கா லத்தில் நடந்த ஒருகதையுமிருக்கின்றது, முதல்மூடன் நான், இர ண்டாவன் வேடன், மூன்றாவன் அரசன், நான்காவன் அமைச்ச னென்று சொல்லிவிட்டு ஒரு பறவை பறந்துபோயிற்று" என அப் போது அவர்கள் "அஃதெப்படி?" என, குரூரநாசன் சொல்லுகின் றது:—

"பொன்னுக வெச்சமிடுகின்ற வொருபறவை மலையின்மேல் கெடுநாளா யிருக்கையில், அங்கே யொருநாட் போனவேடன் அது பொன்னுக மலவிசர்ச்சனம் பண்ணப்பார்த்து மிகவு மாச்ச ரியமாய், 'நான் பாலியமுதலாகத் திரிந்துவருகின்ற வெகுகாடுக

ளிற் பார்த்த பலசாதிப் பறவைகளிலு மிப்படி யொன்றைப் பார்த்த தில்லை, ஆதலால் இதையுயிருடனே பிடித்துக் கொண்டுபோவோ' மென்றெண்ணி மரத்தில் வலைகட்ட, அப்போது அப்பறவை வழக்கப்படி வந்து சடிதியில் அவ்வலையிற் சிக்கிற்று. வேடன் அதைக் கூட்டிலடைத்துத் தன்குடிசைக்குக் கொண்டுவந்து 'இது நம்மிடத்திருப்பதை அரசனறிந்தால் இப்பறவையைக் கொண்டுபோவதுமன்றி நம முயிரையும் வாங்குவான், ஆதலால் இக்குணநிதியை யரசனுக்குக் கொடுப்போ' மென்று நிச்சயித்துப் பறவையைத்தந்து அரசனுடனே நடந்தசெய்தியை விண்ணப்பம்பண்ண, அப்போது அவனிரத்தின மிழைத்த வொரு கூட்டில் அதனைவைக்க அதைப் பார்த்து மந்திரி 'அசம்பாவிதமான இவ்வேடன் பேச்சைக்கேட்டு இதை யேன்வாங்கினீர்? விட்டுவிடும்' என, இதைக்கேட்டு அப்பறவையை மன்னவன் விட்டவுடனே அஃது இராசனரண்மனைச் சிகரத்தி லுட்கார்ந்துகொண்டு 'முன்னே நான் மூடன், இரண்டாவன் வலைஞன், மூன்றுவன் இராசன், நான்காவன் மந்திரி' என்று இப்படிச் சொல்லிப் பறந்துபோய் விட்டது" என்று இச் சங்கதியைச் சொல்லிப் பின் இஷ்ட மித்திரர்களைப் பார்த்து 'இன்றை வரைக்கும் இவ்விராஜாவின் சாமீபவிருந்தேன், இனிவேறொரு மலையைச்சார்ந்து திருக்கவேண்டும், நரியானது குகையைப் பார்த்துக் கூப்பிட்டுச் சுகமடைந்தாற்போல வருவதற்கு முன்னரே யாலோசிப்பவ னின்பமடைவான்" என, அப்போது அவைகள் "இஃதெப்படி?" என, குருநாதசன், "ஒரு வனத்தில் வசித்திருந்த கிரகிரனென்னுஞ் சிங்கம் ஒருநாள் இரைக்கு நெடுநேரந் திரிந்தும் யாதொரு பக்ஷணமுங் கிடையாமையினாற் போதுபோனவுடனே யொரு பெருங்குகையைப்பார்த்து இதிலடைவதற்கு யாதேனு மொருபிராணிவரும், அதைத்தின்று பசியாறலாமென்று தனக் குட்டாமானித்து அதிலொளித்துக் கொண்டிருக்கையில் அக்குகையில் வசிக்கும் அவிபுச்சனென்னு நரிவந்து அங்கே சிங்கத்தின் கால்சுவடுகளைக் கண்டு சந்தேகித்துச் சிங்கமிதிலிருக்கின்றதையு மில்லாததையுஞ் சோதித்துப் பின்பு உள்ளே புகவேண்டு

மென்றெண்ணித் தூரத்தில் நின்றுகொண்டு, 'ஓ குகையே! குகையே!' என்று இரண்டுதரங் கூவியழைத்துக் 'குகாய்! நீயென்னோடு பேசாமலிருக்கின்றதென்னே? உனக்கு மெனக்கும் பிரதினஞ் சம்பாஷணை நடந்துகொண்டிருந்ததே, இன்றைக்கேன் பேசவில்லை? விரைவாய்ச்சொல், இல்லாவிட்டால் நான் மற்றோரிடத்திற்குப் போய்விடுவேன்' என்றுசொல்லி மீண்டுங் கூப்பிட்டது. அப்போது சிங்கம் நினைக்கின்றது 'இக்குகை நாடோறும் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போலும், இன்றைக்கு நமது பயத்தினால் அதனோடு பேசவில்லை, இதற்குப்பதிலாக நாம் உத்தரங் கொடுப்போம்' என்று ஆலோசித்துப் பிங்கிததொனியினால் அருகேயிருந்த பிராணிகளெல்லாந் திடுக்கிடும்படி அந்நரியைக் கூவ, நரி 'அப்பா நான் பிழைத்தேன்' என்று வேறோரிடத்திற்கு ஓடிப்போய்விட்டது. ஆதலால் ஒவ்வொன்றையும் முன்னே யாலோசித்துச் செய்யவேண்டும்' என்று தன் மித்திரர்கட்குச்சொல்லி அவர்களோடு குரூரநாச மந்திரி தேசாந்தரம் போயிற்று. பின்னாகக் காகமந்திரி "இப்போ, கோட்டான் கூட்டத்தைக் கொல்லுதற்கு வருத்தமில்லை, விவேகமில்லாத மந்திரியையுடைய அரசன் சீக்கிரத்திற்கெடுவான், விவேக மந்திரிவஞ்சனையான் மித்திரர்களைப் பகைவரென்று அறிந்துகொள்வான், இப்படியறிகின்றவன் இவனிடத்தில் இப்போது ஒருவனுமில்லை. ஆதலால் நங்குலத்தின் மங்களத்தைக்குறித்து யாதாயினும் பிரயத்தினஞ் செய்யவேண்டும்" என்று மனத்திலெண்ணி அன்றுமுதற் றினந்தோறும் ஒவ்வொருவிறகு கொண்டுவந்து வழியடைப் போட்டுக்கொண்டேவந்து போராகக் குவித்தமாத்திரத்தில் அதைப்பார்த்துச் சூரியனுதித்தவுடனே கோட்டான்களெல்லாங் குருடுகொண்டிருக்கையில் விறகுகளையுஞ் சுள்ளிகளையும் குகையின்வழியிற் கும்பலாகச்சேர்த்துத் தானமெள்ள மேகவர்ணனிடத்திற்கு வந்தது. அப்போழ்து மேகவர்ணராசன் "என்ன செய்தி?" என, சிரஞ்சீவி "நான் பகைவர் குலவேரைப்பிடுங்கத்தக்கவுபாயஞ் செய்திருக்கின்றேன்; நீங்கள் ஒவ்வொருத்தரும் ஒவ்வோரெரிகொள்ளி விழுக்காடு கொண்டுவந்து என்சாகையின்மே

போட்டாற் கோட்டான்களெல்லாமிறக்கும்" என, இதைக்கேட்டுக் காகராஜன் "என்னவுபாயஞ் செய்தாய்? சொல்" என, மந்திரி மகாராஜாவே! இது சொல்லத்தக்க சமயமன்று, நான் சொல்லுகின்றசெய்தியைப் பகைவரறிந்து வேறோரிடத்திலோடிப்போனால் நம்முடைய இத்தனை முயற்சியும் வீணாய்ப்போம், மேலுங் கடிதிற் செய்யத்தக்க காரியத்திற் றாமதஞ் செய்யலாகாது" எனக் கேட்டு, காகராசன் தன் பரிவாரத்தோடு கூட எரிகொள்ளிகளைக் கொண்டுவந்து உலூகங்களிருக்குங் குகைவழியிற்போட, அந்தப்புகையினாற் கோட்டான்கள் பயந்து கலக்கமுற்று இரைச்சலிட்டுக் கொண்டு வெளியே வருகையிற் போக வழியில்லாமையால் அப்போது குரூரநாசன் சொன்னதை நினைத்துக்கொண்டு 'அவன் வார்த்தையைக் கேளாமைக்குப் பலன் இதுதான் இதுதான்' என்று அழுகுரலோடு சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் நெருப்புச்சுவாலை பதிகரித்துக் கோட்டான்க ளிறந்தன. பின்பு மேகவர்ணராசன் முன்விட்ட தன்மரத்திற் குடிபோய்ச் சுகமாக இராச்சியத்தை யநுபவித்துக் கொண்டிருக்கையிற் சிரஞ்சீவியைப் பார்த்து "நீ பகைபாளி வீட்டிலிருந்து எவ்வாறு காரியத்தை முடித்தாய்?" என, சிரஞ்சீவி "குரூரநாசனறவிர மற்றவர்களெல்லாரும் மூடராகையால் அவர்கள் அவன் புத்தியைக்கேளாமல் அவனை யவமானம் பண்ணி யென்னைத் தங்கள் துர்க்கத்தில் இட்டுக்கொண்டுபோனார்கள், அதனால் அவன்றன் சிநேகபந்துக்களோடுகூட மறுதேயத்திற்குப்போனான், மற்றைக் கோட்டான்கள் மூடராகையால் எரிந்திறந்தார்கள், இவ்வாறே முன்னொருகாலத்திற் சத்துருநாசத்தின் பொருட்டு ஒரு கிருஷ்ணசர்ப்பந் தவளைகளைத் தோளிற் சுமந்து கெடுத்தது" என, அதைக்கேட்டுக் காகராசன் நகைத்துப் "பாம்பு தவளைகளைத் தோளிற் சுமந்து கொன்றவிதமென்னை? சொல்லும் ஐயா!" என, சிரஞ்சீவி சொல்லலுற்றது —

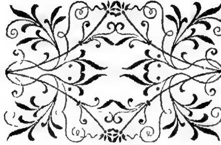
"ஒரு தேசத்தில் மந்தவிஷனென்னும் பாம்பு இரைகிடையாமல் மிகவும் பசித்து ஓரேரிக்கரையண்டை வரும்போது அதிலே

தவளைகள் விரமபி யிருபபதைககணடு ‘இஙகே யேதேனுமொருகப
டம பண்ணிருலல்லாமல் நமக்கிரை யகபபடாது’ என நிசசயித
துக் கணணைவிழிததுக்கொணடு உடகாாந்திருக்க, அபபோது ஒரு
தவளை ‘பாமபே! நீ யிரைதேடும முயறசியைவிட்டுச சுமமா வெனு
ட்காாநதிருககினருய?” என, அதைககேடடுச சாப்பம ‘அபாககிய
ஞகிைற எனககு ஆகார மெஙகிருநதுகிடைககும? இனலறககுட
பிரதோஷ காலததில இரைககாகத் திரிநதுகொணடிருககையி லெ
ருதவளையையபாாதது அதைப பிடிககப போகையில் அஃது அங
ருநத மிகவுஞ சறபாததிரனுகிய வொரு பிராமணனணடை யோ
டிபபோயிறறு, அது தெரியாமல நான இஙகுமஙகும பாாததுக
கொணடிருககையில அஙகே நீராடிககொணடிருநத வொரு பிர
மணபபிளளையின காலை யிதுதான றவளையெனறு நினைதது அவ
காலைக கடிததேன, அவன் அககணமே யிறநதான, அபபிளளையின
பிதா மிகவுந துககததாலே யெனனைபபாாதது ‘துஷடபபாமபே
யாதொருகுறறமுஞ செயயாத வெனபிளளையைக கடிததபடியினுல
நீ மணடூகஙகளுககு வாகனமாககடவாய, மறறும அவைகளு
டைய சோககையாற றீனமும பணணககடவாய’ எனறு இபட
டிச சபிததகுலை காானுகடகு ஊழியஞசெயய வநதேன’ என
இஙஙனம அபபாமபின பேசசைககேடடு அஃது எலலாத தவளை
கட்குஞ் சொலலத தவளைக ளெலலாந தஙகள அரசனுடனேகூட
வெளியேவநது மிகவுங களிபபுடனே யநத விஷசாயபததின்மே
லுடகாாநதன. அஃது அவறறிறகுப பலவிதககதிகளைக காண்பி
குமபோது, ‘தவளைகள யானை குதிரை தோகளிலும இவவாகன
நனரு யிருககினறது’ எனறு மெயசசிச சநதோஷிககு, பினபு அ
தப யாமபு இரணடு மூனறு நாள வரைககும அபபடியே நடந
பிறகு மநதகதியாயப போகததொடஙகிறறு. அபபோது அவைக
‘இனறைககு மெலலெனவே னடககினருய?’ என, அப்போ
புசஙகம ‘நான பசிததிருககினறதனுல் நடககககூடவிலலை’ என
மணடூகராசன ‘நீ சிறுதவளைகளைப பார்ததுத தினறுகொணடிரு
என இதைககேட்டுச சாப்பம ‘எனககு இவவணணமே அநதண

(சாப மிருக்கின்றது, அப்படியே தாமுங் கட்டளையிட்டீர்' என்று சொல்லி நாடோறுந் தவளைகளைத் தின்றுகொண்டிருக்கும்போது, அங்கே வேறொருவன் வந்து இதன் நடத்தையைப்பார்த்து 'நம்முடைய பக்ஷணங்களை நீயேன் சுமக்கின்றாய்? இதுமிகவும் விருத்தம், உனக்கு இது யோக்கியமன்று' என, அதற்கு மந்தவிடன் 'நானிவையெல்லா மறிவேன், சிலநாளில் எனக்குத்தக் கிறைவேறும், அக்காலத்தை யெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்?' என்று இவ்வாறுசொல்லிப் புன்சிரிப்புடனே பழையபடி நடந்துகொண்டிருந்தது. இப்படியெல்லா மண்டூகங்களையுந் தின்று கடையில் அவற்றி னரசனையும் பக்ஷித்தது. எந்தச்சமயத்தில் எது செய்யவேண்டுமோ அந்தச்சமயத்தில் அதனைச் செய்து சத்துருக்களை வேரோடு கூட நாசம் பண்ணவேண்டும். நெருப்புத் தன் பராக்கிரமத்தாற் காடுமுழுதையுந் தகிக்கின்றது, மரவேர்கள் பூமியிலிருக்கின்றன, மிருதுத்தன்மையினுற் றண்ணீருங் காற்றுஞ் செடி மரங்களை வேரோடுபிடுங்குகின்றன" என, இங்ஙனம் அதன் வாக்கியங்களைக்கேட்டு மேகவர்ணன் "கடையானவ ரிடையூறு வருமென்று பயத்தினுற் காரியங்களைத் தொடங்குகின்றதில்லை, இடையானவர் காரியங்களைத் தொடங்கி விக்கினம் வந்தால் விட்டுவிடுகின்றார்கள், ஆயிரமிடையூறுகள் வந்தாலு மெடுத்த கருமத்தை முடிக்கின்றவர்கள் தலையாயா ராவர், ஆதலால் நீ அநேகவிதமும் கஷ்டப்பட்டுப் புத்தியினுலே வெகு பகைவர்களைக் கொன்றாய், இது யோக்கியமாகவே யிருக்கின்றது, சத்துரு, அக்கினி, இரணம் இவற்றின் சேஷம் வைத்தால் மீண்டும் வளருமென்றறிந்து நீ வைரியைக் களைந்தாய்; ஆயுதத்தா லொருவன் சாகின்றான், புத்தியினுல் அநேகம்பெயர் ஒருக்கச் சாகின்றார்கள்" என்று இராஜன் சொன்ன மொழியைக் கேட்டு, சிரஞ்சீவி "எல்லாம் உன் பிரதாபத்தா லாயின; உன்னைப் போலிருக்கின்ற சத்துக்களுக்கு ஈசுரனும் விதியும் நல்ல புத்தியைக் காட்டும், அசத்துக்களுக்குத் துர்ப்புத்தியைக்கொடாநிற்கும்; இஃதலாமல் தடியெடுத்துக் கொண்டு அடிக்கிறதில்லை; காமத்தை யறுத்துக் கொண்டிருக்கின்ற புத்தியினுற் பயன்களை யடைகின்றா

." எனறிப்படிசசொலலககேட்டு மேகவாணன் அம்மரத்தின்மேற் றமாய் அரசு செயது கொணடிருந்தது."

இஙஙனம் சோமசனமா இராஜகுமார்கட்குத காக கூகைகளின றையாகச சந்திவிககிரகமென மூனறாநதநதிரஞ சொலலினான.

நான்காவது

லப்தஹானி.

அல்லது

பெற்றழிவு

— ✦ —

சோமசன்மா அரசகுமாரரை நோக்கி "இடருற்ற காலையில் அறிவுகுன்றாதவன், குரங்கு முதலையினின்றும் விடுபட்டாற்போற் பெருந்துன்பத்தினின்றும் மீளுவான்" என, சிறுவர்கள் "அஃதெவ்வணம்? சொல்வாய்" என, ஆசிரியன் சொல்லலுற்றனன் —

"கங்கைக் கரையில் நாவல் மரத்தின்மேற் சுமுகனென்னு மொருவானரம் சிலகாலம் வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் அங்கே வந்த ஓரிளைத்த முதலையைப்பார்த்து 'நீ யென்னிருக்கைக்கு விருந்தாக வந்தமையால் உனக்கு நாவற்பழந் தருகின்றேன்' என்று சில பழங்கொடுக்கத் தின்று அத்தியந்த சந்தோஷத்துடனே தன்னிடத்திற்குப்போய் அன்று தொடங்கித் தினந்தினம் வந்து நாநா வார்த்தைகள் பேசிக்கொண்டு இரண்டும் அந்நியோந்நியமாயிருக்கையில் ஒருநாள் முதலை சிலகனிகள் கொண்டுவந்து தன்னில்லாட்குக் கொடுக்க, அது தின்று அக்கனி அமிர்தம்போ லிருக்கக்கண்டு தன்னாயகனைப்பார்த்துப் 'பிராணநாதா! இந்தத் தித்திப்பான கனிகளெங்கிருந்து கொண்டுவந்தாய்?' என, ஆண்முதலை 'சுமுகவானரனென்னு மென்னண்பன் எனக்கு நாடோறுங் கொடுக்க நான் அங்கே தானே யவற்றைப் புசித்துக்கொண்டு வந்தேன் இன்றைக்குத் தின்று மிகுந்ததை யுனக்குக் கொணர்ந்தேன்' என, இம்மொழிகளைக் கேட்டுப் பெண்முதலை 'இத்தீங்கனி தின்பவன் ஈரல் அமிர்தத்திற்கொப்பாயிருக்கும், அதைக்கொணர்ந்து எனக்குக் கொடு; அதனால் நான் மூப்புச்சாக்காடுகள் இல்லாமல் உன்னோடு நெடுங்காலஞ் சுகித்திருப்பேன்' என இதைக்கேட்டு முதலை 'எனக்குயிர்க்குயிராயிருக்கின்ற நட்டோனாகிய வானரத்துக்கு நீயேன் இந்தத் தீங்கு

நினைக்கின்றாய்?" என, அது 'நான் உனக்கு அகத்தியமா யிருந்தால் அதனீரலைக் கொணர்ந்து கொடு, இல்லாவிட்டால் நானுயிர் வைத்துக்கொண்டிரேன்' என, ஆண்முதலை 'காதலியே! சகோதரனிலும் மித்திரன் அதிகமாதலால் அவனைக்குறித்து நீ யடம் பண்ணவேண்டாம்' என்று மோவாய்க் கட்டையைப் பிடித்து வேண்டிக்கொள்ள, பெண்முதலை 'நீ யென்றைக்கும் என்பேச்சுக்குக் குறுக்குச் சொன்னதில்லை, இன்றைக்குமாத்திரம் எனக்குக் குறைச்சற் பண்ணுகின்றாய், ஆதலால் இதோ நான் பிராணனைவிடுகின்றேன்' என்ப் பிடிவாதஞ்செய்ய, கராம் பெண்ணின் நிச்சயத்தையறிந்து 'அச்சுமுகனையான் கொல்லக்கூடாதவனா யிருக்கின்றான், நீயோ பிடித்ததை விடாமலிருக்கின்றாய், ஆதலால் நானிருதலைக்கொள்ளி யெறும்புபோலாயினேன்' என்று இங்ஙனஞ்சொல்லிச் சுமுகனிடத்திற்குப் போயிற்று. அப்போது சுமுகன், 'நண்பனே! இன்றைக்கேன் வியசனமா யிருக்கின்றாய்?" என, முதலை 'மற்றொன்றுமில்லை, உன் மச்சினிச்சி யென்னைப் பார்த்து 'துஷ்டா! நன்றிகெட்டவனே! நீ யாராலே சினேகம் பண்ணுகின்றனையோ அவனை யொருநாளைக்காயினும் நமது வீட்டிற்கு அழைத்துவந்து விருந்திடவேண்டாமோ? அவன் வீட்டுக்குமாத்திரம் வெட்கமில்லாமற் போய்ப்போய் நல்ல பழங்களைத் தின்னுகின்றனையே' யென்று இப்படித் திட்டிக்கோபித்தாள், ஆதலால் நீ யென் வீட்டுக்குவா, உன்னைக்குறித்துப் பலபல பதார்த்தங்களைத் தேடி வைத்துக்கொண்டு வழிபார்த்து உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கின்றாள்' என, வானரம் 'நண்பனே! என்னால் தண்ணீரில் வரக்கூடாது, நீ யென்பிரியமுள்ள மச்சினியை யிங்கே கூட்டிக்கொண்டுவா' என, மகரம் 'சுமுகனே! நான் கங்கைக் கரையிலிருக்கின்றேன், நீ யென் முதுகின்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டுவா, நோவாமற் கொண்டுபோவேன்' என, அதன்கண் நம்பிக்கைவைத்துக் குரங்கு அப்படியே யுட்கார்ந்து கொண்டமாத்திரத்தில் முதலை தண்ணீரிற் குதித்துப்போகையில் வானரம் 'எனக்கு அச்சமா யிருக்கின்றது, மெள்ளமெள்ள நட' என்றது; அதைக்கேட்டு முதலை இப்போது சுமுகன் நம்முடைய ஸ்வாதீனத்தி லிருக்கின்றான், இனி யிவனுக்கு நங்கருத்தை வெளி

யிடுவதற்குக் குறையென்னை யிருக்கின்றது? உரலிலகப்பட்டது
உலக்கைக்குத் தப்புமோ?" என்ன இங்ஙனந் தனக்குள் தீர்மானித்
துக்கொண்டு முதலை 'மித்திரா! உன்னிஷ்ட தேவதையை நினை,
என்பெண்சாதியின்பிடிவாதத்தா லுன்னைக்கொண்டு போகின்றேன்,
என், 'நீ நேற்றுக்கொடுத்த நறுங்கனிகளை யென்மனைவி தின்ற
தன்மேல் இத்தன்மையான தீங்கனியைத் தினந்தின்னுகின்ற பாக்கி
யவா னீரல் கேட்டும் அமிர்தத்தைப் போலிருக்கும், ஆதலால் நீயவ
னீரலை யெனக்குக் கொணர்ந்து கொடாவிடில் நான் பிராணனை
வைத்திரேனென்றாள் யான் அதைக்குறித்துத்தான் உன்னைக்
கொண்டுபோகின்றேன்' என, அதைக்கேட்டு வானரம் 'ஓகோ! இப்
படியென்று எனக்கு முன்னமே தெரிந்திருந்தால் அந்தமரத்தின்
மேலொளித்து வைத்திருக்கிற அந்த ஈரலை யுனக்கு அங்கேயே
கொடுத்திருப்பேன், வெற்றிருதயத்தோ டிருக்கையில் என்னை
வீணுக்குக்கொண்டு வந்தாய்' எனக் கிலேசப்பட, அப்போது மகரம்
'என் பிராணமித்திரா! அதைக்கொடுத்தால் அவள் சந்தோஷமா
வாள்' என்றுசொல்லி வானரத்தை யதிசீக்கிரத்தில் முன்னிட்டத்திற்
கொண்டுவந்து விட்டவுடனே, வானரம் குதித்து மரத்தின்மே
லேறிக்கொண்டு 'இன்றைக்கு மரணவாயிலிருந்து விடுபட்டேன்'
என்று எண்ணிக்கொண் டிருக்கையில், முதலை 'மித்திரா! ஈரலைச்
சுருக்காய்க் கொடு, உன் அண்ணியாருக்குக் கொடுத்துவிட்டு வரு
கின்றேன்' எனக்கேட்டு, வானரம் நகைத்து 'மூடா! துஷ்டா! ஈரலு
டம்பை விட்டிருக்குமோ? அப்படியிருக்கட்டும், நீ விசுவாசகாதகனாத
லால் இங்கிருக்க வேண்டாம், சீக்கிரத்திற் புறப்பட்டுப்போ, உன்
னைப் பார்க்க வெனக்குக் கண்கள் நாணுகின்றன' என்று இங்ஙனஞ் சுமு
கன் சொன்னவுடனே முதலை பச்சாத்தாபப்பட்டு, 'நான் இவனுக்கு
வழியிலுண்மைசொல்லி யிழந்தேன், இப்போது மறுபடி விசு
வாசம் வரப்பேசி யிவனைக் கொண்டுபோக வேண்டும்' என்று ஆலோ
சித்து, 'மித்திரா! நானுன்னைப் பரீக்ஷிக்கலாமென்று இவ்வாறு சொன்
னேன், மேலும் உலகத்தில் நடவாத வன்பேச்சை நிசமென்று எண்
ணித் திருப்பிக்கொண்டு வரவில்லை, ஈரல் சரீரத்தை விட்டு வே

று

டத்தில் விராதென்பது சிறுபிள்ளைகளுக்குந் தெரிந்ததுதானே, நானிது விளையாட்டுக்குச் செய்தேன், ஆதலால் நீயென் வீட்டுக்குக் கிலேசமும் பயமுமில்லாமல் வா, உன்பொருட்டு என் பெண்டாட்டி வழி நோக்கிக் கண் பூத்துப்போகக் காத்துக்கொண்டிருப்பாள்" என, சுமுகன் 'பரித்தவனது விசுவாசத்தில் நம்பிக்கை வைக்கலாகாது. பிரியதரிசனனைக் கங்காதத்தன் அஞ்சி மீண்டுங் காணவில்லை' என அப்போது முதலை 'பிரியதரிசனனுக்கு அவனேன் அஞ்சினன்?" என, வானரஞ் சொல்லலுற்றது —

"ஒரு கிணற்றிலிருந்த **கங்காதத்த**னென்னு மொரு பெருந்தவளையை மற்றைத் தவளைகள் மிகவும் வருத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்ததனால் அஃது இராட்டினத்தோண்டி நெறியே வெளியில் வந்திருந்து 'இந்தத் தாயாதிகள் வலியவரும் பலருமா யிருக்கின்றார்கள், இதற்கென்ன செய்வோம்' என்று எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு பாம்பின் புற்றைப்பார்த்து வழிப்போக்கர் காலிற்றைத்த முள்ளை முள்ளாலேயே வாங்குவதுபோல இந்தப்பாம்பை நமது வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய்ப் பங்காளிகளைக் கொல்லவேண்டும்' என நிச்சயித்து வளையினண்டை இருந்து பாம்பைக் கூவ, பாம்பு 'இவன் மாந்திரிகனோ அன்றி நம்மைக்கொல்ல வந்தவனோ? கூப்பிடுகின்றவன் இன்னானென்று தெரியவில்லை ஆதலால் இவனை யிங்கிருந்தே கேட்கவேண்டும்' என்று தீர்மானித்து 'நீ யார்?' என, மண்டூகம் 'நான் கங்காதத்தனென்னும் மண்டூகராசன், உன்னைச் சரணமாக வடைந்தேன்' என, கேட்டுப் பிரியதரிசனன் 'நெருப்புக்குத் துரும்புகளின் சேர்க்கை நில்லாததுபோல நான் உன் பரமசத்துருவா யிருக்கையில் நீ இங்கேவந்து இந்த விபரீதபாஷணமேன் பண்ணுகின்றாய்?" என, கங்காதத்தன் 'என்னை மாற்றார் வருத்துகின்றார்களென்று உன்னிடத்திற்கு வந்தேன், நீயெங்கள் சன்மசத்துருவென்பது மெய்யே, ஆனாலும் வலிய பகைவர்களை வைரிகளைக் கொண்டே யடிக்கவேண்டுமென் நீதிநூலிருக்கின்றது' எனக்கேட்டு, இச்சர்ப்பம் 'எனக்கிரவு அங்கெப்படிக் கிடைக்கும்?

என, மணடூகம 'உனனை நான அனுயாசமாகக கொணடுபோவேன' என, அதைககேடடுப பிரிய தரிசனன 'நாம தீனியைககுறிதது என்றைககும விசாரபபடடுக கொணடிருககினறோம, அவவாகாரந தானேவநது இனறைககு நமமை யழைததுக கொணடுபோக விருககையில ஆலசிய மேன பணணவேணடுமே? வலியவநத சீதேவியை வேணடாமெனறு தளளலாமோ" எனறு தனககுளளேயோ சிததுககொணடு தவளையினபினனேவர, தவளை அதை யிராடடினததின வழியாயக கொணடுபோயத தனவீடடில வைததுககொணடது அநதபபாமபு தவளைகளையெலலாந தினறது பிறகு கஙகாதததனைப பாாதது 'மிததிரா! உன சததுருககளை யெலலாங கொனறபடியினால எனககேதாவது ஆகாரஙகொடு' என, தவளை 'நீ யுன சிநேகிதன காரியததைச செயதாய, இபபோது வநதவழியே வீடடுககுப போகலாம' என, அதைககேடடுப பாமபு 'கஙகாதததா! அநதப பிலததில வேறே யாராவது வநது தஙகியிருககும, யானஙகே போ யெனன செயவேன? நீயே யுன சமுதாடததிலிருநது நிததியமெனககு ஒவவொரு தவளை கொடுததுக கொணடுவா, இலலாவிடடால நானெலலாரையும ஒருஙகே கொலலுவேன' என, இவவுததரவைககேடடுக கஙகாதததன பயபபடடு நிதத மொருதவளை விழுககாடு கொடுததுககொணடிருககக கினறு கடைசியில ஒருநாள கஙகாதததன புததிரனையுந தினறது அதைக கஙகாதததன மனைவி பாாதது மிகவும மிடிமையுறறுக 'கஙகாததரே! நீர இககொடியோனைக கொணடுவநது குலததைச நாசமபணணினீர இனி யிவவிடம் விட்டுப புறபபடும, இலலாவிடடால இவனைக கொலைசெயயச சூழசசி செயயும' என, இதைககேட்டு ஆராய்சசி செயதுகொணடிருககையிற பாமபு 'எனககேதாயினுந தினனககொடு' என, கஙகாதத்தன் 'மிததிரா! நானிருககையில நீ தீனிககேன் விசாரபபடுகினறாய்? இபபோது என மனைவியை யனுபபி வேறுகிணற்றிலிருநது இனனும மணடூகஙகளை யழைபபிக்கின்றேன், அதுவரையு நீ சுமமா விரு' எனக கேட்டுப பிரிய தரிசனன 'நீ எனக்கனனதாதா, ஆதலாற் பிதாவாகவிருக்கினறாய,

உடனே, தவளைகளை யழைபபி' என, பினனா மனைவியை மறறொரு கூபததிறபோககிப 'போனவளினனும வரவிலலை, நானேபோய் அநேகந தவளைகளைக கொணடுவருகினறேன நீ யிஙகே சுகமாகவிரு' எனறுசொலலித தானும இராட்டினவழியே புறபபடடுப்போயிறறு பினபு பிரியதரிசனன தவளைகளைககுறிதது வழிபாாததுககொணடு அஙகேயிருநது அபபடி வெகுநாட கழிககையில, மறறொரு வளையி விருநத பலவியைபபாாததுப பிராாததிதது 'ஓ பலவியே! உனக குங கஙகாதததன முககும மிகவுஞ சிநேகமாகையா லவனிருககினற வி, ததிறகுபபோய உனனைப பிரியதரிசன னழைககினறா னென றும இனி யுனககுத துரோகம பணணினால எனக காணாயிருக கினறது, நீ மனததிற சிறிதும ஐயபபடாதே யெனறும இவ வாறு சொல' என, அதனுததரவைப பெறறுககொணடு அககவுளி கஙகாதததனபாறபோய எலலாசசெயதியையும சொலலக கஙகா தததன 'பசிததவன விசுவாசகதை நமபலாகாது, நீ போயப பிரிய தரிசனனுடனே துஷடா! இனிககஙகாதததன வாரா னெனறு சொல' என, கவுளிபோயப பாமபுககு இவறறை யெலலாஞ சொலலிறறு அபபடிபபோல நான மீணடும உனவீட டுககுவாறேன' என, இதைககேடடு முதலை நீ வாராவிடில எனககு னாறிமறநதமை சமபவிககும, ஆதலால நானபடடினியிருநது உன னைககுறிதது இஙகேயே பிராணனை விடுவேன' என, அபபோது வானரமானது 'நரி நீளசெவியனுககு நமபிககை வருவிதது எபபடிக கொனறதோ அபபடி நீயுமெனனைக கொலைசொயய விரும்புகினறாய்' என, முதலைஅதைககேடடு 'அஃதெபபடி?' என, குரஙகு சொல லுகினறது —

"ஓ ரடவியிலிருககினற கராளகேசரி யெனனுஞ சிஙகததுக குத தேகமேதோ குணமிலலா திருநதமையால தூசர னெனனு நரியைப்பாாததுப 'பிரதானியே! இனறைக கெனககு எஙகும போ ககககூடாது, நீயே போய யாதாயினு மிரை கொணடுவா' என, நரி நாலணடையும ஓடித திரிகையில ஒரு கழுதையைப் பாாதது 'மாமா!

குமபிடுகினறேன, நீ யிப்போது மிகவு மிளைததுப்போனுய' என, அபபோது கழுதை 'மருமகனே! என்ன சொலவேன? எனக்குத தலைவன வணணுன, அவன துஷ்டதது கணடகன, என்மேற் பெருஞ்சுமைகளைப போடடுக கொலலுகினறதே யனறி வயிறறுக்குப புலலுசசெததை போடுகினறதிலலை, புழுதியிலிருககும அறுகங கடடையைத தினறுகொணடிருககினறேன, அஃதுடம புககு எஙஙனம புஷடிகொடுககும?' என பிழைபபொரு பிழைப போ?' என, நரி 'இபபடி யிருநதால நீ எனனேடு கூட வா, ஆற்றஙகரையிற பசசைபபுல நிரமப இருககுமிடம உனககுக காணபிக கின்றேன' என, அதைககேடடுக் கழுதை 'அவவிடம நனறுயிருக கும, அஙகே நானெனறியா யெபபடி யிருபபேன' என, நரி 'மாமா! அஙகே புருஷனிலலாமல விஸதாரமா யிருககினற பெட்டைக கழுதைகள எஙகளுககுத தககபுருஷ னகபபடடாற கொண டுவர வேணடுமென றெனககுசசொலலி யிருககினறமையா லுனக் கூறினேன' என, அதைக்கேடடு ஆசையினுற காததபம பின்னே போக, அதைககணட சிஙகம பாயநதவுடனே நீளசெவிய னோட்டம பிடிததது, பினனா நரிகோபிததுக கணடீரவதைதைக பாரதது 'இனறைககுன வீரததை நான பாரததேன், உனமுன னெதிரபபடட கழுதையு மோடிபபோயிறறு, இனிநீ யானையை யெவவாறடிப்பாய?' என அதைக்கேடடுக கராளகேசரி தலையிறக கமா யிருகக, மீட்டும நரி 'மறறு மொருதரம நானவனை யுன னணடை கொணடுவருகினறேன, அபபோதாயினும எமாறுமல அவனை அடிககவேணடும' என்று சொலலி, நீளசெவிய னருகே போய 'நீயே னேடிபபோகினருய?' என, கழுதை 'மருமகனே! எனனை யிநநேரம எமனவாயிற கொடுததிருபபாய, அதிஷடததி னுற பிழைததேன, வசசிரமபோல் நகததையுடைய அப்பிராணி யார?' என, அபபோது நரிநகைதது 'அமமான! அநதப் பெணகழு தை உனனைபபாரதது மிதமறற களிபபோடே யுனனணடை வருகையில் நீ வீணுய்ப் பயநதோடினுய், அவளிபபோது நீளசெ விய னென்னைக கலயாணம் பணணிக்கொள்ளாவிட்டால நானுயிர

கைத்திரே யென்று நிச்சயித்திருக்கின்றபடியால் நீ விரைவாய் வரவேண்டும், வராவிடிற் பெண்கொலை நேரிடுவதன்றிக் காமதே னுவும் சபிக்கப்படுவாய், அவனுமுத்தியை ஸர்வாரத்தசாதனமாஞ் சரீரத்தை யவமானம் பண்ணுகின்றதாகவுஞ் சடைச் சாம்பலாண்டி யாக்கிக் காமதேனு காட்டில் அனுப்புவான் என்றபடி நரி யுரைக்கக்கேட்டுக் குண்டுக்கழுதை யதன்பின்னே போகச் சிங்கந் தட்சணமேயடித்து நண்டைச்சட்டு நரியைக்கா வலைவைத்தாற்போல அதற்கு நரியைக்காவலைவைத்து நீராடப்போக இதற்குள்ளே நரி யதனீரலையுங் காதையுந் தின்றது பின் சிங்கம் வந்து பட்சகையி லீரலுங் காதுமில்லாமையாற் சம்புகத்தைப் பார்த்து 'இதையார் தின்றது'' என, நரி 'இக்கழுதைக் கீரலுங் காது மில்லை, இருந்தால் அது மறுபடியு முன்னண்டை வருமா?'' என அஃது இதை யுண்மையென்று நம்பி நரிக்குள்ள மாமசபாகங் கொடுத்து மற்றதைத் தின்றது அப்படி நீ யென்னைக் கொல்ல விரும்புகின்றாய்' என, முதலை 'என்றன் பிரயோசனத்தை விட உள்ளதைச் சொல்லுகின்றதே று அவன் யுதிஷ்டிரனென்னுங் குச வனைப்போற் றுன்மதியாவான்' என வானரம் 'அஃதெப்படி? என்றுகேட்க, மகரஞ் சொல்லுகின்றது —

'' ஒரு குப்பத்தில் யுதிஷ்டிரனென்னுங் குயவன் பானைகளை யுடைக்கையில் ஓட்டாங்குச்சொன்று கபாலத்திற் குக்கிக் கத்தி வெட்டுப்போற் காயம்பட்டது பிறகு சிலகாலங்கழித்து அக்தேசத் திற் கருப்புவந்தமையால் அவன் மறுதேசத்திற்குப்போய் இராஜ னிடத்திற் சேவகத்தி லமர, அவ்வரச னவ்வடுவைக்கண்டு இவன் போர்களத்தின்முன்காயம் பட்டவன் சூரனென்றெண்ணி யவனை மிகவு முபசரித்து அவனிடத்திற் றயையாயிருந்தான் அது முதற் கொண்டு மற்றைச் சேவகர்கள் அவன்மேற் பொறாமையாயிருக்கத் தலைப்பட்டு இராஜன் றயையிருக்கையா லொன்றும் பேசாம லிருந் தார்கள் அப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் இராசன் ஏகாந்தமாய் யுதிஷ்டிரனைப் பார்த்து 'உனக்குக் கத்திவெட்டு யாருடைய சண

டையிற் பட்டது?" என, குசசசேவகன் இராஜனே! நான் சூளை போட்டுக் கொண்டிருக்கையில் விழுந்து ஓடுபட்டு இக்காயம்பட்டது' என, இதைக் கேட்டமாத்திரத்தில் இராசன் நாணிக் குலாலனைப் பார்த்து 'நான் மோசம் போனேன், இஃது இரண்டாம் பேயாகுந் தெரிவதற்குள்ளே நீ யோடிப்போ, சூரர்கள் கண்டால் நீ யுன்னுயிர் காணமாட்டாய்' என, குயவன் 'சுவாமி! என் கைகால்களைக் கட்டி யிரணரங்கத்திற்போட்டு என் அஸ்தலாகவத்தைப் பார்த்தருளும், வாய் புளித்ததோ மாங்காய் புளித்ததோ வென்று சொல்லலாமோ?" என, இராசன் 'நீ பிறந்தகுலம் போர்க்களத்தில் வருவதன்று, அங்ஙனமாக நீ நரிக்குட்டிபோல என் சுமமா துள்ளுகின்றாய்? குலைக்கின்றநாய் வேட்டை பிடிக்குமோ?" என, குலாலன் 'அந்நரிக்குட்டி யாரிடத்திற் றன்னைப் புகழ்ந்து கொண்டது? சொல்லும் ஐயா!" என, அரசன் சொல்லுகின்றான் —

"ஒரு வனத்திற் பெட்டைச் சிங்கத்தோடு கூடியிருந்த ஆண் சிங்கமானது தனக்கு இரண்டு குட்டிகள் உண்டானவுடனே பல விலங்குகளைக் கொன்று தன் பெண் சிங்கத்தின் கையிற் கொடுத்து அதைப் பார்த்து 'இப்பிள்ளைகளுக்கு விளைத தெரிகின்றவரைக்கும் இவைகளை நம்பித் தனியே விட்டுவிடாதே' என்று பத்திரஞ்சொல்லி நித்தியந் தானமாகத் திரம்போய் மிருகங்களைக் கொன்று கொண்டுவந்து கொடுத்துக்கொண்டிருக்கையில், ஒருநாள் அதற்கொன்றுங் கிடையாமற் றிரும்பி வீட்டுக்குவரும்போது, வழியிற் கையிலகப்பட்டவொரு நரிக்குட்டியை யடியாமற் பிடித்துப் பெட்டையண்டை கொண்டுவந்து 'இன்றைக்கு இதைவிட வேறொன்றுங் கிடைக்கவில்லை' என, அப்பெட்டையக் குட்டி மிகவுஞ் சிறிதா யிருக்கின்றதைப் பார்த்துத் தன் குழந்தைகளிலொன்றுயக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருக்கையில், அம்மூன்றும் பெரியனவாய் ஒருநாட் காட்டுக்குப்போனபோது அங்கொரு யானையைக்கண்டு இதனிடம் போகலாகா தென்று சொல்லிவிட்டு நரிக்குட்டி வீட்டுக்கு ஓடிப்போயிற்று, மற்றவிரண்டும் அதைப்பார்த்துத் தனபின்னே வீட்டுக்குவந்து தன் தாயுடனே அந்நரியின் காரியத்

தைச் சொல்ல, நரிக்குட்டி அதைக்கேட்டு மிகவுங்கோபித்து, நான் இவர்களினுஞ் சௌரியத்திற் குறைந்தவனோ? இவர்க ளென்னைப் பழித்து நகைப்பானேன்?" கூழுக்கு மாங்காய் தோற்குமோ? நான் இவர்களைத் தண்டித்து என் பராக்கிரமத்தைக் காட்டுவேன், கொட்டினாற்றேள் கொட்டாவிட்டாற் பிள்ளைப்பூச்சியா?" என, அதைக் கேட்டுப் பெண்சிங்கம் நரியை யேகாந்தமாய் ஓரிடத்திற் கொண்டு போய் 'நீ நரிக்குட்டி, உன் குலத்தில் யானையைக் கொல்லுகின்ற சக்தி யில்லை, உன்னை நான் என்பால் கொடுத்து வளர்த்தமையால் இந்தப் பராக்கிரமஞ் சொல்லிக் கொள்ளுகின்றாய், இவர்கள் இனி யுன்னை யின்னானென்று அறிவதற்கு முன்னே நீ புறப்பட்டு ஓடிப் போ, இல்லாவிட்டா லவர்கள் கையில் அடியுண்டிறந்து போவாய்' என, அதைக் கேள்விப்பட்டவுடனே சம்புக மோடிப்போயிற்று ஆதலால் நீ குசவனென்று வெளிப்படுமுன்னே விரைவாய் இதைவிட்டுப் போ' என, அவன் அந்த இராசாவினுத்தரப்படி யோடிப்போனான்" என இப்படி முதலையின் பேச்சைக் கேட்டுச் சுமுகன் "ஸ்திரீகளின் சூத்திரம் ஒருவருக்குந் தெரியாது, ஆகையால் அவர்கள் விசுவாசத்தை நம்பலாகாது" என, முதலை "இஃதெதனாற் சொல்லுகின்றாய்?" என, வானரஞ் சொல்லத்தொடங்கிற்று:-

"தாராநகரத்திற் குடும்பத்தோடு கூடவிருந்த சத்தியவிரதனென்னும் வேதியன்றனது மனையாட்டி யெல்லாரோடுங் கலகம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையால் அவன் அவள்மே லிருக்கின்ற மோகத்தினாற் றன்றேயத்தைத் துறந்து அவளை யழைத்துக் கொண்டு தேசாந்தரம் போகையில் அவ்வழியிற் பார்ப்பினி, 'நாயகா! எனக்கு மிகவுந் தாகமெடுக்கின்றது, எங்கிருந்தாயினுந் தண்ணீர் கொண்டு வா' என, அவன் அவளை யங்கேயே வைத்துவிட்டுத் தண்ணீர்க்குப் போய்வந்து அவளிறந்து பிணமாய்க்கிடக்கின்றதைப் பார்த்து மிகவும் புலம்பி வருத்தப்படுகையில் 'உன் வயதிற் பாதி யிவட்குக் கொடுத்தாயானால் மீண்டெழுந்திருப்பாள்' என்று ஆகாசவாணியுண்டாக, அதைக்கேட்டுப் பார்ப்பான் பவித்திரத்தோடே பாதிவயதை மூன்

றுதர முச்சரித்துக் கொடுக்க அதனால் அவள் ஜீவித்தெழுந்து சல்லா ணம் பண்ணினாள் பின்பு ஒரு பட்டணத்திற் போயிறங்கி யாத்தணன் செல்வுவாங்கக் கடைக்குப்போனபோது அங்கே யொருமுடவன் நேற்றியாய்ச் சங்கீதம் பாட அதைக்கேட்டு அவள் மோகித்து அவனருகிற் போய்ச் 'சிநேகா! என்னை யங்கீகாரஞ் செய், இல்லா விட்டால் உனக்குப் பெண் கொலைவரும்' என, அதைக்கேட்டு அவன் 'இதோ முடவனுக்குக் கொம்புத்தேன் கிடைத்ததே' என்று பொங்கி அவள் கையைப் பிடித்துக்கொள்ள, அப்போது அவள் 'இவ்வுடம்பை யுனக்கு அர்ப்பணம் பண்ணினேன், இனி நீ யைய மில்லாமல் என்னுடனே கூடு' என, அப்படியே அம்முடவன் அவளண்டை யடக்காக இருந்தான் இதற்குள்ளே கடைச்சரக்குகள் வாங்கிக்கொண்டுவந்த அந்தப்பிராமணன் ஸ்த்ரீ சமையல் பண்ணி யிலைபோட்டு இம் முடவனுக்குங் கொஞ்சம் அன்னங் கொடுக்க வேண்டுமெனச் சொல்லி, அவனுடன் பரிமாறி அம்முடத்துக்கு அன்னங் கொடுத்து இருவருஞ் சாப்பிட்ட பிறகு பார்ப்பனத்தி 'நாயகனே! நீ என்னைத் தனியாகவிட்டுப் போம்போது எனக்குத் துணையில்லாமையால் இம்முடவன் எனக்குத் துணையிருக்கட்டும்' என, அதைக்கேட்டு அந்தணன் 'இம்முடவனை யெப்படிக் கொண்டு போகலாம்?' என, அவள் 'நான் என் முதுகிற் கட்டிக்கொண்டு வரு வேன்' என, 'நல்லது' என்று அவன் பட்டத்தை நிச்சயமென்றெண்ணி அதற்குட்பட்டான் பின்பு அவனைப் புடைவையிற் சுற்றி முதுகிற் கட்டிக்கொண்டு நடக்கையில் அவ்வழியிற் பிராமணன் இளைப்பாயக் கிணற்றங்கரையிற் படுத்துக் கண்ணயர்ந்ததைப் பார்த்து, அம்முட வனிடத்து ஆசக்தியினால் புருஷனைத் தூரவிழுத்தடிச் சனி தொலைந்ததென்று அம்முடவனை யொரு பெட்டியில் வைத்து கோவளம் ஒலத்துக்கொண்டு தேசாந்தரம் போகையில் அங்கே சேவகர்கள் அவ்விடமே பெட்டியிருப்பதைக் கண்டு அவளைப் பெட்டித்தலையுடனே யரசன் சமுகத்திற் பிடித்துக் கொண்டு போய் விட்டார்கள். அப்போது அரசன் பெட்டியைத் திறப் பித்துப் பார்த்து அதனுள் ஒரு முடவனைக்கண்டு, 'இவன் யார்?

என்னசெய்தி?' என்ப பார்ப்பனியைக்கேட்க, அவள் 'இவரென் பர்த்தா, இவர் நோயாளியாயிருக்கின்றதனாலிப்படித் தலையிற் சுமந்துகொண்டு போகின்றேன்' என, அரசன் அதைக்கேட்டு அவள் கற்புடைமைக்கு மகிழ்ந்து, இவள் நமக்கு உடன்பிறப்பென்றெண்ணி அவளைத் தன்னிடத்தில் நிறுத்திக்கொண்டான். இங்கேயிப்படியிருக்கையில் அங்கே யவ்வழியிற்போன வழிப்போக்கனொருவன் தாகத்துக்குக் கிணற்றினுள்ளே யிறங்கினபோது விழுந்து கிடக்கின்றவனைப் பார்த்து இழுத்தெடுத்து வெளியே விட்டுப்போக, அவன் அங்கே புருகுலையும் மனைவியையுங் காணாமல் அங்கங்கே திரிந்து தேடிக்கொண்டு அந்நகரத்திற் குள்ளே போனான். இவனொருத்தை அவ்விபசாரி பார்த்து வேந்தனுடனே 'இதோ வருகின்ற இச்சண்டாளன் எனக்கு விரோதி' என்று முறையிட, அவ்வேந்தன் 'இவனைப் பிடித்துக் காவலில் வையுங்கள்' எனச் சேவகர்கட்கு உத்தரவுசெய்ய, அவர்கள் அப்படியே செய்யத்தொடங்குகையில் அவன் இறைவனைப்பார்த்து 'ஓ அரசர்சிகாமணியே! நீர் தருமகுண முள்ளவரா யிருக்கின்றீர், ஆதலால் தேறவிசாரியும்' என்று தன் குறைகளையெல்லாம் சொன்னான். அரசன் அதைக்கேட்டு ஒரு பஞ்சாயத்து நியமித்து அவர்களால் 'இப்பார்ப்பான் குற்றவாளியல்லன், அவளே துஷ்டை' யென்றறிந்து, அவட்குத் தக்க தண்டனைசெய்து வேதியனைச் சமாதானம் பண்ணினான். ஆதலான் மந்திரிகள் அநர்த்தங்கட்கு மூலமாயிருக்கின்றார்கள் விவேகிகள் அவர்கள் பேச்சுக்குக் காது கொடுக்கலாகாது அப்பேச்சுக்குக் காதுகொடுத்து முற்காலத்திலே நந்தனராஜனென்பவனும் வரருசியென்னும் பிரதானியுஞ் சங்கடவிலே யேள்ளனமடைந்தார்கள்' என, முதலை 'அஃதெப்படி?' என, வானரஞ் சொல்லுற்றது —

"பராக்கிரம சாலியான நந்தனராஜனென்பவன் ஆளாத்தனம் பண்ணித் தொண்டிருக்கையில் அவன் மனையாட்டியேதோ ரொருகாரணத்தாற் பிணங்கிக்கொண்டதைக் குறித்து அரசன்

எவவித சமாதானஞசெயதுங்கேளாமல 'நீ ஒரு யிறகடிவாளம போட டுககொணடு உன முதுகினமேல என்னை யெடுததுககொணடு குதி ரைபோலக கனைததால நானுன பேசசிறகுச செவிகொடுபபேன' என, அபபோது நிருபன அவள பிரீதிககாகச சொனன வண ணஞ செயய, அதைப பிரதானியின மனைககிழததி கேளவிப படடு அவளுங் கோபமாயத தனபதியுடனே பேசாமல முறுககா யிருகக, அவவேளையில முழுது மறிநதவனுகிய **வாருசி**யெனனும மநதிரி, தன மனைவிககு எவவித வாறுதல சொலலியும அவளு டன படடம 'நீ தலைமொடடை யிடடுககொணடு எனனை வல சாரி யிடச ரியாகசச சுழவநது சாஷடாஙக நமஸகாரம பணணு வாயானால உனககு நானுடபடுவேன' என, மநதிரி அவள பிடி வாததுககாக அபபடிச்செயது மறுநாளுதயததிற சபை பிரவேசம திருநத அரசனிடததிறகுப போக அரசன பிரதானியைபபாரதது 'நீ யெதறகாக முணடனம பணணிககொணடாய?' என, மநதிரி 'மகாராசாவவாகள குதிரையைபபோலக கனைததபடியால அடி யேன மழுஙக மொடடை யிடடுககொணடேன' என, இபபடி யிருவர பேசசையுங் கேடடுசசனஙகள நடநத செயதியெலலா மறி நதுகொணடாாகள ஆகையால மாதகளுடைய அநுசித வாரத தைகளைக கேடடு மௌனமாக இருககவேணடும, அஙஙனஞ செய யாதவரோடு மறுமொழி சொலலுகினறவன புலிததோலைப போரத துககொணடிருநத கழுதையைபபோற கிலேசமடைவான' என, 'அஃதெபபடி?' எனறு முதலை வினவ, குரஙகு விடுககினறது —

நரமதை யாறறஙகரையிற **பவானி**யெனனு மோரேழை வணணான தனகழுதை தீனியிலலாமல நாளுககுநாள இளைததுப போகினறதைக குறிதது விசனபபடடுககொண டிருககையில ஒரு நாள தனையாமறகிடைதத புலிததோலைக கொணடுவநது களிபபு டனே யிரவில அககழுதைமேற போரதது வயிரபபயிாகளின மேய விடடுககொணடிருககுமபோது, குடிகள இது புலியெனறு நினைதது ஓடிப போவாாகள இபபடி யிருககையில இபபெருவாயன மிக

வுட் பெருத்து ஒருநாட் பயிரிற் றுணியத்தைத் தின்றுகொண்டி ருக்கும்போது ஒரு பெண்கழுதையின் கூச்சலைக்கேட்டு மிகவும் பெருங்கூச்சலிடத் தொடங்கிற்று. அப்போது அக்கொல்லைக்கா ரன் இது புலியன்று என்று நிச்சயித்து அதைப் பிடித்து இடுப் பொடிய அடித்தான். ஆதலால் மாதர்களுடனே வீணாகப்பேசலா காது. இப்படியிருக்கையில் நீ யவளைக்குறித்து என்னைக் கொல்ல விருந்தாய். இஃது உன் குற்றமன்று. விசுவாசகாதகம் பண்ணுதல் உன் சாதிக்கே யியல்பாயிருக்கின்றது. அது சாதுக்களின் சேர்க்கை யாலுங் குணமாகாது. மேலும் துஷ்டர்களுக்கு உபதேசித்துப் பய னில்லை'' என்று இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையிற் சலத்திலி ருந்து ஒரு சலசரம்வந்து 'உன்மனையாள் எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருந்து பட்டினியாயிறந்தாள்' என, அந்த வாநரன் செவியிலே றினவுடனே முதலை "நான்கொடியோனாதலின் இத்தன்மைய ஓடரிகைப்பட்டேன், முதலில் நண்பனுக்குப் பொல்லாதவனாயி னேன், இரண்டாவது மனைக்கிழத்தியு மிறந்தாள், வீடுங்காடாயிற்று, இல்லக்கிழத்தி யில்லாத இல்லஞ் சுடலையன்றோ? ஆதலான மித்திரா! என்பிழையைப் பொறுத்துக்கொள், நானுனக்குத் துரோகம் நினைத்ததற் றீக்குதிக்கின்றேன்'' என, இதைக்கேட்டு வாநரம் "அவள் பேசினால் நீ கொலைத்தொழிற்கு ஏற்பட்டனை யோ அவள் சாவைக்குறித்து இப்போது கிலேசித்து உயிர்விட நினைக்கின்றாய், அப்படிப்பட்ட துர்க்குணியின் சாவுக்குக் களிக்க வேண்டும் பதியைவிட்டுப் பிறனுக்கு உடன்பட்டிருந்ததனை முன்னொருத்தியை நரியுஞ் சிரித்தது'' என, அப்போது மகரம் 'நரி யாரைப்பார்த்து நகைத்தது?' என, சுமுகன் சொல்லுகின்றது:—

சம்பகாவதி நகரத்திற் கிழவனாயிருந்த **தேவதத்த**னென் னுமொரு சாவுகாரியின் பெண்சாதி அந்நிய புருஷர்களிடத்தில் ஆசைகொண்டிருக்கையில் அவ்வவர்களைக்கண்ட ஒருவிடன் அவ ளைக்கண்டு 'பெண்ணே! என்பெண்சாதி யிறந்தபடியினால் நான் மிகவுந் துக்கித்துக்கொண்டிருக்கின்றேன், நீ யென்னுக்கத்தைப்

பரிகரிததால உனககுப புணணியமுணடு, உனனைபபாாதது மிகவு மானநத மாயினேன' என, அதைககேட்டு அவளும 'மனததி லிஙஙனமிருநதால என கிழககணவன பணததையெடுததுககொ ணடு நீயும நானும பரதேசததிற போய வாழநதிருபபோம' என, அவன 'நீ மிகவும நலலகாரியஞ சொனனுய, நீ கணபபோதாயி னும அடடியிலலாமல இககாரியததினை முயறசி செயயலாம' என, அபபடியே மறுநாள வெளிசசேறுமவேளையில வெகுதிரவியங களை யெடுததுககொணடு சஙகேதபபடி யிருவருந தேசாநதரம போகையைககுறிதது இருகாத வழி போகையில அஙகேயொா பேராறறைப பாாததவளவில அவன 'பினனே யிவளை யாராயி னுந தேடிககொணடு ஓடிவநதாற பணததையு மவளையுங கொண டுபோவது மனறி, நமமுடைய ஜீவனையும வாஙகுவாாகள, ஆதலால இவளைவிடடுப பொருளைமாததிரம எமாறறிககொணடுபோக வேண டும' எனறு மனததிலேயே யாராயாது நிசசயிததுப பினபு அவளை நோககி 'இநநதிமிகவுங கடினமானது, தணணீரும நிரமபிவருகின றது, ஆதலால முனனே பொருளாறறையு மககரையிலவைததுவிட டுப பினபு உனனை மெலலமெறக கொணடுபோயக கரைசோககினறேன' என, அவள 'உனமனததினபடி செய'என, பினபு அவளிடததிருநத பணமுழுவதும வாஙகிககொணடு 'என பிரியநாயகி! உன புடவை யையும அவிழததுக கொடுததாயானால உனனை மறுபடியுங கொ ணடுபோதல வருததமாயிராது' எனச சொலலி, அவள அபபடியே அவிழததுககொடுகக அதையுமவாஙகிககொணடு, இவளவெட்கததினால அஙகிஙகோடி யாரோடுஞ சொலலமாடடாள எனறெணணிக கொணடு அபகரிதத பொருளகளோடு கூடபபோயவிடடான பிறகு அவள அதைபபாாததுத தனமனததில வியாகுலிதது நானசெயத வேலைககுபபலன உடனேதானே கிடைததது இதையக்கிழபபினை மறநதாலெனனசெயயுமோ" என றெணணிக்கொணடு நாணததி னாலே தணணீரிலிறஙகி யுடகாாநதுகொண டிருககையில ஓரிறை சசித துணிககையை வாயிற கெளவிககொணடு ஓடிவநத நரி தண ணீரினினறுந துளளிககரையில விழுநத மீனைப பிடிகக நினைதது

வாயிலிருந்த சிலையைப் பூமியிற்போட்டுக் கொள்ளப்போகையில் அம்மீன் றண்ணீரிற்குதித்தது. நரி திரும்பி அத்தசையைக் கண்டு வருவதற் குள்ளே அதை யொருபருந்து அறைந்துபோக, இதைப்பார்த்திருந்த ஒட்டகமானது சிரித்து 'மாமிசமும் மச்சமும் போன பிறகு வானத்தைப் பார்த்து ஆவதென்னே?' என, அதைக்கேட்டுச் சம்புகம் குரோதத் தோடே 'எனக்குநேரிட்டதுபோலவே நீயுமுன்பதியையுஞ்சாரனையு மிழந்து இப்போது நிர்வாணத்தோடு என்னை யெண்ணமிடுகின்றாய்' என, இப்படியிருவர்க்கும் வாக்குவாதம் நடந்துகொண்டிருக்கையில் இஃதவள் கணவனுக்குத் தெரிந்து அவன் அவளைமிகவுந் தண்டித்து ஓட்டிவிட்டான். ஆதலால் அந்தத் துஷ்டனையைக் குறித்துச் சோக முறாமல், முதலாய்! நீயுன் சாகைக்குப்போ' என, மகரந் தனவீட்டுக்குப் போனவிடத்தில் அங்கே வேறொருமுதலை யிருக்கக்கண்டு, நம்மிடத்தையும் ஒருவன் கைக்கொண்டான், இதற்குச் சாம பேத தான தண்டங்களில் ஒருபாயஞ் செய்வதைக்குறித்து நம்முடைய சிநேகிதனைவிடச் சொல்லுகின்றவர்களில்லை, அவனையே வினவவேண் டும்' என்று உறுதிசெய்து, மீண்டும் வானரத்தண்டை வந்து சமுகனைப்பார்த்து 'பிரியா! பட்டகாலிலேபடும் கெட்டகுடியே கெடும் [illegible] என்பாக்கியத்தினால் என்வீட்டையு மொருவன் [illegible] கைக்கொண்டான், இனி நானென்ன செய்வேனே?'' என்றுமுறையிட, வானரம் 'நன்றிகெட்டவனே! எனக்குப் பொல்லாக் குற்றமொழிந்தும் மூட்டாட்டனமாய் என்னிடத்துக் கேன்வந்தாய்? மூடருக்கு உபதேசித்தால் அவன் வீட்டையிவனை வீழ்ந்து கைப்பற்றுவான்' என, முதலை 'இஃதெங்ஙனம்?' என குரங்கு சொல்லத்தொடங்கிறது —

"ஒரு மரத்தின்மேற் கூடுகட்டி அதில்வாழ்ந்துகொண்டிருந்த விரண்டு தூக்கணாங்குருவி ஆலங்கட்டியுடனே கூடப்பெருமழை பெய்கையிற் குளிரினாலே நளிர்பிடித்துப் பல்லுக்கிட்ட நடுங்கிக்கொண்டு ஒருமரத்தடியில் ஒதுங்கியிருந்து வருந்துகின்ற வானரத்தைக் கண்டு, 'உனக்குக் கால்கைகளிருந்தும் குளிர் காற்று முதலிய துக்கங்களை ஐயையோ! நீயேனனுபவிக்கின்றாய்? நீயேன் வீடுகட்டிக்

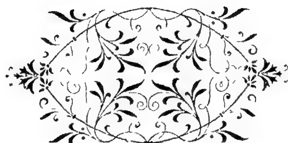
கொள்ளவில்லை?" என்று இரக்கத்தோடு சொல்ல, இதைக்கேட்டு அத்துஷ்டக் குரங்கு 'ஊசிமூஞ்சி மூடா! நீ வல்லவனுக்குப் புத்தி சொல்லுகின்றனையோ? எனக்கு வீடு கட்டுகின்ற சக்தியில்லை, இதைப் பிரித்தெறிகின்ற சாமர்த்தியமுண்டு, இதோபார்' என்று அதன் கூட்டைப் பிரித்தெறிந்தது. ஆதலால் கீழோர்கட்கு உபதேசிக்கலாகாது' என, முதலை, "அப்பனே! நான் குற்றவாளியென்பது மெய்யே, ஆயினும் பழைய சிநேகிதனாதலால் உன்னைக் கேட்கின்றேன்" என, வானரம் "நீ பங்கேரயப் பகையாளியோடு போர்செய், மடிந்தால் சொர்க்கமடைவாய், வென்றால் வீட்டைந்து சுகமுறுவாய், முன்னொரு புத்திசாலி யுத்தமனுக்குக் கும்பிடு, சூரனுக்குப் பேதமும், காரியகாரனுக்குத் தானமும், ஈட்டானவனுக்குத் தண்டமும் செய்தாற்போலச் செய்யவேண்டும்" என, முதலை "அஃதெங்ஙனம்?" என, சுமுகன் சொல்லலுற்றது —

"இமயமலையின்மேற் சதுரனென்னுமொருநரி பரியுடனே யங்கங்கே திரியுங்கால் ஒரு செத்த யானையைக் கண்டு, அதன் தோலைக் கிழித்து இறைச்சியைத் தின்னும் வல்லமை யற்றதனையால் அஃது அங்கு உட்கார்ந்திருக்கையில் அங்கேவந்த சிங்கத்தைக்கண்டு தண்டனிட, 'அது நீ யார்?' என, நரி 'நானுங்களடியேன், தங்களடித்த யானையைக்காத்து உட்கார்ந்திருக்கின்றேன்' என, சிங்கம் 'இது நான் கொன்றதன்று, வேறொருவன் கொன்றெறிந்தானோ அன்றித் தானே மடிந்ததோ? எப்படியிருந்தாலும் அதை நான் புசியேன், இஃது உனக்கு வேண்டுமானால் எடுத்துக்கொள்' என, நரி 'சுவாமி! இது யோக்கியந்தான், பெரியோர்கள் தம்மாண்மையாலே சம்பாதிக்கின்றார்கள்' என, சிங்கம் அதைக்கேட்டு வேறொரு வனத்திற்குப்போகப் பின்னும் அங்கே வந்த ஒரு புலியைப்பார்த்து 'அம்மான்! நீ இக்காலன் முகத்திலே னேகிப்பட்டாய்? இவ்வானையைக் கொன்ற மிருகேந்திரன் இங்கே யாதேனுமொரு புலி வந்தால் அதற்குத் தெரியாமல் எனக்குவந்து சொல்லுவாயானால் நானதைக் கொன்றெறிவேன், நான் முன்னே யொரு யானையை படித்து மூழ்கப்போன விடத்தில் ஒரு புலி அதை யெச்சிற் பண

ணிற்று, அது முதலாகப் புலியைத் தேடிப்பார்த்தும் அகப்படவில்லையென்று என்னுடன் சொல்லியிருக்கின்றான்' என, புலி அச்சிங்கத்தினுத்தரவைக்கேட்டு மிகவும் பயந்து 'மருமகனே! நீ எனக்குப் பிராணதானங் கொடு' எனச் சொல்லிக்கொண்டே யோடிப்போயிற்று. மறுபடி யொரு வானரத்தைக் கண்டு 'முன்னே வந்த துஷ்டனைக் கும்பிட்டுப் போக்கினோம், இரண்டாமவனைப் பேதித்தோம், இப்போது இதன் கையால் இதைக்கிழிப்பிக்க வேண்டும்'' என்று இப்படித் தன்னுள்ளே நிச்சயித்துப் பின்பு 'வானரா! நீ நெடுநாளைக்குப்பின்பு வந்தாய், மற்றும் பசித்திருக்கின்றாய், எனக்குச் சிங்கங்கொடுத்த இவ்வானையிறைச்சியை நீ கொஞ்சந்தின்று சிங்கம் வருவதற்கு முன்னே சீக்கிரமா யோடிப்போ' என, குரங்கு அதைக்கேட்டு யானையைக் கிழிக்க, அதைப்பார்த்து நரி 'வானரா! சிங்கஞ் சமீபத்தில் வந்தது, இனி நீ விரைவி லோடிப்போ' என, அதைக்கேட்டுக் குரங்கு பறந்தது. பின்பு அது பிளந்தவிடத்திலிருந்த மாம்சத்தை நரி தின்னுகையில் அங்கேவந்த வேறொரு நரியைச் சண்டையிட்டுத் துரத்தித் தான் வேண்டுமட்டும் இறைச்சிகளைத் தின்றது. ஆதலால் நீ யம்மகரத்தைக்கொன்று உன் வீட்டிற் சுகமாயிரு. வேறொரு தேயத்திற் சௌக்கியமெல்லாங் கிடைக்குமாயினுந் தனக்குச் சிநேகன் அங்கொருவனும் இல்லாவிட்டாற் சித்திராங்கன்போற் றுக்கமனுபவிக்கவரும்'' என, 'முதலை சித்திராங்கனுக்கெப்படி யவஸ்தை நேரிட்டது?'' என, வானரஞ் சொல்லத் தொடங்கிற்று —

"**அயோத்தியா** நகரத்திலிருந்த **சித்திராங்க**னென்னு மொரு நாய் பஞ்சத்தினாற் சோறுகிட்டாமல் மறுதேயத்திற் சென்று ஒரு கிருகஸ்தன் வீட்டுக்குப்போய் அவ்வீட்டுக்காரி சோறுபோட்டு ஆதரித்ததனால் அன்றுமுதல் வெகுநாள்வரைக்கும் அங்கேயிருந்து ஒரு நாட் சகசமாய் வீட்டுக்கு வெளியே வந்தது. வந்தவுடனே அவ்வூர் மற்ற நாய்கள் இதன்மேலே விழுந்து அநேகவிடத்திற் கடித்து அதனுதிர மாம்சங்களை வெளிப்படுத்தினதனாற் சித்திராங்கன் மிகவும் துக்கமடைந்து 'என்ன பஞ்சம் வந்தாலுஞ் சுவயதேசத்தை விட்டு

வரலாகாது' எனத தனககுடடேறி மீணடும அயோததிககு ஓடிவநத மாததிரததில அதறகு உறவாகிய நாயகள 'சிததிராஙகா! அததேய மெயபடி யிருககினறது" என, சிததிராஙகன 'அததேயரு செழிபபாயிருககினறது, மாதாகளும தயாசாலிகளா யிருககினறாகள! சுசாதி மிததிரததுவ மிலலை, ஆதலால இவவவஸதை நேரிடடது' எனறது. ஆனதுகொணடு தனனிடததி விருபபதுபோலச சுகம வேறிலலை யெனகினறேன" என, முதலை அவவாரததைகளைக கேடடுபபோய அவவணணமே யெதிரியுடனே பொருது தனவீடடை மீடடுககொணடு அஙகேயே வாழநதிருநதது. ஆதலாறபராககிரமததினறு பாககியம வழிதேடி வநதடைகினறது"

ஐந்தாவது

அசம்பிரேக்ஷிய காரித்துவம்.

அல்லது

ஆராயாது செயல்.

சோமசருமன் அனையன் மக்களை நோக்கி "யாவனொருவனுடைய த்ச்செயல்களைக் கண்ணுற்றாயினும் செவியுற்றாயினும் அறிவுடையோன் அவற்றைப் புரியலாகாது அங்ஙனமாகையில் வெள்ளிவனென்னும் பெயரிய ஒருமயிர்வினைஞன் மணிபத்திரனென்போனது கருமங்கண்டுழித் தேறாமல் அங்ஙனம் புரிந்து இடருற்றனன்" என, அதைக்கேள்வியுற்ற இளங்குமரர் "அஃதெவவாறு? இயம்புதி" என வினவ, ஆசிரியனுரைக்கலாயினன் —

"அவா சிக்ஷணத்தாய பைடணபுரி வாசியாகிய மணிபத்திரனென்போன் நன்னெறிப்பற்றியொழுகலானுளதாய நல்குரவாற் பரிபவமுற்று 'இவ்வறுமை கெட்டது, சீச்சீ! தயை சாந்தி முதலாகிய குணங்கள் பொருளில்லாதாரிடத்தில் விபரீதமாகத் தோன்றுகின்றன' என்று கணந்தோறும் ஆகுலித்துக் 'குடும்பப் பாதுகாப்பின் ஏக்கத்தினால் அறிவு மழுக்கமடைகின்றது, தானிய முதலிய பொருளிலா வீடுகொடீடாகும்; அவன் கல்விமுதலிய குணச் சிறப்புற்றோ னாயினும் மனிதரெண்ணிக்கையி லுற்றான், இங்ஙனம் பலவகைத்தாய கவற்சிமிடிமையினா லெய்துகின்றது; ஆதலாற் பட்டினியிருந்து உயிர் துறப்பல்' எனத்துணிந்து மணிபத்திரன் கணவளாகையில், பதுமநிதி நீத்தோன் படிவமாய் அவன் கனவிலடைந்து 'யானுன் னொழுக்கத்தாற் கட்புலனாக நாளையிவ்வுருவத்தோடு வருவேன், அப்போழ்து என் சென்னிமேற் றண்டத்தாற் புடைப்பையாயின் யான் குன்றாப் பொற்குவையாவேன்' எனக்கேட்டு, அவன் றுயி லொழிந்து 'இக்கனவுண்மையோ? அன்றேல் இஃதெப்போழ்தும் எனக்குளதாய பொருட்சிந்தையின

ஞேறறமோ ?" என்று இங்ஙனம மறுநாட் கருதிககொண டிருக்குங்கால, இரவிற கணடாங்கு அந்த அநதேகோனைககணடு நிகழ்நத கனவு மெய்யெனத துணிவுற்று அவன சிரமேல ஒரு தணடங கொடு தாக்க, அவன பொன்மயமா யொளிவிடடு நின்றமையால ஒன்றிறபொதிந்து வீட்டில வையாநிறபுழி, அவனிலலாடகு நக்க கணடுகொணடிருநத மயிராவினைஞனை நோக்கி 'உனக்குச சிறிது அருத்தந தருவேன, இவ்வறபுதத்தை யெங்கணுஞ சிறிதும புலப படுத்தறக' என வறபுறுத்தி விடுக்க, அவன 'அங்ஙனே நிகழ்பவ' என மேறகொணடு வீட்டிற சென்று அறிவின சிறுமையாற றன னுள ஆராயவானாயினன 'வைகறையிலொரு துறவியை யழைதது துவந்து அனனோனை மணடையிற கோலகொண டறைவன அவன சுடாவிரி பசும்பொனனாவன' எனததேறி, மறறைநாட்டுற விகள குழுவிற சென்று பிகவணஙகி 'நீவி ரெததிறததோாக்கு மறிவுணாததிக கனாயேற்று நிறகின்றனிர, மறறுமெவ்வெவ விர லததும பிசசைககேக நிறகின்றீர, ஆதலாலிததினம ஏாயினேன சிறுகுடிலுக்குத தேரா திருக்கூடடததோ டெழுநதருளவீராக' என, அவாகளிறறலைவன இமமாசு சிபபோனை நோக்கி 'நாடே றும அநதணருணமனைக்கு வாராநிறக, நீ யினனைநிகமெனககே னியாம புகினறனை? அவவேதியனை யழையாய' என, அக்காலை நாவிதன 'நுமமாட்டுப பேரறசெயலக ளிருக்கினறமை யானறிகினறேன, ஆதலால நீவி ரெணவேணடுகையை யெட்டுணையும மறுமறறிருவு ளம வைத்தருளவீா' எனப பணிவாக மொழிநது, அவா கரத தைபபற்றி யிலலிறகொணடுவந்து அம்முனியின கபாலததி னுலக் கையாற சாததினவளவில அவன கீளதது நிலததில அடியற்ற பனைபோல வீழநதனன. இதறகுட்டபசிக்குழாம வந்து மெய்யம றநது கிடக்கின்றவனைப பார்ததவளவிற் பேரிசசலிட்டு இககலி பலியை யவவூராளவோன காலாட்கள கணடு ஆணடெயதி யநநா விதனைப பிணிதது தநதலைவன பாற்கொடுபோயவிட, அவவூராளி மஞசிகனை நோக்கி 'இஃதென செயதனை ?' என வுறுக்கி வினவ, அம்மஙகலன் 'மணிபததிர னகததுக்கணடாங்கு யான செய்தனன'

என, அத்தலைவன் வணிகனை விளித்து 'உன்பால் நிகழ்ந்ததென்னையோ?" என, அவனொன்று முரையா திருந்தனன். அதன்மேல் அதிகாரத்தலைவனம்பட்டனைப் பார்த்து 'இவ னாராயாமலிக்கருமம் புரிந்தனன், ஆதலாலிவனைக் கழுவேற்றுக. இங்ஙனம் முன்னொரு பார்ப்பினி பாராமரிசியாம லியற்றின கருமத்தால் மூங்காவைக் குறித்து ஆகுலித்தாள்' என, மணிபத்திரன் 'இது தெங்ஙனம்? அருளுவாய்' என, அவ்வூராளி சொல்லானுயினன் —

"உச்சயினிபுரத்தில் வதிந்த தேவநாமவேதிய னென்போன் மனையோ டுலுற நட்டதும் நாளிற் குழவியில்லாக் குறையாலிரு வருமொரு கீரிப்பிள்ளையை மைந்தனைப்போற் கருதிவளர்ப்புழி யொருமகவுண்டாயிற்று. அம்மகவை யொருநாள் தூங்குவித்துக் கணவனைப் பார்த்து 'யானுதகத்தின் பொருட்டுச் செல்லாநின்றேன், நீர் நங் காண்முளையைப் பார்த்திரும், ஒருவேளை கீரி கடிக்கும்' என் றிங்ஙனம் கூறித் தண்ணீர்க்குச் செல்ல, பின்னர்க்குழந்தை தொட்டிலிற் கண்வளர்ந்தமை யறிந்து அந்தணனு மொரு தடாக கரும வயத்தனாய்ப் புறஞ்செல்ல, அச்சமயத்தி லொருகிருஷ்ண சர்ப்பம் பிலத்தினின்று புறம்போந்து தொட்டிலின்மேற் செல்லா நிற்கக் கண்ணுற்ற நகுலம் அதை யக்கணமே விரைந்துபற்றி யுதறிக் கொன்று பல்கண்டங்கண்டு குருதியாற் பூசுற்ற முகத்துடனே தன்றாற்றலைக்காட்ட விரும்பி விரைந்து துவாரமுகமாக வருகையில், வந்த பார்ப்பினி செந்நீரால் நிறைந்த அதன்வதனத்தைப் பார்த்த வளவில் அது தன்பிள்ளையைக்கடித்து மடித்ததென்று துள்ளித்துள் ளித் துணுக்குற்று நீர்க்குடஞ் சிதைவுறும்படி யதன்றலைமேற்போட் டுக்கொன்று உடனே யுட்புகாநிற்கையில் மகவுறங்குதலையு மருகே கருமபாம்பின் துணிக்கைக் குவையையுங் கண்டு 'அந்தோ! கெட் டேன், யானென்னருங்குழவியை நன்காராயவின்றிக் கொலை செய்தேன்' எனச் சோகமுற்றுப் புலம்பா நிற்புழி, அவட்கவ ணணுடையதிக 'குழந்தை யிதோ விருக்கையில் நீவெறுமை யென் மகவிழந்தேனென்று என் கழறிக் கலுழ்கின்றனை? என்னேடி?

பேதாய!' என, மனைவி 'நீர் யாதோ பேரவாவா லெனமொழி தள்ளிப போனமையால அதன்பய னிதோ வாய்ததது, இது மிக வவாவினன முடிமேற சககிரஞ சுழனறதை யொததது' என அவன் 'அஃதெவ்வணணம?' உரைததி' என, உரைபபாளாயினள

"அமராவதிநகரத தினபுறதிருநத வேதியாநால்வா மிடியா றுனபுறறு 'இபபொழுது யாமடைநத பொருளினமையை யினமை யாசகுமிடம நாடிச செலவேமாக. பொருளிலலாககு வனநடு வதிதலினு மினபிலே' யென றிஙஙனம கடைபபிடிதது நாலவருய மறுதேயம போகாநிறகையில, சுபபிரா நதிககரை யணிததாகட பைரவாநந்தியெனனும யோகியொருவ னெலலாம வலலோனுய வீறறிருககினறன னென வறிந்நம அமமடததி லவனுழைசசென று இயனறமட்டும பூசிகக, அததுறவி அவாகள வழிபாட்டிற கிரஙகி 'உமவரவின காரணம எது?' என, அவாகள 'அடிகளே! எமமை நலிகினற நலகுரவைத தொலைபபான மிககபொருளவிழைவால எநநாடு துறநது புறமபோநதனம, பொருடகுவை துணிவின செயகையாலனறி யெயதுவதனறு, ஆதலின இதனிமிததஞ சாநதுணை யும முயலவேணடுமெ எனறு துணிநது ஈணடு நும்சர ணடைந தேம, இனித தேவரீரெமவிழைவை முடிபபீர, மறுபபீரேல எமமு யிரை நுமபால விடுககுதும' என, யோகி யிவாகள பரபரபபையுங கடைபபிடியையு முணாநது, நானகு சிததியைச சிநதிதது அனனோ ரை நோககி, 'நீவிர இமயகிரி நெறிபறறிபபிசகாது போமின, போ வழி யெவண ராதது யாணடு விழுமோ வவறகு ஆணடுச சிததியாம' எனறுரைதது அவாக டலைமீது நானகு திரிசசிலைகளை வைததபின அபபொன விருபபோா அஙஙன மவராணையைச சிரமேறகொணகி யிமயமலை யிடததிறபோகசசிறிதாறு கடககையி லொருவன ராதது வீழநதது. அககாலை யன்னவ னஙகுத தொட்டுபபாாபபுழித தாமி ரககனியாயிருகக அனன றனைவிட்டு நடநத வேனையோரை 'மிததி ரரே! நும மவாககெடத தாமிரங கொணமின' எனககேட்டு, மூவ ரும 'பேதாய்! இதனு லெனனபயன? இஃதெததுணை பெறனு

நமமிடமை யெடடுணேயுமகலாது, ஆதலான யாமுன செலலுதும்' என வுரையாடி அவா முறசெல்லாநிறக, அவன றனருறறலளவு செமபுவாரிககொடு வநதநெறிசெனறனன பினனாமுனனாக்கூறிய அமமூவரு மொருகூபபாடு சேயமை போகுழி யாஙகொருததன றலைததிரி வீழ அவன அஙஙனநதொடடு மறறேனை நோக்கி 'இவ வெள்ளிககளைக கைககொடுமீளகேம' என அவவிருவரும் 'முறபடட பொறகுவையிருக்குமாதலால யாமபோகுதும்' என, அவாபோயபின அவனும வெணபொ னிராசியிற றனவலிககியனறன சுமநது சென றனன பினபு அவவெஞசிய விருவரும நடககையி லொருவன சிரத திரி நிலததில வீழவுற, அவன றேனைடிக காணபுழிபபொறறிர ளிரு நதமையா லவன களிபபினபெருககி லமிழநதினனுய 'நணபனே! நமமிசசை மடடுஞ சொனனத திரடகொடு செல்லுதும, வருதி' என, அபபேராசைபபேமை 'அறிவிலாய! முனனே மணிததிரளிரு பபனவா மாதலாற செல்லல்' என, பின அவன 'யானிச செமபொ னேறறுககொணடு உனவரவேனைககிககொண டிருபபல, நீ விரைவில வருதி' என, அவன 'அஙஙனமாதக' எனறு அவண விட்டகல்வுழி வெயிலினவருநதிப பசி நீரவேடகையாற சிததிநெறி தபபி இவன அவனுழலகையில அஙகொருமனிதன றலையிலொருசக்கிரஞ சுழலவு மவனுடலெஙகுஞ செநநீர னழுழகி யிருககவுஙகணடு, அவனைநோக குறறு 'நீயாவன? உனறலைமேலிநநேமிசுழல தெனனை?' என திமமாறறம விஞ்ஞயவிலில் அ வாழி யின்னுசெறிபீது வநதிருகக, அவ வேதியனறுனுககுறறு 'இஃதெனனை? கிணறுவெடடட பூதம புறபபடடாற போலாயிறறு' எனக கவலையுறறு 'இநநேமி யென மததகத்தினமீ துறுமதெனனை?' என, முனசககிரி மொழியலுற்ற னன, 'இதுகாறு மெனககுநபப மிருநதது, இககாலையின மற றொருவன சிததிதிரியோடெயதி யுசாவுவன அபபோழ்து இவ வாழியவன றலையைப பறறிககொளுமென றெனககுக குபேரன வர மிருககினறது' என, அசசககிரததலைப புதியோன பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரஙகாய் முடிநததுபோலு எனக காயிறறு' எனறு தனனிற கவனறு நெடடுயிரபபெறிநது பணடைய நேமிததலையனை நோகக

'நீ யிங்ஙெய்தி யெத்துணைநா ளாயின? விளம்புதி' என அவன் 'எனக்குக் காலவரையறை தெரியாது. இராமனரசியற்றுங் காலை யில் நான் [illegible] இங்ஙிச்சக்கிரத்தாற் பிடிபட்டனன்' என, அதைக்கேட்ட வேதியன் 'ஈங்குவலசி நீர் தருபவரெவர்?' என, பூர்வசக்கிரி 'பசிதாகமிவ்வுழி வருத்துதலில்லை, முழுது மித்துன்பே நுகரவேண்டும், இதுநிதிக்கோ ளிதியைக் கைக்கொள்வான் வருபவர்க்கு அச்சுறுத்துமபொருட்டு வைத்திருக்கின்றது, இவ்வச்சத்தால் யாவரு மிங்கு வாரார்' என நிங்ஙனம் நிகழ்வன யாவுஞ் சொல்லி, 'இப்போழ்தென் மெய்க்காற்றப்பெருந் வேதனை யுள்ளதாயிற்று, ஆதலால் நான் செல்வன்' எனச் செல்வுழிச் சென்றனன் பின்னர் முற்கூறிய சுவர்ணசித்தி சொல்லியாங்கு நெடு நேர மிவன் வருநெறி நோக்குற்றிருந்துங் காணாமையாற் றேடி வந்து அவன் சென்னியிற் சக்கிரஞ் சுற்றுகின்றமை கண்டு ஐயுற்றரு கெய்தி 'நண்பனே! இஃதென்னை யென்னை?' என, அவன் 'இது பேராசையின் பயன்' என, சுவர்ணசித்தி 'ஓ கோ! இது பிள்ளை வரத்துக்குப் போனவிடத்திற் புருடனைப் பறிகொடுத்தாற்போலாயிற்றே' எனச் சற்றுக்கலங்கிப் பின் 'தெள்ளறிவோர்க்குக் கல்விப் பயிற்சி சிறிதுள்ளதாயின் பிறனறிவைக் கேளாது செத்த சிங்கத்தை யுயிர்ப்பிக்கின்றவர்போற் கேடுறுவார்கள்' என அதைக்கேட்டுச் சக்கிரதரன் 'அஃதெங்ஙனம்?' என வினவ, பொன்வாய்ப்பின் னிறுக்கின்றனன் —

" துன்சாபுர மென்னும் மூதூரில் நால்வ ரொருசாலை மாணாக்கராய்க் கல்வி பயில்கையில் அவர்களின் மூவர்க்கு மந்திரவித்தை கைவர, அப்போ தவர்கள் 'அரசனையடுத்துப் பெரும்பொருளீட்டுதலன்றோ வித்தையுணர்ச்சிக்குப் பயன்?' என, அதுகேட்டு அவரு ளொருவன் 'வாருங்கள், நம்மு ளவ்வொருவன் கல்வியறிவிலன், ஆதலாலிவற்கு ஈட்டு நம்பொருளிற் கூறுகொடோம், ஆதலாலிவ னிங்கொழியிற்றுனே தனனில்லத்திற் கேகற்பாலன்' என, அதைக் கேட்டு மற்றொருவன் 'இவன் கல்விகல்லானாயினு மிளமைதொட்டு

நமமோடு விளையாட டயாநதோ ஞயினன, அனறியும நமமிலு மூலகநடையிற றோநதவன, அரசன் மாடடு உலகநடை யறிந தவனிலுங கலவிமாததிரம பயினறேன புகழெயதான, ஆதலா லிவறகு நாலிலோரகூறு கொடுக்குதும்' என, அதை யெவருமொப் பிப பினபு நாலவரும வேற்றுத தேயம நோககிப்போவுழி, அங் கே யோரடவியி லுயிர்நீதத அரிமா கிடநதமைகணடு, ஒருவன 'நாமபிழைபபிககக கறற விததையை யிவவிறநததன் பாலி யறிநத தெளிவோம என, அதை யுலகநடை வலலோன கேள வியுறறு 'இவவரிமாவைச சீவிககசசெயயி னி'தெலலோரையுந தின றுது விடாது, இதனபாற பரீககைசெய லொழியறபாலது' எனப பலவகையான மறுததனன அமமூவரும அநநனமொழியை யெறி நது செருககினுல அசசியககதை யுயிரபபிககத தொடஙக, மற் றவன 'இததகுதியில செயறகுச சதுரனுவான சேயமை யாகறபா லன' எனறுரைதது, அவன நீளபபோ யொரு நெடுமரததின மிசை யிருகக, பினனரிவாக ளமமறவிலஙகுககு உயிர தநதமாததி ரததில அது மூவராவியையும வாஙகிறறு ஆதலாற கலவியினு மறிவு பெருமையது'' என, அபபோது சககிரி 'இது காரணம னறு, அறிவுடையோன வீட்டிற பல காபபமைததிருபபினு நாச முறுகினறுன, பேதையாயினன காட்டகத்திற றனிததிருநது முய கினறனன, முனனுயிரம புததி மலலாநதையும, நூறு புததி தொங் கினதையும, ஒருபுததி நீரில விளையாடடயாநததையுங கேட்டி லையோ'' என, பொனவாயபபினன 'அஃதெவவாறு' அறைதி' என, தேரி திரிதலையன விடை விடுககலாயினன —

''மகநதேயததி லொருமலாப பொயகையில அறிவாயிரத் தன் நூறறிவனெனனு மிரணடு மீனஙகட்கும ஓரறிவ னென் னுந தவளைககும நட்புளதா யிருககுஙகாலையில் ஒரு திவசம் ஆணடொரு வலையன வநது 'பிறறை ஞானறு ஈணடுள கொழு மீன்களை வலையெறிநது கவாவேனுக' என றுரைகூறி யிறநத மையை யறிவுறற அம மணடூகம தனனுற்றுர்க்கு அறிவுறுததுழி, அறிவாயிரததன 'நான நீர நடை பலவுங கறறுவல்லேன' என,

நூறறிவன 'யாம நிலைபெயரலாகாது, யாது ஆகறபாலததோ அங்கு திணடே யாருக' என, அதைககேட்ட தவளை 'வாரீா, நடபோரே! நானிதோபோகினறேன, நீவிரும நடமின' என, அவவிரணடும 'நீ யோரறிவனுகினறனை, ஆதலாற போவையானறபோ, யாம வருவேமலலேம' என, பின அததவளை தனகுழுவோடு வேறறிடம போயிறறு, மறுநாட் செமபடவன வீசிய வலையிற சிககிய பறபல மறசியஙகளோடு அகபபடட அறிவாயிரததனைத தலைமேற சுமநது நூறறிவனை வாலைபபறறியும நடககையில இதை யோரறிவன கணடு தன பெணடினை நோககி 'அறிவாயிரததனுககும நூறறிவனுககு மிஙஙனங கேடெயதிறறு, நானோரறிவன நீரில விளையாடுகினறேன' எனக குதுகுலிததுச சொலலிறறு. ஆதலான மிககறிவோனுக்கு மூழிறு லிவவணங துனபுளதாம" என, பொனவாயபபினன 'நீளசெவியனை நனமதி தடாநிறகையில இசைபாடிக கடடுணடாறபோல உனககு இபபேரிடருளதாயிறறு' என, சககிரதரன 'அஃதெஙஙன நிகழநதது? உரை' என, சுவாணசிததி சொல்லலாயினும் —

"நெடுஞ்சேவியல் சுமதி யெனனுங கழுதை நரிகளிரணடும இடைவிடாமல ஊரினா பைஙகூழை மேயநது வளததிற றங குழி, ஒருநாள விலாபபுடைககததின று இரணடுநதேகசெரிந்து குநதியிருககையில, நெடுஞசெவியல 'இந்நிலவெரிககு பிரவிலெனக குப பொழுது கழிவினறுதலால யான கானஞ் செயவன' என, சுமதி 'நீளசெவிய! நீ பாடறக, உழவருன குரலைககேடடுத துயிலொழிநது உனனைப புடைப்பாகள மௌனமாயிரு' என, நீளசெவியல 'உனககு இவவிசையைக குறிதது உணாவினமையால் எனனைத தடுககினறுய' எனறு அந்நரியையைது, கழுதை தன பெருங குரல முழுதுந திறநது பாடிறறு அபபோழது அவவுழுநா விழிபபுறறு அககழுதையைக் குணடுருட்டாய்ப பிணிததுநையப் புடைததனா நரி அதைககணடு 'மாமா! என மொழி தளளி யிசை பாடினமையால் இப பயனடைநதனை' என நிகழந துரைததது"

என, சக்கிரதரன 'நனமொழி வினவியு மநதரனென்னுந தநது வாயன மரணமுற்றனன்' என, பொனவாயபபின்ன 'இஃதெவவண்ணமுளதாயிற்று? இயமபுதி' என, சககிரி சொலலுவானுயினன் —

"நாராயண நகரததில மந்தரனென்னுந தந்துவாயன் பல வகைபபட்ட வததிர நெயதது வருமூதியததான மனைவியோடு உணடுடுததுக காலநதளளி வருகையில, அவன தறிமுறிநதமையான மரம வேணடுறறுக காட்டிற புககானுகித திரியாநிற்கையில, ஒரு பெரிய வாகையைபபாததது வெட்டததொடஙகுழி அதனமேல விருநத யட்சன 'இவவெண்ணிடததை வருததாதே, நீ விருப்புறறதை வெறுபபினறித தராநிறபேன' என, சாலியன 'நானென னிலலம புகுநது எவளையுமுசாவி யவள சொனனவண்ணங கேட்டேன' என்றவ்வண்ணம வீடுநோககி வருஙகால, நெறியிலெதிரநத மிததிரனுய நாவிதனை 'எனசெயவது? இயமபுதி' என, அனனேன் 'நீ யிராசசியஙகேள, நீ யரசும நான அமைசசுமாவோம' என, அதைககேட்டபின அஙகடநத செயதியைத தன மனைவியாகிய சாலிசசிககுத தெரிவிகக, அமமடநதை 'இராசசியத திறகு வரமபி லிடையூறுக ளிருககினறன, ஆதலான அது கேட்கறபாறறனறு, வேறெரு வதனமு மிருகரமுங கேட்பையாயிற றிவசததிறகு இருசீரை நெயதால நமமிலவாழககை செவவனநடககும' என, அதை மேறகொணடு மீட்டு மவ்வனததருவுகிற்சென்று அவவியககனை நோககி 'எனககு மறறெரா செனனியு மீரததமுநதருதி' என, அவன 'அஙஙனமாக' எனச சொலலியவளவில், விளையவாறு அடைநது உவபபெயதித திருமிக கிருககததிறகு வருகையில், மாககளிவவிபரீததகைக கணடு இவனே ரிராக்கததனென றெணணுறறுத தலையா லொருகல லெறிநது கொனறனர. ஆதலால வரறபாலது பிழையாதென றுணாவுறறு வலலோா வீணுசைகொளளார. அஙஙனம வீணெண்ணங்கொடு கிருபண னென போன கேடுறறனன" என, சொனனசித்தி 'அஃதெவவாறுயது? இயமபுதி', என, சககிரதரன சாறறலுறறனன —

‘**பண்டாபுரத்திற் கிருபணசர்ம** னென்னு மொரு வேதிய னிருந்து வயிறு நிரப்பி யெஞ்சிய தவசங்களைப் பெய்து நிரப்பிய பானையைச் சிக்கத்தின்மீ திருத்தி அதனடியிற் படுப்பன். இங்ஙனமொழுகுகையி லொருநாட் கிடந்தவாறே சிறுவிலைக் காலமெய்தின் இப் பண்டம் விலைப்படுத்தி அப்பொருட்கொரு காராடு கொண்டு அது பல்கிய பின்னர் அவற்றை ஆவிற்குமாறி அவ்வாப் பெருகிய பின்னர் அவற்றிற்கீடாக வாம்பரி கொள்வேன், பின் அப்பரி குட்டிகளீன்று விருத்தியாயபின் அவற்றை விற்று யான் செல்வமுடைய னாவேன், பின்னொரு பார்ப்பனக் கன்னிகையை நாடி மணம் புரிவேன், அம் மாதுகட்டொருமவுளதாம் அது தவழுகையில் யான் அப்பெண்டிரை நோக்கி, ‘அடி பெண்ணே! குழவியை யெடு’ எனப்பேன், அவள் பணியுற்றந்தா லெடாள், அப்போழ்து யா னவட்கு இங்ஙன மோரு தை கொடுப்பல்’ என, இங்ஙன மெண்ணியிட்டு ஒருதை யுதைக்க அவ்வுதை அரிசிப்பானையிற் றாக்கி யஃதுடைபட்டு இருந்த பண்ட முழுதுங் கொட்டுண்டு இறைந்து பயன்பெறாதாயிற்று. ஆதலால் வீண் கற்பனை கற்பித்த லாகாது” என, அதைக்கேள்வியுற்ற பொன் வாயப்பின்னன், ‘உன்மீது குற்றம் யாது? இது பற்றுள்ளத்தின் பெருமை, கிருபணத்துவத்திற் சந்திரசேனராசன் மிகத் துன்புற்றனன்’ என, சக்கிரதரன் ‘அஃதெங்ஙனமாயது?’ என, சுவர்ணசித்தி சொல்லுகின்றனன் —

“**அயோத்தியா** நகரத்திற் **சந்திரசேன** னென்னு மரையன் றன் மகன் வலிமுகத்தோடு ஆடலயர்வதின் மிக்க வேட்கையுடைய னாதலிற் கண்டு பற்பலவலிமுகங் கொணர்ந்து சாலையில் வளர்ப்பிப்புழி, அங்கு மடையனுக்குங் குற்றேவல் செய்வோர்க்கும் பகைமூண்டமை யறிந்து அவற்றுளொரு சதுரப்பாடுடைய முசு ‘இவண் கலாமிகழ்ந் திருக்கின்றமையால் இவ்விடந்துறந்து காட்டகம்புகுவேம்’ என, அதைக்கேட்ட வானரக்குழு ‘நீ மூத்தமையாலறிவிழந்து பலபலபடி பிதற்றுகின்றாய், இங்கு அரையனையடுத்துப் பலவண்ண வுண்டிக ளுண்டு குழீஇ யிருந்தேம், இந்நலத்தை வலியவீசி வனத்திற்றழை தின்று உழலவுந் நன்றன்று யாதொன்றெய்தற் பாலதோ அஃதிங்

ஙனே யெய்துக' என, இம்மொழி கேட்டு அக்கிழக்குரங்கு தன் குடு மபத்தோடு வேறிடம் புக்கது. பின்னர் ஒருநாட் பணிசெய் வோன் மடையனைக் காத்தண்டத்தா லோச்சியெறிந்தமையால் அவன் மற்றவனை யெரிகொள்ளிகொண்டெறிந்தான். அக்கனற் பொறிவைத்தூறிற் பற்றிக் குதிரைச்சாலை யாப்பற்றினு மூண்டு அத னகத்துள்ள பரிகளிற் சிலவெரிந்திறந்தன, சிலவுடற்பாதி கரிந்து வீழ்ந் தன, சிலகண்முதலிய வுறுப்புக்கள் வெந்தன. இச்செய்தி யரச னறிந்து அக்கணத்திற் குதிரை மருத்துவரைக்கூய், 'அவைசுவ வேக காடொழிதற்கெது செயற்பாலது?' என, அவ்வமாத்தியர் 'குரங்கி னெய்யாலன்றிக் குணமுறாது' என, அண்ணலுடனே யேவல்புரிவோ ரானனமேசிட்டு இவ்வானரக் குழுவைக் கொலைசெய்து இப்பணடி தா சொலவியாங்கு புரிந்து குணமுறுவியின்கள்' என்றேவ, அவ ரன்னவாறு செய்தனர். இதை யமமுதுக்கவனறிந்து பெரிதும் வரு ந்தி 'இப்பழி வாங்குவேன்' என்றுறுதிசெய்து காட்டகத்துத் திரிதருகையில், வழியின் பிடை பொலிவுள்ள வொரு பெருஞ்சு னைக் கண்டு 'இக்குளத்தகத்து மக்கள் நடப்பின்மையின் இவ ணொரு பெரும்பேயிருக்கவேண்டும்' என்றுள்ளிச் சேய்மைக்கணின் றோர் தாமரைத்தாளைப் பிடுங்கி யதனுள்ளத்தினூடு நீரையுறிந்து குடி த்தது. இதை யாண்டுவதிந்த கண்பக்கண்டு அதனின்று மாக்க டத்தினருகுற்று 'உன் சதுரப்பாட்டை மெய்ச்சினான் பிரசன்ன மாயினேன் இவ்வொண் மணிவடத்தை யேற்றுக்கொள்' என்த் தன களத்தின் மாலையைக் கழற்றிக்கொடுத்தது. அப்போது குரங்கு பைசாசத்தை 'உடகத்திலுனக்கு வலியெவ்வள விருக்கின்றது?" என வினவ, அப்பைசாசம் 'ஆயிரம்பெயரொருங்கே நீரிலிறங்கிடு மவரைப் புறம்போகவொட்டேன்' என, இதைக்கேட்ட வலிமுகம் 'உனக்கு நிரம்பவுணவு கொடுவருவல்' என்று அவ்விரத்தின மா லையைக் கழுத்திலணிந்துகொண்டு சந்திரசேன் னரையன் பதிபுக்கு இறைவனைத் தரிசித்துச் 'சுவாமிகாள்! நுஞ்சோறு நெடுநாளுண்டு வளர்ந்தேன், ஆதலா லும்மைக் காண வரலாயினேன்' எனப் பணி ந்து சொல்ல, அரையன் 'இவ்வரதனவடம் முனக்கு யாங்குக

கிடைததது’’ என, வானரம ‘சுவாமிகாள ! காட்டிலொரு மலாத தடமிராநினறது, அதில வைகறையிற குதிபபவனுககு இனனமணிகளகபபடுகினறன’ என, அமமொழி கேடடுத தோனறல ‘யானங கெயதுவல’ என, வானரம ‘மிகவுநனறு’ எனததாழ, பின மனனன சேனைககுழாஞ சூழவானரததின பினசெனறு அசசரசின அணித திறததுப பினனா அககங்குற கழிநது விடியறகாலையிற சாகாமிருக மெழுநது எநதலை யெழுபபிநோககி, ‘நுமககரதன விருபபுளதேல இதே நறபருவம’ எனககேடடுக காலாடகளோடுதெடடததிற செலலா நிறகையில வானரமனையனைப பாரதது ‘எலலோருந கடததகம புககு மணிகள வாரிககொண டெயதியபிறறை நாமிருவருமபுககு இமமணிகள கொளளுநதும’ என, அவன ‘அஙஙனமாக’ எனபபோககிய பதாதிகள வாவியிலிறங்கின மாததிரையி லபபாரிட மவாகளை யநீரி லமிழததிச சேரககொனறது. பினபுசநதிரசேனன ‘சேவகர்கள சென்று நெடுநேரமுற, செனறது, இதுகாறு மெயதவிலலையென?’ எனறு பிலவங்கததைககேடக, வானரம வானுறவோங்கிய வொருமர நெடுங்கிளையிறபாயநதேறி யரசைநோககி, ‘நீயென குலமுழுதையுங கொலலவிததாய, அதலா லகடடனை நானிஙஙனங கைககொண டேன, நீ யெனககனனந தநதமைபறறி யுனனை யுயவிததேன’ என, இபபேசசைககேடடு அணணலிரஙகி ‘அததியாசைகொணடு முயலுங கருமம கேடடைத தாராநிறகும’ என றுளளினவனுகக் கோயிலபுககனன. அஙஙனமாய கருமம நீபுரிநதமையால அஃதுனக் குததுனபம பயநதது, நலலது இனியானேகுவென’’ என, அபபோழுது சககிரதரன ‘குறைவுறறகாலையில நடடோா பயனபடுகினறாகள், அஙஙனமாக நீயெறறுறநது எவவா றகலுதி?’ என, சுவாணசிததி ‘களவ னிராககதனைபபிடிபபுழி வானரம பேசினமையா லது பிடிபபடடது, ஆதலால நானிவவாழியை யஞசுகினறேன’ என, சக்கிரி ‘இஃதெஙஙனம்?’’ என, பொன்வாயபபினனை சொல்லுகினறனன்·—

“மதுரைபபதிககாவலனாகிய பத்திரசேனக் கோமானுடைய இரத்திநவதியெனனும் பெயரிய கட்டழகியாகிய மகளைக கவரக்

கருததுறறு ஓரிராககதன போநது அறறநோககிச சினறுட்டிரிவுறறு அவவுபாய நடவாமைகணடு ஒருநாட் பதிவிருககு, அக்கன்னிகை அதுகணடு அடுததுநினற தோழிமுகநோககி 'உயிரயபாஙகி ! இவவரகக னெனனை யெலலுமெலலியும வருததுகினறனன , 'இதறகே தேனு மொருசூழசசி செயயவேணடுவல' என, அதுசெவிபுகக இராககதன இமமாதைக கவருமபொருட்டு யாம வநதிருககையில இவவெணணை கொணடே யெமமினும வலிய மறறொருவன வநதிருநதா லென செயவேம' என றசசமுறறு அவாயன குதிரைச் சாலையி லொருகலிஙக வுருக கொணடிருநதனன அஙஙனமிருப் புழிப பரிமாககொடுபோமபொருட்டு அவனுறற வொருகளவன இஃதேனையவறறினும மிக நனறு யிருநதமைகணடு அதனவாயிற கலினமபெயது புறததததுவநது அதன மீதூாநது வீட்டினபால நடாததா நிறகையில அஃதிஙகுமஙகு மோடததலைபபடுகையில அவன சமமட்டியால அறைநதுபாததுஞ் செவவனே செலலாமையால் அககளவன 'இதுகாறும யாஙகணட பறபலமாககளி லிஃதொதததைக கணடோமிலலை , ஆதலா லிஃதேதோ கிருததிரமமா யிருககினறது' என்று உளளங கலஙகுறுகையில அககுதிரை தொன மரததினகீழ் பாததோட அபபோதுமேலிருநத களவன விரைநது ஆலின வீழைப பறறித தொததி அததருமீதேற, இராககதன விளாசலுக கருசசி யோடினன அதைககணட அமமரமீதிருநத வானரம 'அடா ! இவன மனிதனே, நீயரககனுயிருநது மேனிரிகினறனை ?'' என, அதைககேட்ட சோரன வெருணடு நீசகததின வாலததைபபறறி வருததத, அரககன குரஙகு வஞசகமுளளதென றெணணி மீணடும விரைநதோடினன ஆதலால அககவிககு எய்திய வினனலபோல எனககு முளதாமெனறிந நேமியைககுறிததுத தஞசுகினறனன'' என, சககிரி 'தெயவமெதிரப்பின யாவரும் மிந்நுனமிடுகக ணனுபவிப்பர், கேணமோ. இலங்கேசன் றிரி கூடாசலமொதத மலையும, கடலொதத வகழியும், தானரககனும், பேராறற லுடையானும், சுக்கிரன குருவுமாக, இவவண்ண மொன்றற் கொனறு குறைபாடினறியிருநதும் அவனையொரு குரஙகு அவ

மானத்தகாற் றலைதாழ்ப்பித்தது, ஆதலான் விதிவலிமையாவன் சூழ்ச்சி வலியாயினும் யாது பயன்படும்? அவ்வூழொன்றியிருப்பின் தீயவு நல்லவாய்விடும், இவ்வண்ணமே சிதட்டன் கூனன் முக்கட்பெண் ணிவர்கட்கு முன்னர் நேரிட்டதொன்று கேட்கிலையோ?” என, பொன்வாய்ப்பினன் ‘அஃதெங்ஙனமோ? இயம்புதி’ என, சக்கிரதரன் சொல்வானாயினன் —

“மதுபுரக்காவலனாகிய மதுசூதனனென்பவற்கு முக்கட்பெண் ணொன்றினமையாற் சோதிடம் வல்லோனைக்கூய், இதற்குச்செயற்பாலதென்?” எனக் கேட்புழி ‘சார்வபௌம! கேட்குதி, எவனாயி னுஞ் சொல்வதை முன்னர் நன்காராய்ந்து சொல்லவேண்டும், அங்ஙனமாராயாது சொல்லின் சண்டகருமனைப் போலாகும்’ என, அரையன் ‘அவன் யாதுரைத்தனன்?’ என, சோதிடம் வல்லோன் சொல்லலுற்றனன் —

“தண்டகாரணியத்திற் சஞ்சரிப்போனாகிய சண்டகருமனென் னும் மோரிராக்கதத்தலைவன் அவணேரிட்ட போரந்தணனை ரே ணமேலேறி நடத்திக்கொண்டு போகுழி, அவ்வேதிய னவ்வரக்க னடிகளை மிகமெல்லியவா யிருப்பனவற்றைப் பார்த்து ‘ஐயா அரக்கத்தலைவ! உன் காலடிகளெப்படி மெல்லியவாயின?’ என, அரக்கன் ‘நானீராடி யீரம்புலராளவு நிலன்மீதுசெல்லேன்’ எனக்கேட்டுச் சிறிதாறுமுன்னே தாங்கிப்போய்ப் பிறகிராக்கதனொரு குளனின் மூழ்கப்புக்குழிப் பார்ப்பானைப் பார்த்து ‘யானித்தகருமஞ்செய்து வருங் காறும் நீ அடிபெயரற்க, இங்குத்தனே நிற்றி’ எனச்சொல்லி, பின்னர் ஸ்நானஞ்செய்தனன், அந்தணனிதைப்பார்த்து ‘இவன் மூழ்கிப்புறம் போந்தானாயின் நாமிவன் வயிற்றழலின் மூழ்காதிரேம் ஆதலான் ஓடி யுய்யவிதுவே நல்ல வமயம். நீராடிக் காற்புலருமுன் இவனட வானன்றே’ யென்று தனக்குட் டெரிந்துகொண்டு விரைந்தோ டினன். அதுகண்ட அவுணன் ‘யான்வாய்ப்பதறிக் கைக்கெட்டினது வாய்க்கெட்டாம லிழப்புற்றேன், கடிதிற் பிற்சென்று கவர்வே னெனினுங் கொண்ட நோன்பு குறையுறுகின்றது’ என்று மறுக்க

முற்று ஆங்கே கெட்டொழிந்தது வாளாநின்றனன். ஆதலான் யாது
முயற்றுணரா தியற்றலாகாது' எனச்சொல்லி, பின்னாப்பன் னூல்
கலையும் நன்காய்ந்து கடைப்பிடித்து 'இம்முக்கணரிவையைப் பார்க்க
வொண்ணாது, என்னையோ வெனின், விரூப மகவுள தாயினதைக்
காணலாகாதென்பது நூற்றுணிபாம், மற்றும் இஃது தானொரு ரொ
ழுக்கமுமாம்' என, எந்தல அம்மொழி யுட்கொண்டு அக்கன்னிகை
யை வேற்றுழிவைத்து அளித்தபின்னா அவள் பூத்தமையான் 'இவள்
மணத்திற்கியைபவனுக்குப் பெரும்பொருட்குவை தருவ'லெனத்
தேயந்தோறும் மணவோலை போக்கினமையைக் கேட்ட இரந்துண்
ணு மண்டையராகிய இருவர் குருடனுங்கூனனும் விவாகவிருப்பான்
மன்னன் பாற் புக்கனர். அவருட் குருட னரசனைநோக்கி 'நுங்கன்
னிகையை யெமக்குத்தரிற்கோடும்' என, இறைவன் 'இச்சுயம்வர
றகு நுங்கன்னிகையைக் கடிபுரிவது தக்கது' என்றுள்ளி, அவனுக்கு
மட்ட கொடைநேர்ந்து, அங்ஙனமே கடிமுடித்த அளவில் பொருட்
டந்து 'நீங்களும் நீட்டியாமற் பரதேயம்போதி' என்றனன். அவ்வி
டைக்கொண்டு மூவரும் பரதேயம் புக்கிருப்புழி, அவள் கூனற்கு
வயப்பட்டு அவனைநோக்கி, 'இக்குருட்டுச் சவத்தை நஞ்சிட்டுக்கொ
ல்லின் நாமிடையூறின்றி யின்ப நுகர்வேம்' எனக்கேட்டு, அவன்
செத்தபாம்பொன்றைத் தந்தனன் அவள் அங்கதை யேற்றுக்
கண்டித்து அடுப்பின்மேல் வேகவைத்துப் பொறியிலியை 'இத்
தசை நிறகுரித்துக் கொணர்ந்தேன், இச்சுல்லி யெரித்துக்கொண்
டிரு, நான் வேறுகருமத்திற் புகுகின்றேன்' என, அக்கண்ணறை
யவ்வாறே யிளந்தழலா வெரித்துக்கொண்டிருப்புழி அக்கிருட்
டினசருப்பவாவி கண்ணிற்றாக்கி யவ்விடத்திற் கண்ணுரோகந்
தீர்ந்து முன்போற் கண் டெரிந்தமையால் இவரிருவரும் இவன் குரு
டதெவியால் நகைத்து விளையாட்டயர்வதைக்கண்டு காலானெற்றி
காணும்பண்டை மாட்சிபோல் வந்து கூனனைப்பற்றி யீர்த்துச் சீற்
றத்தாற் றாக்கி அவன்முகத்தி லெற்றினவளவில் அவள் மூன்றும்
விழிமறைந்தது, இக்கூனன் கூனும் நிமிர்ந்தது. ஆதலாற் றெய்வ
வொற்றுமை யிருந்தால் யாவுநல்லவாம்'' என, சக்கிரதரன் 'நல்லது,
நீ யுன்கிருகத்துக்கேகுழி வழித்துணையோடேகு; ஊர்வழித் தனித்

துச்சேறலு மொருவ ... ... தலை
யாயபொருளு ... ... விருப
பழமொழியா ... ...
கட ... புயங்கத்தினின்று மொருவேதிய னுய்ந்த
... ...' என, ... 'அப்ப! அ... ...று
... ' என சக்கர சொல்ல ... —

"நாசிகேதயத்தருகிய தத்தன் ... ...
... ... காமதர ... ...
குதி' என, அவ்வீனருள் 'குமரதா! ஒருவனு வேயகற்' ...
டு, 'அவன் தாயே! நெறியுற்ற ... யிருக்கின்றதே' என, அவள் மீண்
டும் 'அப்பனே! எஃதுளதாயினும் நீ நெறித்துணையின்றிச் சேற
லாகாது' என்று கூப்பதி ... நண்டைப் பற்றியொரு கயத்திற்
பெய்து கொடுத்து 'இதனையே துணைக்கொடுபோ' என, அவ்
வாறே யாய்மொழி மேற்கொண்டே குழி, நெறியி ... வெனிலால்
... வருந்துற்று ஒரு தருநிழலின் கண்ணவளாநிறகு ... டத்து, யாண்டிருந்
தோ ஓர் அவற்றினிடை வந்த வோரரா அம்மட கலயத்திற் பெய்திருப்ப
... தென்றென்று அதனூடனுட் ... அக்கெண்டு ...
... வென்றுணாவுற்று ... கொடுக்க விடுக்கிக்கொன்றது பின்
னர் அந்தணன் விழித்துப் பணியைப்பார்த்து 'இ... செங்ஙனமிறந்
தது?' என்ச் சூழ்வுழி, அதன் சென்னியை அவ்வலவன் கத்திரித்திருக்
கக்கண்டு இத்துணைச் செயலு ... புரிந்தது ... மாதா தந்த வழித்
துணையாற் பிழைத்தேன் "தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலுமில்லை"
என்றது பொய்யாது' என்று அந்நண்டைக்கொடு இல்லம்புக்கு அன்
னைக்கு அட்டாங்கமும் நிலந்தோய வீழ்ந்து பணிவுதோன்றத் தழு
தழுத்த சொற்களால் வாழ்த்தி நிகழ்ந்த செய்திகளை விளம்பி யின்புற்
றிருந்தனன்" என, பொன்வாய்ப்புள்ளின் 'இதுதக்கதேயாம், மந்திரந்
தீர்த்தம் பெரியோர் சொற்றிடன் மருந்துவுண்டு குரு வினனோர்பால்
எவனெவ்வண்ணம் பாவனை புரிவானோ அவனவ்வண்ணம் பேறுபெறுவன்'
என்று இங்ஙனம் நேயியானைத் தேற்றித் தன்மனைக்கேகினன்"
என்று தன்மனைவியுரைப்படக்கேட்டுத் தேவசன்மவேதியனும் அவளை

மூஷிகாவைக் குறித்து ஆகுலித்தலினின்றுந் தவிர்த்துத் தேற்றலும் அவள் தான் ஆராயாது செய்த செயலைப்பற்றி யிரங்கலொழிந்தனள்' என்று ஊர்காவலனுரைப்ப, மணிபத்திரன் முதலிய யாவருங் கேட்டுணர்ந்தேகினர்''

இங்ஙனஞ் சோமசன்மனென்போன் அரசன் மக்கட்கு உரைத்த பஞ்சதந்திரம் நிறைவேறிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்

